

RABINDRANATH TAGORE

Nāg
BINODINI

NÀNG BINODINI

Rabindranath Tagore

Making Ebook Project

BOOKAHOLIC CLUB

Tên sách: **NÀNG BINODINI**

Tác giả: **Rabindranath Tagore**

Nguyên tác: *Chokher Bali (Binodini: A Novel)*

Dịch giả: Hồng Tiến - Mạnh Chương

Nhà xuất bản: Đà Nẵng

Năm xuất bản: 3/1989

Số trang: 335

Khổ sách: 13 x 19 cm

Giá bìa: 2.800 đồng

Đánh máy: Cường, Cẩm Nhung, Ngọc Mai, Quỳnh Châu, Thanh Tâm

Kiểm tra: Thu Diệp, Phương Lan

Ảnh bìa: Thùy Trang

Chế bản ebook: Thảo Đoàn

Ngày thực hiện: 27/06/2012

Making Ebook Project #255 - [www. BookaholicClub. com](http://www.BookaholicClub.com)

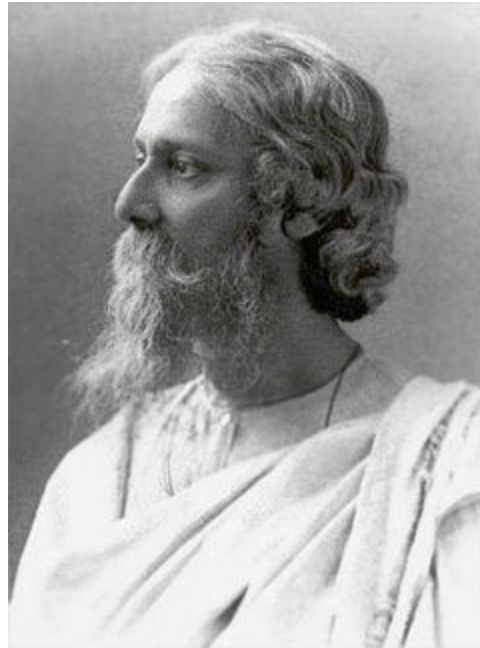
Bạn đang đọc ebook **NÀNG BINODINI** của tác giả **Rabindranath Tagore** do **Bookaholic Club** chế bản theo **Dự án chế bản Ebook (Making Ebook Project)**.

Mong rằng ebook này sẽ mang đến cho bạn một tác phẩm Văn học hay, giàu giá trị biểu cảm và nhân văn, với chất lượng cao. Chúng tôi luôn cố gắng mang đến những chế bản ebook tốt nhất, nếu trong quá trình chế bản có lỗi sai sót nào mong bạn góp ý và cho chúng tôi biết những ebook mà đang mong muốn.

Making Ebook Project của **Bookaholic Club** là một hoạt động phi lợi nhuận, nhằm mục đích mang đến những chế bản ebook hay, có giá trị với chất lượng tốt nhất mà chúng tôi có thể với Cộng đồng đọc - người Việt. Tuy nhiên, nếu bạn có khả năng xin hãy đọc tác phẩm này bằng sách trước hết vì lợi ích cho Nhà xuất bản, bản quyền tác giả và góp phần phát triển xây dựng nền Văn hóa đọc.

Hãy chỉ đọc chế bản này trong điều kiện bạn không thể tìm đến ấn phẩm sách.

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

Rabindranath Tagore, hay **Rabindranath Thakur**, (6 tháng 5 năm 1861 - 7 tháng 8 năm 1941) là một nhà thơ Bengal, triết gia Bà La Môn và nhà dân tộc chủ nghĩa được trao Giải Nobel Văn học năm 1913, trở thành người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel.

Tagore sinh tại Kolkata, Tây Bengal, Ấn Độ trong một gia đình trí thức truyền thống ở nhiều lĩnh vực. Bấy giờ, Calcutta là trung tâm giới trí thức của Ấn Độ. Có rất nhiều nhà văn, học giả, kịch tác gia... thường xuyên đến nhà Tagore để đàm luận vấn đề, tổ chức hòa nhạc, diễn kịch... Cha ông là Devendranath Tagore, một nhà triết học và hoạt động xã hội nổi tiếng, từ lâu ông muốn con mình trở thành luật sư nhưng Tagore không thích. Dù sao thì Tagore được hun đúc trong một môi trường văn hóa rất ưu việt. Khi đi học, cậu được học tất cả trên mọi lĩnh vực nhưng cậu thích nhất thơ ca, tiểu thuyết và kịch.

Mặc dù thơ chiếm ưu thế trong sự nghiệp của Tagore với hơn 1.000 bài (50 tập thơ) - bắt đầu từ việc năm 14 tuổi ông được đăng bài thơ “Tặng hội đền tín đồ Ấn Độ giáo”, ông cũng để lại nhiều tiểu thuyết (12 bộ dài và

vừa), luận văn, hàng trăm truyện ngắn, kí, kịch (42 vở), 2000 tranh vẽ,... Không kém phần nổi tiếng trong số các tác phẩm của ông là hơn 2.000 bài hát, ngày nay được gọi là Rabindra Sangeet và được xem là kho tàng văn hoá Bengal, ở cả Tây Bengal thuộc Ấn Độ lẫn Bangladesh, liên quan sâu sắc tới mọi lĩnh vực.

Văn xuôi của Tagore đề cập đến các vấn đề xã hội, chính trị, giáo dục và nhân quan của ông về tình huynh đệ phổ quát của con người. Thi ca của ông, xuất phát từ một tinh thần sâu sắc và sự hiến dâng, thường có nội dung ca ngợi thiên nhiên và cuộc sống. Đối với ông, sự phong phú muôn màu vẻ của cuộc sống là nguồn vui bất tận không mang yếu tố trần tục. Chủ đề tình yêu là mô-típ bàng bạc trong khắp các tác phẩm văn chương của ông.

Các bài hát của ông được chọn làm quốc ca của cả Ấn Độ và Bangladesh. Năm 1913, ông đoạt giải Nobel về văn chương cho bản dịch tiếng Anh của tác phẩm *Gitanjali* (Thơ dâng) của ông. Những tập thơ tiêu biểu của ông là *Thơ dâng*, *Balaca*, *Người làm vườn*, *Mùa hái quả*, *Ngày sinh*, *Thơ ngắn*...

Tagore cũng viết một số tác phẩm để phục vụ cho phong trào giải phóng Ấn Độ. Ông từ chối tước Hiệp sĩ (*knight*) của Hoàng gia Anh để phản đối cuộc thảm sát Jaliyaanwala Bagh (Amritsar) năm 1919 mà lính Anh đã nã súng vào nhóm thường dân tụ tập không vũ trang, giết hơn 500 người đàn ông, phụ nữ và trẻ em vô tội.

Quan điểm về giáo dục dẫn đưa ông thành lập trường của mình, gọi là *Brahmacharyashram* (*brahmacaryāśrama*, trung tâm giữ giới Phạm hạnh, *brahmacarya*), tại Santiniketan ở Tây Bengal năm 1901, nơi cha ông để lại mảnh đất cho ông làm tài sản. Sau năm 1921, trường này trở thành Đại học Vishwa-Bharti và đặt dưới quyền quản lí của chính phủ Ấn Độ từ năm 1951.

Tagore rất nhạy cảm với các sự kiện thế giới xảy ra trong thời đại của mình và biểu hiện niềm đau cũng như nỗi thất vọng đối với chiến tranh. Ông luôn khao khát nền hoà bình cho thế giới.

Các chuyến đi vòng quanh thế giới (Tagore từng tới Việt Nam) của Tagore đã mài dũa sự am hiểu các đặc trưng đa dạng của ông về các nền văn minh và dân tộc. Ông được xem là thí dụ điển hình cho sự kết hợp tinh tế của phương Đông và phương Tây trong văn chương.

Ngày nay Tagore vẫn là nguồn cảm hứng cho hơn 200 triệu người Bengal sống ở Tây Bengal của Ấn Độ và Bangladesh cũng như nhiều người trên khắp thế giới.

Tagore gọi Gandhi là “Mahatma” - linh hồn vĩ đại, và Gandhi (cũng như mọi người Ấn Độ) gọi Tagore là “Gurudev” - thánh sư.

Thơ ông đến với độc giả người Việt qua các bản dịch của Đỗ Khánh Hoan, Đào Xuân Quý và một số dịch giả khác.

1

Bà Harimati, mẹ của Binôdini cứ giục bà Railasmi, mẹ của Mahendra hỏi vợ cho con trai. Hai bà vốn sinh ra và lớn lên trong cùng một làng và lúc bé vẫn cùng chơi với nhau. Nghe lời, bà Railasmi năn nỉ cậu con trai của mình:

– Mahin^[1] con, mẹ con mình phải cứu lấy bà mẹ đáng thương đó chứ. Mẹ nghe nói con bé xinh lắm, lại được một gia sư người Anh dạy dỗ đấy. Con bé rất hợp với lứa thanh niên bọn con mà!

– Mẹ ơi, thanh niên hiện đại như con thì có vô khối.

– Cái mắc mứu chính cho con chính là ở chỗ ấy đấy, Mahin ạ. Không khéo chẳng ma nào nó để ý đến con đâu.

– Có gì mà phải xấu hổ hả mẹ. Có khối chuyện để nói, sao mẹ cứ...

Mất bố từ lúc hầy còn trứng nước nên cách cư xử của Mahendra với mẹ không hoàn toàn theo tư cách của một thanh niên ba mươi hai tuổi đã đỗ bằng Maxtơ^[2] và nay đang theo học ngành y. Anh hay hờn dỗi và ương ngạnh nên thường bị mẹ trêu và mắng mỏ. Ăn uống, nghỉ ngơi, chơi bời hay làm việc lúc nào anh cũng muốn mẹ ở bên mình. Chẳng khác gì con canggura con, anh vẫn nấu mình trong lòng mẹ mặc dù đã nhớn tướng.

Nhưng lần này bị mẹ ép căng quá nên cuối cùng Mahendra cũng thấy xuôi xuôi.

– Thế thì mẹ con mình đi xem mặt cô ta vậy. - Anh nói.

Nhưng đến hôm đi thăm đột nhiên anh tuyên bố:

– Đi xem mặt như thế có ích gì hả mẹ? Con phải lấy vợ chỉ là để vui lòng mẹ, vậy có sao cứ phải đi xem mặt trước.

Trong giọng nói của anh có đượm chút bức mình nhưng bà mẹ hầu như không để ý vì bà biết rằng sự bức bối sẽ biến thành sự dịu dàng khi con trai mình ngay lần đầu tiên nhìn thấy cô dâu tương lai vào ngày cưới. Lúc ấy cậu con lại chẳng hết lòng ủng hộ sự lựa chọn của mẹ ấy chứ.

Với lòng vui xốn xang, bà tất tả sắp xếp ngày cưới. Nhưng khi ngày đó tới gần, Mahendra lại cảm thấy bồn chồn. Hai hay ba ngày trước lễ cưới đột nhiên anh tuyên bố thẳng thừng:

– Mẹ ơi, con không đồng ý đâu. Con không thể vượt qua nỗi đau.

Sống trong nhung lụa và quen được nuông chiều từ bé. Mahendra thường sống theo cách riêng của mình. Ý nghĩ cho rằng mình sẽ bị người ta đưa đến bàn thờ để cầu khẩn cứu vãn trong đau khiến anh không chịu nổi.

Bạn thân nhất của Mahendra là Bihari. Anh ta vẫn gọi Mahendra là Đada hay “Anh” và bà Railasmi là mẹ. Còn bà Rai^[3] coi anh ta như là một phụ tá cần thiết và tốt bụng của con trai mình, một loại xà lan do con tàu của con trai bà kéo, và do đó, về mặt nào đó, anh ta thật đáng yêu. Trong lúc đang lúng túng như thế bà bèn đến chỗ anh ta và đề nghị:

– Con ơi, con hãy lấy cô gái đó kéo tội cho...

– Mẹ ơi, hãy tha lỗi cho con - Bihari ngắt lời, hai tay chắp vào nhau - Con chẳng thể làm điều đó được. Con vẫn thường được mẹ nuôi nấng, cho con ăn những món mứt mà Mahendra không đụng đến, nhưng giờ thì con có còn là cái thùng phi chứa những cái thứ thừa thãi đó đâu. Đối với cô gái thì... không. Con đâu dám.

Bà Railasmi thấy vui lòng. Bà tin rằng Bihari có lấy thì cũng lấy gượng vì thế giới của anh ta chỉ tập trung vào Mahendra nên không còn tâm trí nào để lấy vợ cả. Hả hê trước sự tận tụy đó, lòng yêu mến của bà đối với Bihari, thường pha trộn với tình thương, lại càng tăng lên.

Dẫu rằng cha của nàng Binodini không phải là người giàu có nhưng ông không hề tằn tiện đối với việc học hành của cô con gái độc nhất của mình nên đã thuê một cô giáo người Anh làm gia sư. Dường như ông quên bằng việc cô con gái đã quá cái tuổi lấy chồng theo tập tục. Lúc ông qua đời, bà vợ sống với cô con gái đã lớn và hầu như không có lấy một khoản tiền nào để làm của hồi môn. Bà mẹ quýnh lên đi tìm chàng rể cho cô con gái. Cuối cùng bà Railasmi đã thành công trong việc thuyết phục Binodini lấy người anh họ xa trong làng tên là Baraxat. Ngay sau đó cô đã góa chồng. Điều đó khiến Mahendra đùa với mẹ:

– Cũng may con không phải là chồng cô ta. Kẻo rồi lại không biết mình sẽ ra sao?

2

Ba năm trôi qua.

Một hôm hai mẹ con lại quay trở lại đề tài chuyện ngày nào.

– Con ạ, mẹ cứ bị thiên hạ lời ra tiếng vào. - Bà Railasmi ta thán.

– Sao hả mẹ, mẹ gây ra chuyện gì thế?

– Họ nói mẹ cố tình không để con đi lấy vợ vì sợ sẽ bị mất con.

– Mẹ lo rất chính đáng. - Mahendra đáp. - Nếu con là một bà mẹ, con cũng sẽ chẳng bao giờ liều lĩnh, cứ mặc cho thiên hạ nói gì thì nói.

Bà Railasmi cười:

– Gớm, con tôi ăn nói gì mà ghê thế!

– Cô con dâu sẽ độc quyền con trai bà. - Mahendra nói tiếp. - Vậy lúc đó người mẹ tận tụy thân yêu sẽ ra sao? Có thể mẹ không cần để ý đến, nhưng con... Con không thích viễn cảnh đó.

Bà Railasmi thấy trong lòng hồi hộp. Bà nói chuyện với cô em dâu góa chồng vừa bước vào phòng:

– Thím thấy không, thím có nghe thấy Mahin nói gì không? Nó sẽ không lấy vợ vì sợ tôi có thể bị cô con dâu đuổi ra khỏi nhà. Thím đã từng nghe nói đến điều phi lý đó bao giờ chưa?

– Sao lại thế, cháu? - Bà thím của Mahendra nhận xét. - Ở tuổi này còn đẹp nhưng ở tuổi khác đã thành trò cười. Đã đến lúc cháu phải thôi đừng bám váy mẹ cháu nữa mà lập gia đình đi. Cứ trông cháu cư xử như trẻ con, thím thấy xấu hổ lắm.

Bà Railasmi không vui lòng với những lời đó lắm nên bà đáp lại với vẻ thẳng thắn chứ không vui:

– Nếu con trai tôi yêu mẹ nó hơn những đứa con trai nhà khác thì có gì phải thấy xấu hổ? Nếu thím cũng có con trai chắc thím sẽ hiểu điều đó có ý nghĩa như thế nào.

Bà Railasmi nghĩ chắc thím ta ghen với sự sung sướng của mình và vì thím ta không có con.

– Chính chị nói tới chuyện lấy vợ cho nó chứ không việc gì em phải nói trước. - Cô em dâu trả lời.

– Nếu con trai tôi lấy vợ thì việc gì đến thím mà thím phải bức bối làm vậy? Đối với tôi, nếu tôi đã có thể nuôi nấng nó trong suốt những năm qua thì tôi cũng có thể chăm sóc nó tiếp tục được chứ. Tôi chẳng cần ai phải giúp đỡ cả!

Cô em dâu nước mắt đầm đìa bỏ chạy ra ngoài, không nói một lời.

Mahendra thấy đau lòng trước cảnh đó và anh suy nghĩ lung lắm. Từ trường đại học về sớm, anh đi thẳng vào buồng thím mình. Anh biết những lời bà thím nói không có động cơ gì khác ngoài lòng yêu mến quan tâm tới anh. Anh cũng biết bà thím có cô cháu gái trẻ, con gái của người chị thím đã chết, người mà bà muốn anh lấy làm vợ. Bà mong sao luôn có cô cháu mồ côi cha mẹ ở bên mình và thấy cô hạnh phúc. Tình cảm của bà thím khiến cho anh thấy cũng tự nhiên và xúc động, mặc dù anh chẳng ưa gì chuyện vợ con.

Trong buồng, ánh sáng ban ngày đã nhạt. Bà thím Annapuna đang ngồi bên cửa sổ, đầu bà tựa vào những chấn song, mặt buồn bã và xanh xao. Phòng bên vẫn bày nguyên đĩa cơm được đặt cẩn thận vì bà chưa ăn.

Mahendra là người mau nước mắt. Nhìn thấy mặt thím mình như thế nước mắt anh đã đầm đìa. Anh tiến lại gần và gọi bà một cách âu yếm:

– Thím ơi!

Bà Annapuna mỉm cười nhợt nhạt:

– Lại ngồi gần đây cháu, Mahin. - Bà thì thầm.

– Cháu đói lắm. - Mahendra nói với bà. - Cho cháu ăn món prasad^[4] có được không?

Bà Annapuna biết anh nói đùa nên gạt nước mắt vào ngồi ăn cùng Mahendra. Lúc ăn xong, Mahendra xúc động quá, anh bèn thốt ra những lời nhằm làm vui lòng thím:

– Thím ơi, thím cho cháu gặt cô cháu gái... cái cô mà thím luôn nói đến được không?

Chưa kịp nói hết câu thì anh đã thấy tim mình thắt lại vì sợ hãi. Bà thím mỉm cười:

– Sao cơ, Mahin?... Thế cháu định lấy vợ thật à?

– Không, không ạ. - Mahendra vội vã chống chế. - Cháu có nghĩ cho cháu đâu, cháu nghĩ cho Bihari đấy. Vậy sao không hẹn ngày gặp đi thím?

– Bihari à? - Bà Annapuna trầm tư thì thầm. - Liệu con bé có được cái may mắn lấy một người chồng như Bihari không?

Ra khỏi phòng bà thím, Mahendra đã thấy mẹ mình đứng ở ngay cửa.

– Con đấy à Mahendra. - Bà hỏi. - Hai thím cháu mày bàn bạc cái gì thế?

– Chẳng có gì đặc biệt. - Mahendra trả lời. - Con vào xin thím miếng trầu^[5].

– Trầu của con mẹ để sẵn trong phòng mẹ ấy.

Không nói không rằng Mahendra vội vã bỏ đi. Bà Railasmi bước vào phòng và nhìn thấy mặt bà Annapuna sững húp. Bà liền rút ra kết luận:

– Ô, thím ơi. - Bà rít lên. - Vậy ra thím làm hỏng thằng bé nhà tôi rồi! - Nói xong bà bỏ nhanh ra khỏi phòng, không đợi trả lời.

3

Mahendra hầu như quên mất ngày hẹn. Thím Annapuna không quên. Bà viết cho ông cậu đang chăm sóc cháu mình và hẹn ngày để các anh chàng đến gặp cô gái.

– Sao vội vàng thế thím? - Mahendra phản ứng khi nghe thấy tin ấy. - Cháu đã nói gì với Bihari đâu.

– Giờ thì không thể hoãn được rồi. - Bà Annapuna trả lời. - Họ sẽ nghĩ gì về chúng ta nếu các cháu không đến xem mặt cô bé?

Mahendra cho gọi Bihari lại và kể mọi điều cho anh ta hay.

– Dù gì thì gì chúng ta vẫn cứ phải đi gặp cô ta thôi. - Anh nói thêm. - Nếu cậu không thích cô ấy, ai buộc cậu lấy cô ấy được.

– Tôi không biết gì về chuyện đó. - Bihari trả lời. - Tôi chẳng dám nói rằng cháu gái thím không xứng với tôi.

– Một tình cảm tuyệt vời. - Mahendra nhận xét.

– Nhưng anh lầm rồi, anh Mahendra. - Bihari nói tiếp. - Ai lại đánh tráo nhiệm vụ của mình cho người khác thế cơ chứ. Giờ đây tôi thấy khó xử quá. Tôi đã xúc phạm đến tình cảm của thím biết nhường nào.

Mahendra thấy lúng túng.

– Thế cậu định đề nghị gì nào? - Anh hỏi một cách lạnh lùng.

– Vì anh đã thay mặt tôi khẳng định làm cho thím an tâm nên tôi sẽ lấy cô gái đó. Không cần phải giả đồ đi thăm cô ta nữa.

Bihari rất tận tụy với thím Annapuna, lòng kính trọng của anh với bà có thể ví như một sự tôn sùng. Annapuna nghe Bihari nói thế bèn cho gọi anh đến và năn nỉ:

– Cháu à, sao lại có thể thế được? Cháu chưa biết mặt cô ta thì làm sao có thể lấy được. Vả lại sau khi xem mặt cô ta rồi mà cháu không thích, cháu không chịu lấy thì cũng có sao đâu.

Vào ngày dự định đi thăm, Mahendra vừa ở trường về đã bảo mẹ đưa cho mình bộ quần áo bằng lụa Đaca đẹp nhất

– Kia, con đi đâu bấy giờ thế? - Bà mẹ hỏi.

– Con sẽ kể cho mẹ sau. - Mahendra trả lời. - Nào, lấy cho con đi, mẹ.

Mahendra không thể nào cưỡng lại lòng mong muốn mặc bộ đồ đẹp nhất. Bản tính của thanh niên bao giờ cũng muốn phô trương, thậm chí phô trương ngay cả khi người con gái sắp được gặp chưa hẳn đã phải là của mình.

Hai người lên đường, ông bác của cô gái tên là Anukun Baku thuộc khu Siambada, sống trong một căn nhà ba tầng cao vọt hẳn lên trong khu. Sau khi người em trai nghèo khổ chết, ông nhận nuôi đứa cháu mồ côi. Bà Annapuna cũng đã đề nghị được nuôi đứa cháu vì dẫu cho việc ông ta nuôi là hợp với khả năng nhưng không hợp với phẩm giá của ông ta. Chính ý thức về đặc quyền xã hội của ông ta sâu sắc đến mức ông ta đã từng không cho phép cô gái đi thăm bà cô mình. Cô gái lớn lên và đến tuổi lấy chồng nhưng câu châm ngôn cổ của kinh Xankria nói rằng thành quả hôn nhân là tùy thuộc vào lòng tin và sự đứng đắn đã không còn tác dụng đối với các cô gái đi lấy chồng. Bởi vì ngoài yêu cầu về lòng tin và sự đứng đắn cũng cần không ít tiền. Và bất cứ khi nào có ai nêu vấn đề của hồi môn cho cô là y như rằng ông Anukun tuyên bố ông ta đã có đủ con gái nên chẳng còn hơi đâu mà phải thêm của hồi môn nữa cho nặng gánh. Thế là ngày tháng trôi qua và cô gái vẫn chưa lấy được chồng. Đó là tình trạng khi chàng Mahendra bảnh bao thơm ngát nước hoa cũng với bạn mình đến nhà cô gái.

Đó là một ngày tháng tư. Ánh mặt trời đã sắp chiếu vào đến hàng hiên thứ hai của tầng gác hai lát bằng gạch hoa bóng loáng, nơi những chàng thanh niên này được mời lên và đang ngồi ở cuối hành lang. Trước mặt họ là những đĩa bạc chất đầy hoa quả, bánh kẹo. Nước mát được rót vào những chiếc cốc bằng bạc bên ngoài đọng những giọt nước như sương. Mahendra và Bihari cảm thấy ngượng ngùng lúng túng khi cùng chủ nhân ngồi uống nước. Phía dưới vườn người hầu đang tưới cây. Cơn gió nam nhẹ thổi mang theo hơi đất ẩm ướt mát rượi, cuốn bay tung đuôi chiếc khăn Mutxlin thơm lừng nước hoa của Mahendra. Qua kẽ hở của cửa ra vào và cửa sổ, ta có thể nghe thấy tiếng thì thầm, tiếng cười khúc khích và tiếng lanh canh của đồ trang điểm.

Sau khi mọi người uống xong nước, ông bác Anukun Baku liếc nhìn về phía phòng trong và gọi:

– Cháu gái đâu, mang trà vào đây nào...

Một lát sau cánh cửa hé mở và một cô gái mặt đỏ bừng bước lại đứng cạnh người bác, tay bưng khay trầu.

– Sao mà ngượng, cháu. - Ông bác nói. - Con mời các chàng đây ăn trầu đi.

Cô gái cúi xuống, hai tay run run đặt khay trầu xuống sàn gần chỗ hai chàng. Ở cuối tận hàng hiên về phía tây, ánh hoàng hôn tỏa rực trên bộ mặt của cô đầy vẻ bên lên. Ngay lúc đó Mahendra ngẩng lên nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô gái đang thẹn thùng.

Lúc cô sắp bỏ đi thì ông bác Anukun Baku nói:

– Đợi một tý cháu. - Nói xong ông quay về phía những vị khách nói tiếp. - Anh Bihari Babu, xin giới thiệu đây là con gái của em trai tôi. Chú ấy mất lúc cháu đây chẳng còn ai ngoài tôi. - Nói xong ông thở dài náo ruột.

Mahendra thấy chạnh lòng. Anh lại liếc nhanh nhìn cô gái mồ côi. Anh không hiểu cô ta bao nhiêu tuổi. Bà thím không bao giờ đề cập đến điều đó. Thường bà chỉ nói mập mờ: “Chắc độ mười hai, mười ba tuổi gì đó”, ý bà muốn nói độ mười bốn hay mười lăm.

Nhưng do được nuôi nấng trong đau khổ nên vẻ mặt rụt rè, hoảng sợ của cô đã làm cho ta không đoán được tuổi tác và nó mang nét tàn phai của tuổi thanh xuân.

Mahendra xúc động. Anh hỏi:

– Tên em là gì?

Người bác cũng vui vẻ nói để làm tăng thêm sự quan tâm của Mahendra:

– Nói đi con.

Thường đã quen vâng theo những mệnh lệnh của người bác, cô gái cúi đầu khẽ nói:

– Tên em là Asalata.

Asa à! Một cái tên dịu dàng, dễ thương làm vậy. Tiếng cô ta mới ngọt ngào làm sao! Ôi, Asa thế mà mồ côi! Mahendra xúc động sâu sắc. Khi hai người bạn ra xe về nhà, Mahendra nói:

– Bihari ơi, đừng để tuột cô gái nhé!

Không trả lời trực tiếp, Bihari chỉ nói:

– Cô ta giống thím thế. Hẳn tính tình cô ta cũng dịu dàng như vậy.

– Mình hy vọng cái gánh nặng mình trút lên vai cậu lúc này không nặng lắm, phải không Bihari? - Mahendra hỏi.

– Ủ, thật vậy. Tôi dám nói là mình có thể chịu đựng được.

– Cớ sao cậu cứ phải căng thẳng thế? Để mình đỡ gánh nặng đó cho. Ý cậu thế nào?

Bihari nhìn Mahendra. Tiếng anh ta nghe nghiêm túc khi trả lời:

– Anh nói nghiêm túc đấy chứ? Mahendra? Anh hãy quyết định trong lúc còn thời gian. Nếu anh lấy cô bé thím sẽ vui mừng hơn gấp bội. Như vậy thím sẽ luôn có cháu gái mình bên cạnh.

– Cậi điên rồi à? - Mahendra cười. - Nếu mình muốn chắc chuyện đó đã xảy ra cách đây lâu rồi.

Bihari không nói gì thêm và bỏ đi. Mahendra không về nhà ngay mà từ từ rẽ sang lối khác, nên hôm đó về nhà rất khuya. Mẹ anh vẫn còn bận bịu trong bếp, còn thím chưa về. Mahendra đi lên lầu thượng vắng vẻ, trải chiếu ra nằm. Một vành trăng khuyết tỏa sáng trầm mặc và huyền bí lên khắp các nóc nhà trong thành phố. Mẹ anh gọi anh xuống ăn cơm tối. Mahendra ưỡn oải nói:

– Ở trên này dễ chịu lắm, con chưa muốn xuống đâu, mẹ ời.

– Thế mẹ mang cơm lên đấy nhé.

– Con thấy không thích ăn. Con no rồi.

– Con ăn ở đâu? - Bà mẹ hỏi.

– Đó là một câu chuyện dài. Con sẽ kể mẹ nghe sau.

Bà Railasmi thấy tự ái trước hành vi bất thường của con mình nên quay ngoắt người bỏ đi, không nói một lời. Chợt tỉnh người lại và cảm thấy mình có lỗi, Mahendra gọi với theo.

– Mẹ ời, được, để con ăn ở đây cũng được.

– Con không thấy ngon thì ăn làm gì?

Sau khi người mẹ tự ái nói thêm mấy câu với đứa con trai cứng của mình, Mahendra đành phải xuống ăn cơm.

4

Mahendra không sao ngủ ngon vào tối hôm đó được. Sáng sớm hôm sau, anh liền đến nhà Bihari và nói:

- Mình cứ nghĩ mãi, cậu ạ, thím cứ muốn mình lấy cháu bà ấy.
- Sự việc ấy đã rõ ràng rành rồi còn gì. - Bihari trả lời. - Thím đã bày tỏ ý đó không biết bao lần rồi.
- Chính vì thế tôi có thể khẳng định rằng nếu tôi không lấy Asa thì thím sẽ buồn khổ suốt đời.
- Có thể thế.
- Tôi mà để thím buồn khổ thế thì thật vô cùng sai lầm có phải không cậu?

Giọng nói của Bihari buộc phải tỏ ra vui khi anh ta đột nhiên reo lên:

- Tuyệt. Nếu anh đồng ý đám đó thì còn gì bằng! Chỉ có điều... nếu như lương tâm anh thỏa thuận sớm hơn thì chắc tốt đẹp hơn.
- Chậm một ngày đâu đã hệ trọng.

Sau khi thả sức tưởng tượng đến viễn cảnh của cuộc hôn nhân, Mahendra không còn kìm hãm được mình nữa. Anh nóng lòng mong cho chuyện đó thông đồng bén giọt. Khi về đến nhà anh nói ngay với mẹ:

- Mẹ ơi, ổn cả rồi, con đã làm theo lời mong ước của mẹ. Con đồng ý lấy vợ.

Bà Railasmi hiểu tại sao Mahendra lại chăm chú đến việc ăn mặc vào hôm trước làm vậy, và nhớ ra rằng cô em dâu cũng đi đến chỗ cháu mình vào tối hôm đó. Vậy là mưu đồ của Annapurna đã thành trong khi những lời khuyên giải của bà chẳng ăn nhằm gì! Tất cả mọi người đã rắp tâm chống lại bà. Cố kiềm chế sự tức giận của mình, bà nói:

- Tốt lắm, mẹ sẽ tìm cho con một cô gái thích hợp.
- Đã tìm thấy cô gái.
- Cô bé đó không được, con ạ. Để mẹ kể cho con rõ.

– Nhưng mẹ ơi, sao cơ, có vấn đề gì ở cô ta?

Mahendra cũng cố kiềm chế cơn bức tức đang sôi lên trong người.

– Còn sao nữa à! Một con bé mồ côi, không có lấy một ai thân thuộc. Liệu cưới xin như thế sẽ mang lại cho con được niềm hạnh phúc gì?

– Không có bà con thân thích, con cũng không cần. Con mến cô gái đó.

Lòng quyết tâm của Mahendra càng như lửa đổ thêm dầu. Bà Railasmi đi thẳng đến thím Annapuna và dùng dùng nổi giận.

– Thím đúng là quỷ dữ! Cớ sao thím rắp tâm cướp đứa con trai độc nhất của tôi bằng việc mang nó đi lấy một con bé mồ côi quỷ tha ma bắt ấy!

Annapuna bật khóc.

– Bác hãy tin em- Thím van xin - Em không nói một lời nào với Mahendra về chuyện cưới xin. Em có biết cháu nó nói gì với chị đâu.

Nhưng bà Railasmi hoàn toàn không tin. Sau đó bà Annapuna cho gọi Bihari đến, nước mắt đầm đìa bà nói:

– Mọi việc sắp xếp cho cháu, vậy sao cháu lại làm hỏng mọi chuyện thế? Cháu ơi, đừng thoái thác thế. Thím xin cháu. Nếu cháu không ủng hộ thím, thím sẽ lâm vào cảnh vô cùng khó xử. Thím xin cam đoan với cháu rằng con bé ngoan mọi nhẽ. Cháu sẽ không thấy hối tiếc đâu.

– Thím ơi, sự bảo đảm của thím không cần thiết. Đâu có vấn đề gì để nói là cháu không muốn đâu. Nhưng Mahendra...

– Không cháu ơi, con bé không bao giờ lại là vợ Mahendra được. Cháu hãy tin lời thím nói, thím sẽ rất thỏa lòng khi đó là vợ cháu. Thực ra thím có đồng ý nó lấy Mahendra đâu.

– Nếu vậy chẳng có gì là mắc mứu cả, thím ạ.

Thế là Bihari đến thẳng nhà Railasmi và tuyên bố:

– Mẹ ơi, con đã đính hôn cùng cháu thím Kakima rồi. Thật không may là chẳng có người bà con nào của con là phụ nữ ở trong thành phố cả. Vì vậy con cũng không lấy gì làm ngượng ngùng đứng ra báo tin này cho mẹ hay.

– Tuyệt vời quá, Bihari! - Bà Railasmi nói vui vẻ. - Mẹ rất vui mừng. Cô bé đó xinh đẹp, xứng với con lắm. Đừng bỏ rơi cô ta con ạ.

– Sao con lại bỏ rơi cô ta được? Bản thân Mahendra đã chọn cô ta cho con và sắp xếp mọi việc.

Mahendra trở nên điên cuồng. Trở ngại mới này chỉ làm cho vết thương thêm đau đớn. Anh giận cả mẹ lẫn bà thím nên bỏ nhà đến ở trong ký túc xá bần thủ của sinh viên. Bà Railasmi nổi giận lôi đình. Bà vào trong buồng thím Annapuna và kêu ầm lên:

– Hãy cứu con trai tôi, thím ơi. Tôi sợ có khi nó bỏ hẳn chúng mình mà đi rồi thành một thầy tu mất.

– Cứ bình tĩnh bác ạ. - Bà Annapuna an ủi. - Vài ngày nữa là cháu sẽ nguôi thôi.

– Thím không biết nó đấy, - bà Railasmi rên rỉ. - Nó mà không được cái nó muốn thì nó còn làm tới nữa. Thím dù sao cũng nên sửa soạn manh mối cho cháu...

– Làm sao được nữa, bác! - Bà Annapuna kêu lên. - Việc mai mối với Bihari ít nhiều cũng đã định đoạt rồi.

– Thôi đừng chần chừ nữa. - Bà Railasmi đáp.

Rồi bà cho gọi Bihari đến và bảo:

– Con ạ, mẹ sẽ tự tìm một nàng dâu hợp với con. Còn con bé này thì con nên thôi đi. Nó không hợp với con đâu.

– Dạ thưa mẹ, nhưng điều này không thể được nữa. Con đã ngỏ lời rồi.

Không đạt được ý định, bà Railasmi quay lại gặp bà Annapuna:

– Tôi van thím. - Bà nài nỉ. - Thím hãy gặp Bihari và nhủ nó thôi đi cho tôi. Nó chỉ nể mỗi thím thôi.

Thế là bà Annapuna gọi Bihari đến và bảo anh:

– Thím chẳng biết nói với cháu thế nào, Bihari ạ, nhưng thím chẳng làm sao được. Riêng thím thì chẳng còn mong gì hơn là Asa là của cháu. Nhưng cháu biết chuyện nó như vậy đấy.

– Cháu hiểu, thím ạ. - Bihari đáp. - Cháu sẽ làm những gì thím bảo, nhưng từ nay thì đừng có bao giờ nói gì với cháu về chuyện cưới xin nữa nhé.

Đáp vậy xong Bihari bỏ đi. Bà vội quệt mắt, nước mắt sẽ gỡ cho Mahendra. Bà tự an ủi bằng cách nhắc đi nhắc lại rằng bà chỉ làm mọi điều để cho công việc tốt đẹp nhất mà thôi.

Thế rồi ngày cưới được ấn định. Một sự căng thẳng ngấm ngấm do lòng tự ái bị tổn thương và nổi tức bực ngày càng tăng bởi vẻ trách móc và bướng bỉnh tồn tại dai dẳng giữa bà Railasmi, bà Annapuna và Mahendra.

Nhưng bên ngoài vẫn đầy rẫy là sự phô trương và vẻ đình đám hội hè. Hàng nghìn cây đèn được thắp lên, chiếc *sawai* chơi điệu nhạc ngọt ngào rền rĩ và kẹo bánh được phân phát ê hề.

Asa bước vào thế giới mới của nàng với dáng vẻ duyên dáng được trang điểm hấp dẫn, khuôn mặt thủy mị của nàng chan chứa ánh hào quang e lệ. Tâm hồn rụt rè và ngây thơ của nàng không hề lưỡng lự trước một chút nào những chông gai trên con đường trước mặt. Thực ra thì cái viễn cảnh được về sống ở nơi mà nàng sẽ luôn được gần gũi bà thím thân yêu của mình đã làm nàng ngập tràn sung sướng và tin tưởng đến mức không còn chút e sợ nào.

Ngay sau ngày cưới, bà Railasmi gọi Mahendra đến và bảo:

- Mẹ thấy tốt hơn hết là để buma^[6] nó ở lại nhà bác nó ít ngày.
- Nhưng sao lại phải thế hở mẹ? - Mahendra hỏi lại.
- À, kỳ thi của con sắp đến rồi. Có thể con sẽ bị sao nhãng việc học hành chăng?
- Chẳng nhẽ con vẫn còn trẻ con đến mức chưa thể tự chăm lo lấy bản thân hay sao? - Mahendra nổi khùng lên.
- Thế thì đã làm sao? - Bà mẹ vẫn không lùi bước. - Chỉ có một năm thôi mà.
- Nếu như cha mẹ cô ấy còn sống thì con còn có thể để cô ấy ở với họ được ít lâu, nhưng con thấy là không thể đưa cô ấy trở lại nhà ông bác cô ta được.
- Trời phù hộ chúng con! - Bà Railasmi nhủ thầm. - Thế là nó đã cư xử như một ông chủ trong nhà này rồi. Còn ta thì chẳng là cái gì cả. Đứa con dâu này rồi sẽ phiền đây... Thế mà nó mới tới đây ngày hôm qua thôi! Trước kia ta đã từng có lần là dâu mới về nhà chồng... nhưng chồng ta có bao giờ cư xử theo cái kiểu đàn ông râu quạp thật xấu hổ thế đâu!

Mahendra cố an ủi mẹ bằng cái điều mà anh cho là có sức thuyết phục chắc chắn nhất:

- Đừng lo mẹ ạ, việc học hành của con sẽ chẳng sao đâu.

Bà Railasmi tỏ ra sốt sắng vô hạn độ trong việc rèn cặp con dâu trong những công việc tề gia nội trợ rồi rắm. Ngày của Asa trôi qua trong một cái vòng vô tận những trách nhiệm giữa buồng thực phẩm, nhà bếp và điện thờ gia đình. Đến đêm bà Railasmi lại gọi nàng dâu vào ngủ bên bà... một hành động đầy tình mẫu tử để bù đắp lại cho nàng dâu cô cút. Bà Annapuna thì khéo léo giữ cho mình một khoảng cách cần thiết.

Mahendra có cảm tưởng như một đứa trẻ đói đang nhìn một cách tuyệt vọng người gác vườn lực lưỡng nhai tóp tép dần hết cả một đồng mía và nuốt đi những giọt nước mía cuối cùng. Ngay trước mắt anh vẻ đáng yêu của cô dâu trẻ trung đang bị khô héo dần vì công việc nhà vất vả. Điều đó làm anh không chịu nổi. Anh tới bà Annapuna và phàn nàn với bà:

– Cái cách mẹ cháu đang làm cô vợ khốn khổ của cháu chết dần chết mòn thật là tồi tệ... thật quá quắt!

Bà Annapuna cũng hiểu rằng bà chị mình đang làm quá. Nhưng dầu sao bà vẫn đáp:

– Sao hả Mahendra? Dạy dỗ nàng dâu thành một người vợ đảm thì có gì sai trái nào? Thế cháu thích có một cô vợ tân thời suốt ngày nằm ườn trên giường đọc tiểu thuyết hay đan lát vớ vẩn lại bắt người khác phục dịch hơn hay sao?

– Một phụ nữ tân thời thì phải tân thời. - Mahendra đáp lại một cách nồng nhiệt. - Dầu cho điều đó là hay hoặc dở. Nếu vợ cháu cũng sẽ thưởng thức tiểu thuyết được như cháu bây giờ thì có gì mà phải lo hoặc đáng cười cơ chứ?

Giọng nói cao vút ấy đã lọt vào tai bà Railasmi vừa dẹp hết mọi việc lập cập chạy tới phòng bà em dâu:

– Ở đây người ta đang khuyên bảo nhau điều gì vậy? - Bà nói một cách mát mẻ. - Cho nghe với nào.

– Chẳng có khuyên bảo gì cả. - Mahendra đáp một cách bướng bỉnh. - Chỉ là chuyện con sẽ không thể để vợ con bị đối xử như một kẻ đầy tớ

được.

Cố nén giận, bà Railasmi hỏi móc lại:

– Thế thì phải đối xử với bà hoàng của anh như thế nào?

– Con sẽ dạy cô ấy biết đọc biết viết. - Mahendra đáp.

Không nói thêm một lời, bà Railasmi bỏ ra ngoài rồi quay trở lại gần như lập tức, lời theo cả Asa:

– Đây, giữ lấy cô dâu của anh! - Bà nói. - Rồi đi mà dạy bảo nó như anh muốn.

Đoạn quay sang bà em dâu, bà nói tiếp hai tay chấp lại:

– Bỏ qua cho tôi nhé, bà thím quý hóa ạ, vì tôi đã không nhận ra phẩm hạnh của cô cháu bà và đã để đôi tay ngà ngọc của cô ấy lấm lem nghệ vàng. Dem cô ấy về mà gột sạch những ô uế lam lũ của công việc nội trợ đi, cho cô ấy mặc như bà quý phái rồi đặt tay cô ấy vào tận tay Mahin ấy. Để cô ấy ngồi nghỉ duỗi dài trên divăng cho xứng với phẩm hạnh của cô ấy mà giỡn với sách vở. Còn tôi sẽ làm mọi việc để hầu hạ.

Nói rồi bà vợ vã trở về phòng mình, đập cửa đánh sầm.

Bà Annapuna ngồi lặng trên sàn như người chết giấc. Asa không thể hiểu nguyên do của cuộc khủng hoảng gia đình bất ngờ này, mặt tái vì sợ lẫn bản khoăn. Mahendra nổi khùng và quyết định:

– Chấm dứt trò dớ dẩn này... Từ giờ trở đi tôi phải có trách nhiệm với vợ tôi. Tôi vẫn còn thiếu với cô ấy điều này.

Và thế là nhiệm vụ lẫn lòng tự nguyện hòa nhập vào nhau. Sự hòa nhập này lại có tác dụng như những cơn gió thổi bùng ngọn lửa. Không còn nhớ gì tới trường đại học, kỳ thi đang tới gần, bạn bè và trách nhiệm phải hoàn thành. Sự hăng hái muốn nâng cao hiểu biết cho vợ đã giữ rịt Mahendra và cô học trò của anh trong phòng ngủ. Anh chẳng mấy băn khoăn về hậu quả xấu sẽ đến với việc học hành của mình hay những điều người ta nghĩ về chuyện này.

Bà Railasmi bị bỏ mặc với lòng tự ái bị tổn thương trong lòng. Bà nhủ thầm:

– Dù Mahin và con vợ nó có đến quì sụp dưới chân mình mà xin tha thứ đi chẳng nữa, mình nhất định sẽ không nhìn đến chúng nữa. Cứ để đấy xem chúng có thể sống thiếu mẹ ở bên thế này được bao lâu.

Ngày lại ngày qua đi mà vẫn chưa có dấu hiệu gì là đôi vợ chồng ăn năn tới châu ngoài cửa phòng của bà. Bà Railasmi bèn quyết định là nếu giờ đây mà Mahendra tới và xin tha thứ, bà sẽ nhất định khoan dung ngay cho anh. Nếu không thì thằng bé khốn khổ ấy sẽ tan nát cõi lòng mất. Nhưng vậy mà vẫn chưa thấy một lời cầu xin nào lọt tới tai bà. Cuối cùng bà quyết định rằng bà phải có nhiệm vụ tuyên bố về chuyện tha thứ cho họ. Làm sao mà một bà mẹ lại chịu nổi khi nhìn thấy con trai mình phải buồn bã khẩn khoản cầu xin tha thứ được!

Ở một đầu nhà, trên tầng hai có một căn phòng Mahendra đã biến thành phòng ngủ lẫn phòng học. Suốt trong những ngày này bà mẹ đã nhăng hăn công việc quen thuộc thường ngày là sắp xếp căn phòng cho con trai gọn ghẽ lại, soạn giường ngủ và bộ quần áo mặc ban ngày của anh ra. Việc đảo lộn đột ngột sự chăm sóc vật vãnh tận tình của người mẹ này cũng gây đau đớn như khi một người mẹ với hai bầu vú căng sữa bị ngăn không được cho đứa con thơ của mình bú vậy. Và thế là buổi chiều, khi chắc hẳn Mahendra đang ở trường đại học, bà liền quyết định lên gác để dọn dẹp phòng con trai, để khi từ trường về anh sẽ nhận ra ngay bàn tay thu vén của mẹ trên mọi vật. Bà lên gác và thấy cửa phòng Mahendra để ngỏ. Tới gần cửa bà bỗng sững lại giật mình như thể bị gai châm. Bà thấy Mahendra đang ngủ trên giường còn Asa đang nhẹ nhàng xoa bóp chân chồng lưng quay ra cửa. Bà Railasmi bị sốc vì cảnh trù mến vợ chồng lại diễn ra ngay giữa ban ngày ban mặt thật xấu hổ như vậy. Bà lặng lẽ thoái lui và nhả mặt khinh bỉ.

Như những mầm cây héo hắt bỗng xanh lại và bật lên mạnh mẽ khi gặp mưa sau mùa khô cạn, với niềm tin tưởng gần như bướng bỉnh, như thể háo hức cố bù lại những ngày dài u ám thiếu đói, Asa bỗng nở thành người đàn bà tròn vẹn. Khi ở nhà bác, cô đã trải qua thời con gái hầu như chỉ biết phục tùng thì nay dưới mái nhà xa lạ nơi cô tới cũng như một người xa lạ, cô lại thấy mình là vợ yêu của một người chồng tận tụy say đắm. Đứa trẻ nuôi làm phúc bị lãng quên ấy bỗng nhiên ngự trên ngai như một bà hoàng trong vương quốc của chồng mình. Cũng thật tự nhiên và duyên dáng, không một chút e ngại đắn đo, cô đảm nhận vai trò mới được trao và giữ bỏ sự nhút nhát e thẹn của một nàng dâu mới để bước vào vị trí xứng đáng bên cạnh chồng mình với niềm kiêu hãnh của một người vợ được yêu thương.

Bà Railasmi thấy khó mà quên đi được cái cảnh bà đã mục kích chiều hôm ấy khi bà lên phòng Mahendra và thấy kẻ mới ở đâu đến này ngồi bên

con trai bà với vẻ âu yếm rất tự tin như thể đang thực hiện cái quyền độc chiếm từ lâu. Bà liền lui bước mà lòng vẫn giận sôi lên trước sự dính líu xác xược đó. Nóng lòng được trút lên bà Annapuna cả biển lửa đang dâng trong người, bà vội vã tới phòng bà em dâu và rít lên:

– Bà hãy lên mà xem cái cô cháu yêu của bà. Hãy xem cái cung cách bà lớn đài các nó học được ở bậc cha mẹ cao sang của nó ấy. Phải ông Mahendra mà còn sống thì...

– Bác ơi. - Bà Annapuna đáp với giọng nhẹ nhàng đau đớn. - Nó là dâu bác thì bác cứ dạy bảo, mắng nhiếc nó tùy ý chứ sao lại kéo tôi vào đây?

– Dâu của tôi ấy à! - Bà Railasmi dấm dăng. - Con có gì mà nó cứ trêu tiết tôi trong khi bà cứ lên đó khuyên nhủ, dạy bảo với lại dẫn dắt nó?

Bị kích động bởi những lời thóa mạ trên, bà Annapuna ùng ùng chạy lên gác, cố ý đánh động trước đôi trẻ bằng những bước chân âm ỉ. Chẳng cần mào đầu lôi thôi bà xía xói Asa:

– Không biết đến bao giờ tao mới hết phải cấm mặt nhăn nhuc vì cái kiểu ăn ở liều lĩnh của mày? Cứ sòng sòng suốt ngày mà không biết ngượng trong khi mẹ chồng già cả quần quật với công việc nhà! Cái ngày tao rước mày về đây thật là một ngày đen đủi!

Vừa nói bà vừa òa lên khóc. Asa đứng câm lặng, cúi đầu trước mặt bà, nước mắt ngấn nước mắt dài, ngón tay cứ máy móc về góc chiếc xari buông thông. Mahendra xen vào:

– Sao vậy hả thím? Sao thím lại bỗng dưng xỉ vả cô ấy thế? Chính cháu mới là người chịu trách nhiệm về chuyện cô ấy ở đây chứ?

– Thế sao cháu lại cứ phải làm vậy? - Bà Annapuna hỏi - Cái con bé khốn khổ này, mẹ nó để lại cho người ta nuôi mà chưa kịp dạy dỗ nó cho nên nó có biết cái gì là hay là dở cho nó đâu. Thế còn cháu, cháu có thể dạy nó cái gì nào?

– Thế thím không thấy cái bảng đá này, quyển vở này, sách vở lòng đây hay sao? Cháu vừa mua cho cô ấy học đấy. Cháu sẽ lo cho cô ấy học hành, dù thím có bằng lòng hay không cũng vậy, kệ cho người ta muốn xì xào gì cũng được.

– Nhưng bài vở thì cũng không nhất thiết cứ phải rèn rang ra mất cả ngày. - Bà Annapuna phản đối. - Một tiếng buổi tối là thừa đủ.

– Không dễ thế đâu, thím ạ. Học hành cần phải có thời gian chứ.

Bà Annapuna bỏ đi, lòng đầy bức tức. Asa định đi theo thì Mahendra đã khép cửa và đứng chặn trước mặt, không hề để tâm đến cặp mắt van lơn đăm lẹ của nàng.

– Đợi đấy đã. - Anh nói. - Bây giờ phải tranh thủ bù lại thời gian ngủ lúc này.

E là những độc giả thật thà, nghiêm túc sẽ vội tưởng rằng Mahendra đã mất nhiều thời gian ngủ thật, tôi cần phải đính chính ngay rằng những nguyên tắc lý thuyết và thực hành dạy học của Mahendra quá ư cổ điển đến mức chắc chắn có ông thanh tra giáo dục nào chịu tán thành chúng.

Asa có một niềm tin tuyệt đối nơi chồng nàng. Mặc dầu với nhiều lý do nàng biết rằng mình khó mà học viết hay đọc được ở tuổi này, dầu vậy nàng vẫn cảm thấy rằng nàng có nghĩa vụ bắt buộc phải thực hiện các ý nguyện của chồng. Do vậy nàng cố gắng hết sức gỡ những ý nghĩ lan man không dứt của mình vào khuôn phép. Ngồi thu mình từ tốn bên mép chiếc chiếu trải trên sàn, nàng nhẫn nại cầm cúi trên trang sách, đầu rung rung theo một nhịp chậm rãi. Cuối căn phòng, anh giáo ngồi bên bàn với cuốn sách y khoa mở trước mặt. Thình thoảng anh lại liếc nhanh bằng khóe mắt về phía cô học trò của mình. Bỗng nhiên anh gấp cuốn sách lại và gọi:

– Chănni này. - Đó là tên gọi âu yếm của Asa. Cô học trò giật mình ngẩng đầu. - Cho anh xem em đã làm được bao nhiêu nào, đem sách lại đây.

Asa khiếp hãi, sợ Mahendra lại kiểm tra sự tiến bộ của nàng, vì nàng chưa hề đạt được một chút nào gọi là có. Càng dí mắt vào cuốn sách vỡ lòng nàng càng thấy các chữ cái hiện ra trước mặt như một đàn kiến đen đông vô kể cứ bò đi bò lại. Hồi hộp và lo lắng nàng cầm cuốn sách lên, bước tới đứng khép nép bên ghế Mahendra. Vòng một tay qua eo lưng kéo nàng đến sát bên, Mahendra đưa tay ra nhắc cuốn sách vỡ lòng và nghiêm nghị nói:

– Nào, đề anh xem em đã đọc được bao nhiêu ngày hôm nay.

Asa chỉ cho chồng số dòng ít ỏi mà nàng có thể đọc được.

– Nhiều thật! - Mahendra thốt lên với giọng đầy phiền muộn. - Thế em có muốn biết anh đã đọc được bao nhiêu suốt thời gian vừa rồi không? - Anh chỉ vào đầu đề của một chương trong cuốn sách y.

– Có thể thôi ạ? - Asa hỏi, mắt mở tròn kinh ngạc. Thế anh làm gì suốt lúc vừa rồi?

– Anh mãi nghĩ về một người, - Mahendra vừa đáp vừa lấy tay nàng, cầm nàng. - Nhưng chính cái người ấy thì lại nhẩn tâm chỉ mê mãi vào sách vở lòng thôi.

Lẽ ra Asa có thể cũng thẳng thắn đáp lại rằng sự thực không phải như vậy, song vì quá e lệ, nàng lặng lẽ chịu thua trong cuộc ganh đua thể hiện tình ái này. Từ lúc này có lẽ hiển nhiên ta thấy rằng hệ thống dạy học theo kiểu Mahendra này khó mà có thể áp dụng ở bất cứ trường sở nào khác cho dù đó là trường công hay trường tư cũng vậy.

Cũng có thể một hôm nào đó Mahendra phải ra ngoài. Asa vẫn ngồi với cuốn sách vở lòng, quyết tâm tập trung vào bài học. Bỗng nhiên có hai bàn tay từ phía sau bịt chặt hai mắt nàng và một giọng trêu chọc thâm thì vào tai nàng:

– Thật là vô tâm ác nghiệt nhé! Thế em không thể thôi đọc mà nghĩ đến anh chút nào khi có một mình à?

– Vậy anh thì sao? Chẳng nhẽ anh cũng tự học thêm được gì từ khi em về đây sao?

Asa chợt cảm thấy có lỗi:

– Sao em lại để việc học hành của anh bị ảnh hưởng nhỉ? - Nàng tự hỏi và quay lưng chực đi. Mahendra chớp lấy tay nàng:

– Em không hiểu sao? - Anh trêu. - Với em thì thích sách hơn anh là chuyện dễ dàng. Với anh thì chẳng dễ mà nghĩ đến cái gì khác ngoài em như vậy.

Asa òa lên tức tưởi trước lời trách móc này. Nhưng cũng giống như trận mưa rào mùa thu, những giọt nước mắt nhanh chóng tạnh ngay và những làn nắng tình cảm vợ chồng dường như rạng lên tươi tắn và nồng nàn hơn sau cơn mưa rào ấy.

Và thế là với sự kèm cặp gián đoạn của thầy giáo, Asa tại tiếp tục mò mẫm trong chốn hoang vu tiêu điều của công việc đèn sách. Thỉnh thoảng những lời dạy nghiêm cay độc của bà thím trở lại trong tâm trí nàng nhắc nhở cho nàng biết chuyện học hành chỉ là một cái cớ che đậy những thú vui tình ái đáng xấu hổ. Nếu tình cờ nàng nhác thấy bóng mẹ chồng, nàng lại đỏ mặt vì ngượng. Mẹ chồng nàng vẫn khẳng khẳng không thêm giao bất cứ việc nhà nào cho nàng, thậm chí cả chuyện trò với nàng bà cũng thôi nốt. Một hôm, Asa chủ động đến bên bà và rụt rè thử giúp bà nhưng bà mẹ chồng kêu lên mát mẻ:

– Ôi thôi, xin cô đừng để phí hoài thời giờ vàng ngọc. Cô còn phải gắng học nhiều.

Không nén nổi, bà Annapuna lại tiếp tục quở trách Asa:

– Mày học hành tấn tới thật đấy, nhưng liệu mày có để cho thằng Mahin đáng thương kia thi đỗ không đây?

Asa thấy tủi nhục quá. Nàng bảo Mahendra:

– Chuyện học hành của anh đang bị ảnh hưởng đấy, để em chuyển xuống ở với thím dưới nhà nhé. - Nàng dân dấn nước mắt, môi run run khi tuyên bố quyết định nghiệt ngã này.

– Được lắm. - Mahendra đáp. - Chúng mình hãy chuyển xuống ở phòng thím, nếu em thấy thích hơn. Thím sẽ lên đây ở vậy.

Asa hơi khó chịu vì cách đáp lại thiếu suy nghĩ của chồng đối với cử chỉ thành thực quên mình của nàng. Mahendra tiếp:

– Nếu em muốn giúp gì cho anh thì hãy chủ động đứng canh giữ đêm ngày để anh đừng sao nhãng việc học hành, có lẽ sẽ có hiệu quả hơn nhiều đấy.

Asa sẵn sàng chấp thuận. Sau đó ta sẽ thấy nàng đã lập tức thoái bỏ trách nhiệm này như thế nào khi kết quả của kỳ thi được công bố: Mahendra đã rớt thảng cánh. Sự tiến bộ trong việc học hành của riêng Asa có thể căn cứ vào sự thật là nàng vẫn chưa thể biết con cá mực là con gì, mặc dầu trong quyển Charupat tập sách vỡ lòng mà nàng đang đọc đã có một bài dài về các loài vật khác nhau của Purubbuy hay chứng bệnh Pôlip.

Quá trình kèm cặp lẫn nhau trong việc đèn sách đã không kết thúc theo cách mà cặp uyên ương mong đợi. Thịnh thoảng Bihari lại ló vào và hét tướng lên: “Mahinda! Mahinda!” và nhất định lôi kéo bằng được Mahendra ra khỏi tổ ấm của anh. Anh ta luôn mồm trách cứ Mahendra vì đã sao nhãng học hành và lấy Asa:

– Baathan^[7] ạ, nhồi nhét quá nhiều một lúc không ăn thua đâu. Nó sẽ gây khó tiêu đấy.

– Em có nghe thấy anh ta nói gì không, em Chănni? - Mahendra cắt ngang. - Anh ấy ghen với hạnh phúc của chúng ta đấy.

– Ồ thế thì đừng có kích động ghen tuông nữa. - Bihari đùa lại. - Tận hưởng cho hết hạnh phúc của anh đi để khỏi gây ra ghen ghét.

– A, sự ghen ghét của người khác thật ngọt ngào. Nó làm tăng thêm thú vui của ta. - Mahendra nói. - Em có hiểu không hả Channi, suýt nữa thì anh để em rơi vào tay Bihari đấy. Hồi ấy anh thật là một thằng hèn!

– Im đi! - Bihari thầm thì, mặt đỏ lựng.

Những chuyện ngẫu nhiên như vậy chỉ làm Asa bức mình và củng cố thêm thành kiến không hay của nàng đối với Bihari. Chuyện nàng gần như đã đính hôn với Bihari làm nàng luôn giữ gìn ý tứ trước anh ta. Nàng không thích sự xuất hiện của Bihari, điều đó làm Mahendra rất hài lòng. Bihari thấy và hiểu tất cả những gì đang xảy ra ấy.

Bà Railasmi gọi Bihari tới than phiền vì nỗi buồn khổ của bà. Bihari cảm thông và bảo bà:

– Con sâu chỉ nằm yên khi nó còn ở trong kén thôi, một khi nó đã chui ra thì chịu không thể lừa nó trở lại được đâu.

Khi tin Mahendra hỏng thi đến tai bà Railasmi thì cơn giận của bà bùng lên như một đám cháy rừng. Thật không may nạn nhân duy nhất trong tay bà chỉ có mỗi bà Annapuna khốn khổ, bà này đã lãnh trọn cả đợt tấn công hủy diệt ấy.

6

Bầu trời đêm u ám đầy mây và cơn mưa vào đầu mùa vừa trút xuống mặt đất khô nẻ. Quàng một vòng hoa nhài kết dày đặc quanh cổ và một tấm khăn choàng muxơlin trên vai, Mahendra rón rén bước vào phòng ngủ, lòng hồi hộp mong chờ, hy vọng sẽ làm Asa bất ngờ. Khi ghé mắt nhòm vào, anh thấy căn phòng tối om, cửa sổ phía đông mở toang và những cơn gió ẩm nước mưa ào vào phòng, đèn đã tắt từ bao giờ còn Asa thì đang nằm trên sàn, người đang còn run lên vì những tiếng nước nổ cổ nén. Lao vội đến quì xuống bên nạng, Mahendra hỏi:

– Có chuyện gì vậy em, Chănni?

Không có tiếng đáp lại. Chỉ thấy những tiếng nước nổ to hơn và òa ra dữ dội. Sau một hồi lâu dờ dảnh vuốt ve, Mahendra được biết là bà Annapuna không chịu nổi trận xỉ vả đã bỏ nhà chuyển đến ở với bà em họ. Mahendra thấy phiền muộn. Sao bà thím lại không chọn ngày nào khác để bỏ đi cơ chứ? Có gì làm hỏng cả ngày đẹp đầu tiên của mùa mưa thế này? Dần dần cơn giận ngày một tăng của anh chuyển sang bà mẹ. Chính bà là ngọn nguồn của mọi sự rắc rối này.

– Chúng mình cũng sẽ bỏ đến chỗ thím. - Anh tuyên bố. - Để xem mẹ sẽ làm gì nào.

Rồi anh bắt đầu hét gọi những người giúp việc và xếp sắp đồ đạc một cách âm ỉ. Bà Railasmi lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Bà lên phòng Mahendra, nhẹ nhàng hỏi anh:

– Con đi đâu đấy?

Lúc đầu Mahendra nín lặng. Khi mẹ anh phải nhắc đi nhắc lại câu hỏi không biết bao nhiêu lần anh mới đáp: “Đi với thím.”

– Con không phải bận lòng. - Bà Railasmi nói. - Mẹ sẽ đến và tìm thím về cho con.

Đoạn bà lập tức ra lệnh chuẩn bị cáng và đi đến chỗ bà Annapuna ở. Nhặt chặt hai đầu khăn Sari trong tay, bà van vài:

– Xin thím tha thứ cho tôi thím ơi.

Hết sức bối rối bà Annapuna vội vàng cúi gập ôm lấy bàn chân bà Railasmi:

– Sao bác lại làm như vậy, bác ơi. - Bà nói. - Em sẽ làm những gì bác muốn mà.

– Vì thím đã bỏ nhà đi nên cả con trai và con dâu tôi nó đều dọa sẽ cũng bỏ đi. - Bà Railasmi òa lên khóc, khóc vì tức bực, bẽ bàng và thương thân.

Hai bà cùng trở về nhà. Trời vẫn còn mưa. Khi bà Annapuna lên phòng Mahendra thì những giọt nước mắt của Asa đã khô còn Mahendra thì đang cố hết sức làm nàng cười, cảnh tượng đó cho thấy rõ ràng là khả năng hứa hẹn một buổi tối đầy mây lãng mạn chưa phải là đã mất hẳn. Bà Annapuna đến bên Asa và nói với giọng nghiêm nghị:

– Chănni ạ, mày đã biến đời thím thành địa ngục rồi đó. Bây giờ tao chẳng thể ở đây yên ổn hay bỏ đi đâu được nữa.

Asa câm lặng. Nàng tiếp tục nhìn bà thím chăm chăm như một con hươu bị săn đuổi.

– Sao hả thím? Chănni đã làm gì nào? - Mahendra hỏi lại một cách cay đắng.

– Thím phải rời nơi đây. - Bà thím đáp. - Vì thím không chịu nổi vẻ tự mãn đáng xấu hổ của nó. Còn lần này nó làm cho mẹ chồng phải đến mà lôi thím về. Đồ trơ tráo!

“Ôi những bà mẹ, bà thím này thật là lảm chuyện giữa cuộc đời đầy lãng mạn này”, Mahendra nghĩ thầm.

Hôm sau bà Railasmi gọi Bihari tới bảo:

– Bihari con ơi, con hãy thuyết phục thằng Mahin để cho mẹ được về quê ít ngày. Bao nhiêu năm rồi mẹ chưa về đấy.

– Nếu bao năm rồi mẹ sống không cần về quê thì bây giờ mẹ cứ thế đã sao. - Bihari đáp. - Nhưng con cũng sẽ nói với anh Mahin về chuyện này, tuy con hoàn toàn không dám chắc là anh ấy sẽ đồng ý để mẹ đi đâu.

Nhưng Mahendra sẵn sàng chấp nhận.

– Chuyện này cũng là bình thường thôi. - Anh nói. - Nhưng tốt hơn hết là mẹ đừng có ở nơi đó quá lâu, nơi đó không tốt cho sức khỏe của mẹ trong mùa mưa.

Bihari thấy hơi khó chịu trước sự chấp thuận quá sẵn sàng này. Anh hỏi lại:

– Mẹ đi một mình sao được? Ai sẽ trông nom mẹ? - Anh cười và thêm. - Sao lại không để chị Asa đi cùng với mẹ nhỉ?

Cuộc cãi cọ lại được khơi ra. Mahendra đáp lại:

– Anh nghĩ là tôi không thể làm như vậy chứ gì?

Những chuyện cãi vã không tiến triển thêm. Asa thậm chí còn phật ý hơn nữa về sự vô ý này. Ác cảm của nàng đối với Bihari càng tăng lên. Bihari cảm thấy điều đó và dường như cố ý kích thêm nàng như thể anh ta tìm thấy một sự thích thú thâm lén trong đó.

Chẳng cần thiết phải nói rằng bà Railasmi cũng không lấy gì làm thiết tha với việc về thăm quê cha đất tổ cho lắm. Như người lái đò vào mùa hè, khi nước sông cạn hơn thường thỉnh thoảng chọc cái sào đo xuống nước để xác định nông sâu, bà Railasmi luôn bày đặt những trò thử thách mới để dò chừng con trai mình còn nghĩ đến mẹ nó ít hay nhiều. Bà không ngờ là Mahendra lại dễ dàng và nhanh chóng chấp thuận đề nghị đi Barasát của mình đến thế. Thất vọng, đau đớn bà tự nhủ:

– Khi Annapuna bỏ nhà đi thì xảy ra bao nhiêu chuyện om sòm, nhưng nếu mình đi thì chắc chắn có chuyện gì. Đó chính là cái khác nhau giữa một mục phù thủy và một người mẹ bình thường. Đã đến lúc mình phải ra đi thôi.

Bà Annapuna hiểu rằng đây là sự việc rất tế nhị. Bà bảo Mahendra:

– Nếu mẹ cháu mà đi thì thím cũng không thể ở được.

Do vậy Mahendra lại đến chỗ mẹ và nói:

– Mẹ đã nghe thím nói gì chưa? Nếu mẹ bỏ đi thì thím cũng sẽ đi. Vậy ai sẽ trông nom chúng con?

Cổ nén giận dữ và ghen tức đang sôi lên, bà Railasmi đến bảo bà em dâu:

– Thím ơi, thím không thể đi được đâu. Không có thím nhà cửa sẽ ra sao? Thím phải ở lại thôi.

Đó là giọt nước cuối cùng làm tràn đầy cốc. Bà Railasmi chuẩn bị đi vào sáng hôm sau. Mọi người đều yên chí là Mahendra sẽ đích thân đưa mẹ về quê. Nhưng đến lúc đi mọi người lại thấy Mahendra ủy nhiệm cho một người đầy tớ và một gác cổng đi cùng mẹ.

– Anh Mahinda này, - Bihari hỏi. - Thế anh không đi à?

Mahendra lấp bắp một cách lúng túng:

– Tôi... ờ... còn trường đại học nữa...

– Không sao, - Bihari cắt ngang. - Tôi sẽ đi với mẹ.

Mahendra phật ý, sau đó anh nói với Asa:

– Bihari đang cố tỏ ra là hăng quan tâm đến mẹ anh. Anh không thể chịu hăng được nữa.

Bà Annapuna vui lòng ở lại, nhưng bà không hề giấu giếm rằng bà thấy xấu hổ, ê chề và chán ngán. Thái độ xa lánh ghẻ lạnh của bà làm Mahendra rất bức mình còn Asa thì càng đau lòng.

Bihari chỉ định đưa bà Railasmi về quê rồi trở lại ngay Canquitta. Nhưng khi họ về tới làng, thấy rõ cảnh sống ở đó, anh không nỡ để bà Railasmi ở lại một mình. Có hai bà góa già lụ khụ đang sống trong ngôi nhà của tổ tiên bà để lại. Xung quanh nhà toàn là rừng rậm rạp và những bụi tre dày đặc. Cái ao tù phủ đầy váng xanh dày, suốt ngày đêm chỉ nghe tiếng hú của chó hoang. Cảnh vật thực là ủ ê. Bihari nói:

– Không phải quê ai cũng là thiên đường cả. Ở đây không phải thì chắc rồi. Đi thôi mẹ ạ, về Canquitta ngay thôi. Con không thể để mẹ ở lại nơi hoang dã này được. Làm vậy thì con phải tội chết.

Bà Railasmi cũng cảm thấy ngán ngấm và ngột ngạt, và lẽ ra bà đã xuôi theo, nếu như Binôdini không xuất hiện đúng lúc ấy.

Bạn đọc đã được làm quen với Binôdini rồi. Có lần nàng đã được mối mai với Mahendra, sau đó lại thôi và chuyển sang Bihari. Cuối cùng nàng được gả cho một ông người cùng làng mà của cải duy nhất làm ông ta nổi tiếng là chứng đau gan đang kịch phát. Ngay sau lễ cưới ông này khuất núi. Sau khi chồng chết người đàn bà góa tiếp tục sống trong làng như một cây leo vườn nhà mọc đơn độc trong rừng rậm, một làn nắng rực rỡ tươi tắn trong chốn hoang vu tẻ ngắt. Biết được mẹ của người bạn xưa về làng, người đàn bà góa cô đơn đến chào bà với vẻ nồng nhiệt chất phác và săn sóc bà rất tận tụy thật thà.

Bà Railasmi bị lôi cuốn và xúc động ghê gớm. Tất cả những gì nàng làm đều tuyệt hảo, từ việc bếp núc, đường ăn nết ở đến cách thừa gửi nói năng. Với một lòng tận tụy không hề biết mệt, nàng luôn chân luôn tay trong cái vòng vô tận của nhiệm vụ mà nàng tự nguyện lãnh lấy. Bà Railasmi nài nỉ nàng:

– Thôi mẹ nó ạ, ăn đi một miếng đã nào.

Nhưng nàng vẫn chờ đến tận khi bà Railasmi ăn xong và quạt cho bà ngủ.

– Con đến ôm mất nếu con cứ tiếp tục quần quật thế này. - Bà Railasmi vẫn phản đối.

Binôdini cười:

– Vất vả và chịu đựng đã làm con nhờn với ốm đau rồi, mẹ ạ. - Nàng đáp. - Con chỉ tiếc mỗi cái là ở đây con chẳng có gì nhiều nhận để biếu mẹ.

Bihari nhanh chóng trở thành một nhân vật chủ chốt ở làng. Khách khứa nối đuôi nhau đến thăm anh, người ốm đến xin thuốc, kẻ kiện cáo đến hỏi ý kiến anh về luật pháp, những người cha tới hỏi anh về công ăn việc làm ở Canquitta cho con cái họ, người mù chữ nài anh thảo đơn từ cho họ. Bihari không chỉ học rộng biết nhiều lại còn rất hòa hợp với mọi người, tốt bụng và rộng rãi. Anh hòa nhập tự nhiên thoải mái với tất cả, ngồi đánh bài với các cụ, uống rượu vui đùa với thanh niên. Ai cũng cảm thấy rất dễ gần anh và từ già đến trẻ đều kính trọng anh.

Binôdini thấy thương người thanh niên ở Canquitta bị cầm tù ở đây và làm hết sức để giảm nhẹ nỗi vất vả của anh đồng thời luôn nấu mình không để anh biết ở phòng trong. Mỗi khi ở làng về Bihari đều rất ngạc nhiên thấy phòng mình đã được dọn dẹp, mọi vật đều gọn ghẽ sắp đặt đâu vào đấy, hoa tươi cắm trong chiếc bình đồng và vài cuốn sách của Bakim và Dinabandhu để gần giường cho anh, trên trang đệm anh thường thấy ghi tên “Binôdini”, chữ viết già dặn nhưng là chữ phụ nữ.

Điều này thật quá mức mong đợi ở lòng hiếu khách của làng quê. Khi Bihari kể với bà Railasmi về chuyện này, bà đáp:

– Nó chính là đứa con gái mà cả con và thằng Mahendra đều đã chê không lấy đó.

– Con công nhận là con đã nhầm. - Bihari cười. - Nhưng mất vì không cưới vẫn hay hơn là mất vì cưới nhầm.

Bà Railasmi vẫn chưa hết tiếc nuối:

– Giá mà Binôdini là con dâu ta! Ôi điều đó sao lại không xảy ra nhỉ?

Mỗi khi bà nhắc đến chuyện trở về Canquitta, Binôdini lại rơm rớm nước mắt và nói:

– Thím tới đây làm gì để rồi sau đó lại đi hả thím ời? Trước kia khi thím chưa về thì đời con dù sao cũng đã lê thê rồi, nhưng bây giờ con biết sống thế nào nếu không có thím đây?

Quá cảm kích, bà Railasmi thốt ra:

– Sao mà mẹ lại không có được con làm dâu nhỉ? Mẹ đã ước ao con biết bao nhiêu, để mất con là mẹ nẫu cả lòng rồi!

Binôdini đỏ mặt vội kiểm cố chạy mất.

Bà Railasmi bồn chồn đợi một bức thư từ Canquitta van nài bà trở về. Mahin của bà chưa hề sống xa bà lâu như vậy. Anh chắc phải nhớ bà và nóng lòng mong bà về: thư của anh chắc sẽ đầy những lời trách móc âu yếm. Lòng bà khát khao một bức thư như thế.

Cuối cùng Bihari nhận được một bức thư Mahendra viết: “Tôi mong là ở đây mẹ được hài lòng”.

– Thăng bé đáng thương. - Bà Railasmi nói, - rõ ràng là nó đang nhớ mẹ và đã phải nén lòng mà viết thế. “Hài lòng ở đây” thật! Có mẹ nào mà lại hài lòng ở chốn xa con trai mình được?

Sau đó bà quay sang Bihari hỏi:

– Mahin nó viết gì nữa con? Đọc mẹ nghe nào.

– Chẳng có gì nhiều đâu ạ. - Bihari đáp, vò bức thư trong tay. Anh nhét lá thư nhàu vào trong một cuốn sách và quẳng vào phòng mình. Điều đó lại càng làm tăng trí tò mò của bà mẹ. Bà thấy chắc là Bihari không dám đọc hết lá thư cho bà nghe vì sợ bà sẽ đau đớn khi nghe những lời kể lể dài dòng trách móc và la rầy của Mahendra. Những lời trách móc mà bà tưởng tượng ra trong thư, càng cay nghiệt thì lòng bà càng tan ra trong âu yếm dịu dàng, tựa như bò mẹ càng cho con nhiều sữa, càng vuốt ve âu yếm thì càng làm bê con háu đói day vú mẹ đau đớn và dữ dội hơn. Bà tha thứ hoàn toàn cho Mahendra. Bà tiếp:

– Để cho nó sung sướng bên vợ nó, cứ để nó làm gì nó muốn, miễn là nó được sung sướng. Mẹ sẽ không bao giờ ngăn cản nó. Ôi thăng bé đáng thương, nó đau lòng vì mẹ nó bỏ nó. Rõ ràng là nó bức mình.

Bà tiếp tục vừa khóc lóc và chùi nước mắt vừa giục Bihari đi tắm:

– Đi mà tắm rửa đi con, Bihari. Dạo này con bắt đầu chệnh mảng rồi đấy.

Nhưng Bihari chẳng thích thú chuyện tắm rửa tí nào. Anh đáp:

– Bọn lang thang như con cứ để bắn thiêu là tốt nhất.

Cuối cùng Bihari cũng bằng lòng đứng dậy. Ngay khi anh vừa ra ngoài, bà Railasmi vội vã vào phòng anh và trở lại với lá thư nhàu nát trong tay. Bà đưa thư cho Binôdini và bảo:

– Đọc cho mẹ nghe con, xem thằng Mahin nó viết cái gì cho thằng Bihari.

Binôdini bắt đầu đọc to lá thư. Mở đầu Mahendra viết về mẹ anh, nhưng cũng chỉ là một lời thăm hỏi trống rỗng không hơn gì những lời Bihari đã đọc. Sau đó chỉ toàn là về Asa và chỉ mỗi Asa. Mahendra đã viết những lời của một người tình say đắm. Vừa đọc được vài dòng thì Binôdini đỏ mặt dừng lại

– Chẳng cần phải đọc thêm nữa làm gì, thím ạ.

Mặt bà Railasmi trước đó còn rạng rỡ, ngời lên nổi âu yếm dịu dàng bỗng trở nên răn đanh lại như đá. Bà ngồi ngó trân trân giây lát rồi bảo: “Đủ rồi!”. Đoạn bà bỏ đi chẳng thèm lấy lại bức thư nữa.

Binôdini cầm bức thư về phòng mình. Cài cửa lại xong nàng ngồi xuống giường và bắt đầu đọc bức thư. Những gì bức thư làm lòng nàng rung động, chỉ có mình nàng biết. Nhưng đó chắc không phải nỗi hồi hộp tò mò. Nàng đọc đi rồi đọc lại bức thư và mắt nàng ánh lên như cát dưới nắng trưa, hơi thở của nàng dồn dập như những luồng gió nóng bỏng trên sa mạc. Mahendra là người như thế nào, Asa trông ra sao, tình yêu của họ hình thù thế nào và sâu sắc đến đâu, những câu hỏi đó cứ quay cuồng trong tâm trí nàng, làm trí tưởng tượng của nàng bốc lửa. Nàng nằm trên giường một lúc lâu, đầu tựa vào tường, bức thư nằm trên vạt áo và cặp mắt nàng ngó trân trân, trống rỗng.

Trong khi đó Bihari thấy bức thư bị mất mà không biết tìm ở đâu.

Trưa hôm đó bỗng bà Annapuna xuất hiện. Đoán có chuyện gì đến với con trai, tim bà Railasmi thắt lại khi thấy sự xuất hiện đột ngột của bà em dâu. Bà không dám hỏi trước mà chỉ nín bật ngó chăm chăm vào bà Annapuna, mặt tái xanh vì sợ hãi. Chính bà Annapuna lên tiếng trước:

– Bác ạ, ở Canquitta mọi chuyện vẫn bình thường.

– Thế sao thím lại tới đây? - Bà Railasmi hỏi vội.

– Bác ạ, - bà Annapuna đáp. - Bác hãy về nhà đi, em không còn đủ sức chăm lo việc đời nữa. Em đã quyết định về nghỉ ở Kasi^[8] và dành những ngày còn lại hầu hạ bên Đức Ngài thiêng liêng. Thực ra em đang trên đường đến đó, tiện rẽ vào đây để xin bác phù hộ và cũng xin bác bỏ qua cho những cái không phải em đã làm dù vô tình hay hữu ý.

Những giọt nước mắt tràn đầy trong khóe mắt bà nối tiếp nhau rơi xuống. Bà nói tiếp:

– Còn đối với con dâu bác, nó vẫn còn là một đứa trẻ lại côی cút. Dẫu cháu có sai trái thế nào thì bây giờ cháu vẫn là dâu bác. - Giọng bà vỡ ra và không tài nào nói thêm gì nữa.

Không biết làm gì khác, bà Railasmi đành tất bật sửa soạn cho bà em dâu tắm rửa và cơm nước. Bihari hồi hả từ trong làng lao về ngay khi nhận được tin. Vừa cúi xuống chạm lấy vào bàn chân bà thím, anh vừa hỏi:

– Làm sao thím lại bỏ chúng cháu mà đi thế thím?

Nuốt nước mắt, bà Annapuna đáp:

– Bihari cháu ơi, đừng có cố giữ thím lại làm gì. Chúc cháu hạnh phúc. Dù thím đi hay ở lại cũng vậy.

Bihari nín lặng. Lát sau anh nói:

– Thật không may là Mahendra để thím đi như thế này.

– Xin cháu đừng nói thế, - bà Annapuna đáp khẽ, run rẩy. - Thím không có bất cứ điều gì phàn nàn về Mahin cả. Thực ra là thím cảm thấy việc thím đi là cần thiết cho sự hòa thuận và hạnh phúc của mọi người trong nhà.

Bihari không nói gì thêm. Anh ngồi yên, mắt nhìn xa xăm. Bà Annapuna mở nút đầu khăn sari và lấy ra một đôi vòng tay bằng vàng khá nặng:

– Cầm lấy con. - Bà nói. - Khi nào đón dâu về con hãy đeo vào cho nó cùng những lời phù hộ của thím.

Đón lấy đôi vòng trong tay, Bihari nâng chúng lên ngang trán rồi cố nén những giọt nước mắt đang chực trào ra, anh ù chạy về phòng bên.

Đến lúc từ biệt, bà An^[9] nói với Bihari:

– Xin cháu hãy trông nom Mahin và Asa cho thím nhé. - Rồi quay sang bà Rai bà vừa nói vừa dúi một mảnh giấy vào tay bà này. - Em đã để lại qua giấy này phần thừa hưởng gia tài của em cho Mahin. Cháu nó chỉ cần mỗi tháng gửi cho em mười lăm rupi thôi. Đoạn bà cúi gập xuống chạm tay vào bàn chân bà Rai rồi lên đường tiếp tục cuộc hành hương.

Một nỗi sợ hãi vô hình bám riết lấy Asa. Đầu tiên là mẹ chồng, tiếp theo là thím lần lượt bỏ đi. Rồi tất cả những chuyện này sẽ dẫn tới đâu? Niềm hạnh phúc vợ chồng của họ đã lần lượt đẩy những người khác đi khỏi nhà. Liệu rồi có đến lượt nàng không?

Tình yêu tách rời thực tế khắc nghiệt của cuộc sống cũng giống như một đóa hoa bị ngắt khỏi cuống, chút nhựa ít ỏi còn lại không thể giữ nó sống được lâu. Dần dần những cánh hoa phai sắc và tàn rụng, Asa nhanh chóng cảm thấy chán những chuyện yêu đương kéo dài không dứt. Sức quyến rũ của tình yêu đương như bắt đầu lỏng lẻo và mất đi sức mạnh ban đầu, giống như một cái cây không có một bộ rễ đủ chắc để bám vào đất cứng. Nếu như tình yêu không tỏa rễ bám vào cuộc sống đời thường thì vị ngọt ngào của nó không thể trọn vẹn hoặc bền lâu.

Mahendra đã cố tận hưởng hạnh phúc lứa đôi, công khai coi thường cả gia đình và lễ thói. Anh đốt tất cả nến trong nhà lên thành một quầng sáng rực rỡ và xua đi cái vẻ trống rỗng đầy điểm gờ của căn nhà bằng những cuộc vui liên miên. Anh trách Asa:

– Có chuyện gì thế, Chănni? Sao em cứ suốt ngày nhăn nhó mặt mày chỉ vì thím đã đi rồi? Chẳng nhẽ tình yêu của chúng mình chưa đủ cho cuộc sống của em sao?

Asa tội nghiệp cảm thấy đau đớn và hoang mang không biết có phải mình chỉ thực sự cần tình yêu nữa không.

– Đó là vì sao mình không thể quên đi được và sợ rằng mẹ chồng mình không trở về nữa. - Nàng cố bắt lòng quên đi tất cả và cố đáp ứng cái mà nàng tin chắc là chồng nàng đang mong muốn ở tình yêu của nàng.

Nhà cửa tanh bành lộn ầu. Những người hầu biếng nhác với công việc. Người hầu gái không đến và nhăn răng cô ta khó ở. Người đầu bếp bắt đầu rượu chè và không ai biết hẩn ở đâu. Mahendra cười:

– Thật khôi hài! - Anh nói. - Ta phải nấu ăn lấy ngày hôm nay vậy.

Anh bảo đem ra một cỗ xe và đánh đi Chợ Mới để sắm sửa mua bán. Chẳng biết cái gì cần, cái gì không và chất lượng như thế nào, anh ôm cả một núi hàng rồi trở về nhà, lòng hân hoan vui sướng. Cả Asa cũng vậy, do từ trước tới nay vốn chẳng thạo gì việc tề gia nội trợ nên cũng không biết làm gì với những thứ mua về đó. Cuối cùng thì đến sẩm tối, một bữa gọi là ăn trưa cũng được dọn ra và Mahendra thích thú thưởng thức những món trước đó chưa hề được ăn và có lẽ cũng chẳng dễ xơi gì. Asa không thể chia sẻ niềm thích thú này. Đau đớn nhận ra sự kém cỏi của mình nàng đỏ dừ mặt vì ngượng ngùng bối rối.

Mọi căn phòng trong nhà đều lộn xộn. Khó mà tìm ngay được một đồ vật khi cần đến. Những dụng cụ phẫu thuật trên bàn Mahendra thế nào lại thấy ở dưới bếp dùng để cắt rau để rồi sau đó biến mất có trời mà biết ở đâu. Vở ghi bài giảng y khoa của Mahendra được lấy làm quạt khi nhóm bếp rồi chẳng bao lâu biến thành tro tàn. Những chuyện đó làm Mahendra rất thích thú nhưng Asa cảm thấy càng chán nản hơn. Đối với cô gái đáng thương ấy thả nổi mọi công việc là một điều thật hư đốn xấu xa, không thể coi là niềm vui thích được.

Một buổi tối, đôi uyên ương ngả người trên chiếc giường kê trên hành lang có mái che trông ra những tầng mái. Mưa đã tạnh. Xa ngút tầm mắt chỉ thấy đỉnh những lâu đài ở Canquitta đắm ánh trăng. Asa đang kết một vòng hoa từ những đóa hoa vừa ngắt dưới vườn còn đắm nước mưa. Mahendra thì đang tình nghịch giật lấy vòng hoa và cố làm nàng vui lên bằng những trò đùa tình quái. Asa cự lại và bắt đầu càu nhàu thì Mahendra bỗng nhiên ôm quàng lấy nàng, lấy tay kẹp môi nàng lại. Đúng lúc ấy con chim cảnh của nhà bên cất tiếng hót. Tự nhiên mắt họ ngược lên chỗ con chim Koen của họ nhốt trong lồng treo trên trần nhà. Mỗi khi con Koen nhà bên gọi thì con chim của họ liền cất tiếng đáp lại. Hôm nay nó lại im tiếng. Asa hỏi một cách lo ngại:

– Con chim hôm nay làm sao thế?

– Giọng em làm nó xấu hổ mà im bật đi đấy. - Mahendra đáp một cách bông lơn.

– Thôi anh, không phải chuyện đùa đâu. - Asa nói giọng van nài và lo lắng. - Hãy dậy xem nó làm sao đi anh.

Mahendra đứng dậy, tháo chuồng chim xuống. Con chim đã chết vì quá đói. Sau khi bà Annapuna đi khỏi, người nuôi chim cũng xin nghỉ phép nên không ai ngó ngàng đến việc cho nó ăn.

Asa tối mặt trước cảnh tượng đó. Những ngón tay nàng tê cứng, vòng hoa để dở dang, những bông hoa nằm thành đống. Mahendra cũng buồn rầu nhưng vì sợ hỏng mất một buổi tối lãng mạn nên vẫn cố bông đùa:

– Càng tốt. - Anh nói. - Cái con quỷ đó vẫn thường quấy rầy em bằng những tiếng gù của nó khi anh đi vắng. Vòng tay quanh Asa anh định kéo nàng lại gần nhưng Asa nhẹ nhàng tránh cái ôm và gạt đám hoa sang bên, nói:

– Thôi những trò ấy đi anh. Thật xấu hổ quá. Lạy trời, anh hãy đi tìm mẹ về ngay đi.

Đúng lúc ấy có tiếng gọi từ tầng dưới: “Mahinda! Mahendra!”

– Lên đi, lên ngay đi! - Mahendra hét xuống.

Tiếng gọi của Bihari chợt tới như một cứu cánh cho Mahendra đúng lúc gay go. Trước đó Bihari vốn vẫn là trở ngại trong tuần trăng mật của họ nay bỗng trở thành của trời cho. Asa cũng cảm thấy nhẹ nhõm vì sự quấy rầy đột nhiên này. Khi nàng đứng dậy quàng chiếc sari lên qua đầu, Mahendra bảo:

– Em đi đâu đấy? Bihari đấy mà.

– Để em đi lấy nước uống cho chú ấy.

Asa đáp. Cần phải có việc gì đó để làm. Nỗi chán chường của Asa đã giảm bớt. Nàng nán lại, khăn trùm đầu, hy vọng sẽ nghe được tin tức về mẹ chồng. Nàng vẫn chưa thắng được sự ngượng ngập trước Bihari và vẫn chưa quen nói chuyện trực tiếp với anh. Bước vào ban công, Bihari kêu lên với vẻ ngạc nhiên chế giễu:

– Trời! Thế ra tôi đã quấy rầy cái cảnh đầy lãng mạn này phải không? Đừng ngại chị Asa ạ. Xin chị cứ ngồi tự nhiên. Tôi chỉ ở đây vài phút thôi.

Asa đưa mắt nhìn Mahendra. Mahendra lục vấn ngay:

– Có tin gì về mẹ không, Bihari?

– Sao lại có sự quan tâm đột xuất về cái chuyện chán ngắt là bà mẹ già thế? Còn ồi thì giờ để nói đến chuyện ấy cơ mà. - Bihari nói, đoạn anh thêm vào một câu tiếng Anh. - Một đêm như thế này không phải là để ngủ, cũng không phải để nói về các bà mẹ, bà dì!

Anh phác một cử chỉ tựa như định bỏ đi thì Mahendra túm lấy và ấn anh ngồi xuống.

– Chị thấy đó nhé, - Bihari vừa nói vừa quay sang Asa. - Anh ấy bắt tôi phải ở lại. Đừng rửa tội về tội mà chính anh ấy gây ra nhé.

Không nghĩ ra được điều gì để đối đáp trả miếng lại, Asa đâm bực tức. Nàng hiểu rằng Bihari cố ý giễu cợt nàng.

– Thật dễ thấy là nhà cửa được trông nom tuyệt vời đến thế. - Bihari tiếp. - Không biết đã đến lúc mẹ trở về được chưa đây?

– Được chứ, mẹ nên về. - Mahendra đáp. - Chúng tớ mong mẹ suốt.

– Nếu anh muốn tỏ cho thấy điều đó, - Bihari đáp. - Thì chỉ cần ít phút là anh có thể viết vài dòng cho mẹ. Mẹ sẽ rất sung sướng đấy. Còn chị thấy thế nào? Chị có thể dành cho anh ấy đôi ba phút để anh ấy viết cho mẹ vài dòng chứ?

Asa bỏ ra ngoài, cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm, nước mắt giàn giụa trên má.

Mahendra bảo:

– Thật là dễ chịu mỗi lần cậu và Asa gặp nhau đấy! Lúc nào cũng giễu cợt với châm chọc, chả bao giờ thân thiện được cả.

– Trước đây mẹ đã ra sức làm hỏng anh. - Bihari đáp. - Còn bây giờ vợ anh lại tiếp tục việc đó. Đó là vì sao tôi thấy không chịu nổi nên mỗi khi có dịp tôi lại phải châm cho cô ta một mũi.

– Nhưng thế thì có kết quả gì? - Mahendra vặn.

– Đối với anh thì không có gì. Nhưng với tôi thì ít ra cũng hơi cay.

Bihari đợi đến khi Mahendra viết xong thư. Anh tự tay cầm thư và hôm sau đi đưa bà Rai về. Bà Rai thừa hiểu thư được viết là do Bihari gợi ý, tuy vậy bà cũng không thể nán lại đây lâu hơn nữa. Binôdini cùng đi với bà.

Khi thấy nhà cửa bẩn thỉu lộn bậy cả lên, thành kiến của bà đối với Asa lại càng tăng thêm. Nhưng thật lạ là con dâu bà đã thay đổi ghê gớm! Giờ đây nàng theo gót bà như một cái bóng và luôn hăng hái giúp bà không cần bà phải bảo, đúng ra là không để ý tới chuyện bà làm cô mất mặt: “Thôi xin

cô, cứ để đó. Cô chỉ làm nó rối tung lên thôi. Sao cô cứ mó vào những việc cô chẳng rành làm gì?”

Bà Rai cho rằng sự chuyển biến khá hơn của con dâu là do bà Annapuna bỏ đi. Nhưng bà e rằng Mahendra có thể nghĩ dưới sự cai quản của bà Annapuna thì anh ta được sung sướng bên vợ còn bây giờ bà trở về chỉ làm hỏng mọi chuyện. Con trai bà có khi lại lấy đó để nói rằng bà Annapuna là người phù hộ còn bà chỉ là kẻ ngáng đường. Điều đó chỉ làm mọi việc tệ hại thêm. Do vậy bà cố khuyến khích sự hăng hái mới mẻ này ở con dâu, mặc dầu trong thâm tâm bà không hài lòng và mong mỏi.

Bây giờ mỗi khi Mahendra cho gọi Asa khi cô và mẹ đang dở tay, Asa lại ngập ngừng do dự. Đến khi bà Rai phải gần như bắt ép nàng mới đi: “Cô không nghe thấy thằng Mahin đang gọi đó à? Sao cô dám lờ nó đi hả? Chiều chuộng nâng niu lắm rồi ra thế đấy mà. Lên với nó ngay đi. Cô khỏi phiền thái rau ở đây!”

Lại vẫn những trò vui vui nhí nhảnh cũ với cái bảng, cuốn vở và quyển sách vỡ lòng, những trò bắt lỗi và làm nhau tự ái để chứng tỏ cho nhau thấy tình yêu của mỗi người, những trò kéo dài vô tận ở những cặp uyên ương mà với họ tình yêu là tuyệt đối, cứ thế kéo dài ngày qua đêm, đêm qua ngày, những bề ngoài giả tạo che đậy sự chán chường, nổi mệt mỏi trong tình yêu được tạo nên bởi ảo tưởng rằng họ không thể sống thiếu nhau thậm chí lấy một phút, mặc dù từ lâu sự có mặt bên nhau đã mất đi sự hấp dẫn của nó rồi.

Điều đáng nguyên rủa đời đời đối với tình yêu là nó nhanh chóng biến những cái ôm nhau đến ngạt thở thành những cái ách quàng vào cổ nhau.

Một hôm Binôdini đến bên Asa, vừa quàng tay ôm nàng vừa bảo:

– Cầu chúc hạnh phúc của chị sẽ còn mãi mãi. Nhưng sao chị cứ bàng quan với con người bất hạnh này thế?

Vốn đã được nuôi nấng dạy dỗ như một đứa trẻ được nuôi làm phúc, quen với ý nghĩ rằng mình không có quyền gì ở đời này, Asa đã có một mặc cảm tự ti làm nàng quá rụt rè trước người lạ, dường như nàng luôn phải đề phòng trước một sự cự tuyệt có thể có ở họ. Thoạt trông thấy Binôdini, Asa đã choáng ngợp bởi sắc đẹp, sự duyên dáng và trí thông minh sắc sảo toát ra từ cặp mắt ấy đến mức nàng không đủ can đảm chủ động đẩy mối quan hệ đi xa hơn nữa. Nàng lại càng thán phục hơn khi thấy rằng cách cư xử của Binôdini với bà Rai mới tự nhiên thoải mái làm sao và bà Rai cũng đối lại như vậy. Bà Rai thì không để lỡ một dịp nào tỏ cho Asa thấy là Binôdini trội hơn hẳn và tuyệt diệu như thế nào. Asa cũng được tận mắt thấy là Binôdini mới khéo léo và chăm chỉ làm sao trong từng công việc tề gia nội trợ nhỏ nhặt, cái cách nàng thể hiện quyền hành thật tự nhiên, thật dễ dàng, nàng điều khiển đầy tớ thật giỏi, bắt họ làm việc và khi cần có thể thúc họ hăng lên. Càng để ý quan sát nàng, Asa càng thấy tự ti và do vậy nàng không dám lại gần Binôdini.

Khi thấy bà chúa của sắc đẹp và đức hạnh tự mình đến làm quen thì nàng Asa trẻ dại non nớt tràn ngập sung sướng và đáp lại với tất cả lòng thành. Như một cái cây có phép thần, tình bạn của họ bắt rễ, đâm chồi và nở hoa, tất cả chỉ trong có một ngày.

Asa bảo họ cần gọi nhau bằng một cái tên riêng đặc biệt. Binôdini hỏi:

– Thế chị muốn tên gì?

Asa kể ra vô số tên các vật đẹp, từ sông Gênh tới hoa Baltun.

– Tất cả đều đã nhàm và cũ mòn rồi. - Binôdini bình phẩm. - Một cái tên gọi yêu thì ít khi nghe dễ yêu.

– Thế chị chọn tên nào? - Asa hỏi.

– Aixo^[10] - Binôdini cười phá lên.

– Vậy là Aixô nhé! - Asa kêu lên và vòng tay qua cổ Binôdini cười phá ra. Nàng cứ tưởng là phải một cái tên nghe ngọt ngào nào đó nhưng nàng đã bị Binôdini lôi cuốn đến mức ngay cả những cái chướng tai vẫn dường như ngọt ngào với nàng.

Asa đang rất cần có bầu bạn. Nghi thức và phong vị của tình yêu sẽ không trọn vẹn nếu những người tình không có tri âm để tiếp thêm những nỗi hồi hộp ngây ngất của họ. Còn Binôdini đang khát khao tình yêu lắng nghe cô dâu trẻ kể về những giây phút trải qua mỗi tình đầu với nỗi thèm khát của kẻ nghiện đang hớp từng giọt rượu nóng bỏng. Đầu nàng quay cuồng với những mạch đập dồn dập của luồng máu đang bốc lửa dâng lên.

Trong những chiều hè yên tĩnh khi bà mẹ chồng đang nghỉ trưa, những người giúp việc và hầu phòng đã về nghỉ, Mahendra bị Bihari trách cứ liên tục đã đến trường đại học. Như thường lệ, tiếng sáo diều xa thoáng tí trên bầu trời xanh ngắt. Binôdini và Asa đang nằm tâm sự trong phòng ngủ. Asa nửa nằm nửa ngồi tóc buông xõa xuống gối còn Binôdini nằm cạnh nàng, úp mặt xuống, ngực tựa vào chiếc gối kê dưới và lắng nghe một cách say sưa những tiếng thầm thì tâm sự của cô bạn. Trong lúc nghe tai nàng đổ lạng đến tận chân tóc, hơi thở nàng trở nên nặng nề và gấp gáp. Nàng hỏi đi hỏi lại nhiều câu và gọi ra cho cô bạn kể về những chi tiết âu yếm nhỏ nhặt, lắng nghe một đoạn kể lại hàng bao lần và thậm chí lại tưởng tượng ra những cảnh trong giả thiết và hỏi: “Thế chị hoặc anh ấy làm gì trong những trường hợp này, trường hợp nọ?”. Cứ như vậy nàng lại kéo dài và lặp lại những lời tâm sự ngọt ngào bằng cách gọi ra tất cả những cảnh có thật và không thể có thật.

Binôdini bảo:

– Chị thử nghĩ xem, Aixô này... Giả sử chị mà lấy Bihari nhỉ!

– Ấy chớ, chị Aixô ơi, đừng có nói đến những chuyện như thế. - Asa van nài. - Ngay chỉ nghĩ đến chuyện đó cũng làm em ớn vì hổ thẹn mất. Nhưng nếu chị mà lấy anh ấy thì còn gì bằng! Thực ra thì đã có lần có chuyện cầu hôn như vậy với chị rồi.

– Đã có nhiều lời cầu hôn như vậy đấy, nhưng chúng lại chết ngay trong trứng rôi. Tuy thế lại hóa hay, cứ như em bây giờ là tốt nhất.

Asa lại phản kháng. Làm sao cảnh góa bụa lại hay hơn được cảnh chồng con? Nàng khẳng khái:

–Ồ này, thử nghĩ xem, chị yêu ơi, là chị mà lấy chồng em! Thật cũng dễ có chuyện đó xảy ra lắm chứ!

Thật vậy, cũng dễ thực đấy. Sao chuyện đó lại không xảy ra nhỉ? Căn phòng này, chiếc giường này lẽ ra bây giờ phải của nàng. Binôdini nhìn quanh căn phòng và chiếc giường với niềm ao ước đau đớn, bức bối. Sao nàng lại bị tước bỏ mất vị trí này của nàng trong căn buồng này? Hôm nay nàng chỉ là một người khách mà sau đây sẽ phải nhanh chóng chia tay.

Chiều muộn Binôdini lại tự mình với đôi bàn tay khéo léo ít ai bằng sửa đầu cho Asa và giúp nàng trang điểm cho cuộc hội ngộ với chồng buổi tối. Trí tưởng tượng cháy bỏng của nàng vẫn lén lút theo gót cô dâu trang điểm lộng lẫy đang trên đường tới nơi người tình bồn chồn mong đợi. Đôi khi thậm chí nàng còn giữ Asa nán lại:

– Đợi chút đã cô em. Chồng cô chẳng thể chạy mất lúc này đâu. Chàng ta có phải là con hoẵng ngoài rừng hoang đâu mà lo. Chàng chỉ là một con chó yêu trong nhà thôi mà.

Cứ như vậy bằng cách chọc ghẹo đùa cợt nàng níu Asa lại. Thật là rầy rà cho anh chàng Mahendra cứ lồng lộn bức bối cho đến khi Asa hiện diện:

– Cái cô bạn của em thật rách việc! Cứ ở lì mãi. Bao giờ thì cô ta mới về cho?

– Xin anh đừng bức bối với chị Aixô của em. - Asa nài nỉ một cách lo lắng. - Anh không biết là chị ấy thích nghe nói về anh như thế nào và chị ấy đã khéo léo cẩn thận giúp em trang điểm vì anh đến như thế nào đâu.

Mặc dầu bà Rai vẫn không muốn giao bất cứ việc nhà nào cho Asa nhưng Binôdini đã cố gắng thuyết phục được bà. Bản thân nàng là một người nội trợ không biết mệt cứ luôn chân luôn tay hết việc này việc nọ từ mờ sáng đến tối đêm. Nàng giữ Asa liền bên, giao cho làm hết việc này đến việc khác đến mức cô em khốn khổ không còn lúc nào ngơi mà thoát đi được. Việc làm cho anh chồng Asa cứ bồn chồn nóng nảy chờ đợi một mình trong phòng ngủ trên gác dường như gây cho nàng Binôdini một nỗi thích thú không biết chán của kẻ nghịch ngợm. Nàng thường cười thầm khoái trá mỗi khi Asa van vỉ khổ sở:

– Thôi để em đi, chị Aixô yêu ơi. Anh ấy lại cáu mất.

– Hượm tí đã, - Binôdini đáp lại vội vã. - Hãy làm nốt cái này đi, chẳng lâu đâu mà.

Vài phút sau Asa lại bồn chồn và lại van nài:

– Cho em đi thôi. Chắc chắn là anh ấy cứu rồi.

– Thế thì đã sao nào? - Binôdini trêu. - Tình yêu mà thiếu giận dỗi ghen tuông là tình yêu vô vị nhạt phèo, giống như món rau thiếu ớt và mắm muối ấy.

Thật vậy cái phần muối ớt của tình yêu là tất cả những gì Binôdini đã được nếm. Còn món chính thì lại nằm ngoài tầm tay nàng. Thần kinh nàng giật lên như bị lửa đốt. Mắt nàng tóe lửa. “Niềm hạnh phúc này, người chồng say đắm tận tụy này là điều mình có quyền được và lẽ ra đã là của mình, - nàng nhủ thầm. - Lẽ ra mình đã được cai quản cái nhà này như một bà hoàng, đã biến anh chồng này thành nô lệ và đã có thể biến cả cơ ngơi cùng anh chồng từ chỗ chẳng ra gì như bây giờ thành tuyệt vời như mình muốn rồi. Tất cả những gì ta bị khước từ, bị tước bỏ thì giờ đây đang thuộc về cái con bé tốt số này, một con búp bê đồ chơi xinh xẻo!”

Nhưng rồi nàng lại quàng tay ôm cổ Asa và bảo:

– Hãy kể cho em nghe đi, chị Aixô yêu, anh chị đã nói gì với nhau đêm qua thế? Chị có nói những lời em đã bày cho không? Em thật sung sướng được nghe kể về mối tình của anh chị.

Mahendra chán ngấy nói với mẹ:

– Thật không tiện chút nào khi có một bà góa trẻ, lạ ở đâu đến lại cứ quanh quẩn suốt ngày trong nhà mình. Về trách nhiệm thì con nghĩ là chẳng có gì bắt mình phải cưu mang cô ta. Ai biết được chuyện rắc rối gì sẽ xảy đến với nhà mình những ngày này!

– Con bảo là một người lạ ư? Nó là quả phụ ông Bipin nhà ta chứ ai đâu mà lạ.

– Dù cô ấy có là gì đi thì để cô ta ở đây là không hay rồi. Con không thích thế!

Bà Rai thấy không dễ gì mà lờ đi những ý kiến của Mahendra. Do đó bà cho gọi Bihari đến:

– Bihari con ơi, - bà nói, giọng khẩn khoản. - Con hãy làm sao cho Mahin hiểu là ở tuổi gần đất xa trời như mẹ mà có một người như vợ ông Bipin quá cố ở liền bên thì thật dễ chịu biết bao. Nó làm hầu hết mọi việc, cứ quần quật không nghỉ ngơi chân ngơi tay. Cho dù nó có quan hệ máu mủ ruột rà hay không thì từ trước tới nay chưa có ai đỡ đần cho mẹ nhiều đến thế.

Bihari lẳng lặng không nói gì với bà Rai nhưng đi thẳng lên gác bảo Mahendra:

– Mahendra này, anh đã nghĩ kỹ về cô Binôdini chưa?

– Nghĩ về cô ta ấy à? - Mahendra cười tủm tỉm. - Tôi không chợp mắt đêm qua vì sợ cô ta đấy. Sao anh không hỏi bà chị dâu anh ấy? Cô ấy sẽ kể với anh là Binôdini đã ngáng trở tôi như thế nào!

Qua mạng che mặt, Asa cố lấp bấp khẽ mấy tiếng phản đối Mahendra.

– Thật vậy đấy! - Bihari cười. - Một cái Cây Độc ^[11] thứ hai!

– Gần như thế, - Mahendra đáp. - Đó là vì sao Chănni rất muốn đẩy cô ta đi.

Lại một lần nữa từ sau mạng che mặt những tiếng phản đối yếu ớt vọng ra. Mắt Asa cháy bỏng giận dữ trước câu châm chọc này.

– Thậm chí nếu anh có đẩy được cô ta đi bây giờ, - Bihari nói. - Thì chẳng lâu la gì cô ấy sẽ quay lại thôi. Chỉ có một giải pháp là để bà góa ấy tục huyền. Như vậy cũng sẽ nhờ được chiếc nanh độc.

– Cái mụ Kunda^[12] ấy đã bị gả tổng đi trước đây rồi. - Mahendra bình phẩm.

– Không sao cả. Thôi xin đủ cái trò ví von ấy. Tôi đã tính đến việc Binôdini rồi. Cô ta không thể ở đây với anh chị lâu. Mặt khác cũng thật khổ cho cô ta nếu lại bị đày đoạ cả đời ở chốn khi ho cò gáy man rợ nơi cô ta đang sống ấy. Tôi đã thấy chỗ đó rồi, thật là khủng khiếp.

Mặc dù ở cùng nhà nhưng Binôdini chưa bao giờ hiện diện trước Mahendra. Nhưng Bihari thì đã gặp cô rồi và hiểu rằng một cô gái như vậy không thể bị đày đoạ ở chốn hoang dã man rợ như thế. Anh cũng hiểu rằng ngọn lửa thấp sáng căn nhà cũng rất có thể làm mờ thiêu rụi nó. Mahendra trêu Bihari về mối quan tâm rõ rệt của anh đối với Binôdini và mặc dù anh đáp lại lời trêu chọc ấy bằng những câu bông lơn nhưng trong thâm tâm anh vẫn ngại ngần vì anh biết rằng Binôdini không phải là một cô gái có thể đem ra đùa cợt hoặc làm ngơ đi được.

Bà Rai nhắc nhở Binôdini:

– Con phải cẩn thận đấy, con của mẹ ạ. Đừng có quá thân thiết với Asa. Con đã lấy chồng ở chốn quê nhà nên không biết hết cách sống của bọn tri tân thời này đâu. Con là đứa thông minh và nên đề phòng.

Sau lần nhắc nhở này, Binôdini tránh Asa và tỏ rõ sự xa lánh có tính toán đó. Nàng nói với Asa:

– Xét cho cùng thì em là cái gì mới được chứ, hả chị? Nếu những kẻ khốn khổ như em mà không biết giữ ý thì chỉ là rước lấy ê chề nhục nhã mà thôi.

Asa khóc lóc và phản đối nhưng Binôdini không chuyển. Nàng nhất định không nghe mặc dù Asa đã dốc lòng thề thốt.

Trong khi đó Mahendra bắt đầu trở nên chán chường và khó tính, sức hút của tình yêu đã yếu đi nhiều và trở nên lỏng lẻo. Mỗi tình say đắm trước kia nay đã rũ rượi vì mệt mỏi. Những việc làm khác lạ, tùy hứng trước kia dường như rất thú vị thì bây giờ bắt đầu trở nên căng thẳng, khó chịu. Asa là một nội trợ đoảng, điều đó làm Mahendra bực mình, mặc dù anh không

kêu ca gì. Tuy nhiên Asa cũng cảm thấy rằng vầng hào quang của tình yêu đã phai nhạt do bị xói mòn vì sự dễ dãi kéo dài. Sự căng thẳng quá mức và những biểu hiện giả tạo đã đưa hạnh phúc vợ chồng của họ rẽ sang ngã đường không còn mấy suôn sẻ.

Giải pháp duy nhất trong những trường hợp thế này là tạm xa rời nhau. Vì thế Asa, do bản năng nữ giới thôi thúc đã cố gắng xa lánh Mahendra. Nhưng nàng còn biết đi đâu ngoài cách tìm đến với Binôdini?

Về phía Mahendra, dần tỉnh lại sau những cơn mê đắm, anh bắt đầu nhận thấy rằng anh đã sao nhãng học hành và những bổn phận bình thường khác. Anh cố tìm lại những cuốn sách y khoa từ một xó xỉnh không ngờ tới mà anh đã quăng vào rồi bắt đầu lau chùi bụi bặm. Chiếc áo khoác và quần dài vốn là bộ y phục đến trường đại học của anh đã bị bỏ xó nay lại được lôi ra phơi nắng.

12

Không giành lại được lòng tin của Binôdini, Asa nghĩ ra một kế. Nàng nói với Binôdini:

– Chị Aixô ơi, sao chị chẳng bao giờ gặp mặt chồng em thế? Có gì chị phải tránh mặt và xa lánh anh ấy?

– Vì xấu hổ! - Binôdini đáp với vẻ khiêm nhường giấu cợt.

– Sao, thử hỏi có điều gì sai trái trong chuyện này nào? Em nghe mẹ nói chị thuộc về gia đình này cơ mà.

– Ở đời này, - Binôdini đáp nghiêm trang. - Chẳng ai thuộc về ai cả. Quan tâm đến nhau thì khắc sẽ thuộc về nhau, còn chẳng quan tâm đến nhau thì chỉ là người dưng nước lã cho dù có quan hệ máu mủ ruột rà với nhau đi chăng nữa.

Asa thất vọng và tự nhủ: “Những gì chị ấy nói không thể thay đổi được nữa. Mà cũng đúng là chồng mình đã xử sự bất công với chị ấy và tức bực với chị ấy như đối với người dưng thật.

Đến tối Asa cố lấy lòng và năn nỉ chồng:

– Anh phải gặp chị Aixô của em đi.

– Thật em bạo quá đấy!

– Sao ạ, có gì mà phải sợ cơ chứ?

– Căn cứ vào những lời em nói về sắc đẹp của cô ta, thì nó có vẻ không được an toàn cho lắm.

– Đừng ngại anh ạ. Em sẽ ngăn ngừa nguy hiểm. Thôi đừng đùa nữa mà nói đi. Anh có ý định gặp chị ấy không nào?

Không phải là Mahendra không tò mò muốn gặp Binôdini, thực ra đôi khi sự tò mò đã nghiêng sang phía hăng hái. Nhưng anh lại sợ chính sự hăng hái đang dường như còn mơ hồ trong anh. Anh tự hào về sự nghiêm chỉnh trong tình yêu của mình. Trước kia anh đã từ chối không lập gia đình chỉ vì ngại quấy rối sự độc quyền của mẹ trong tình cảm của anh. Giờ đây anh cũng lo ngại hết như vậy khi giữ gìn sự độc quyền của Asa và do đó

anh thấy miễn cưỡng chấp nhận ngay cả với chính mình sự quan tâm về những người đàn bà khác. Anh tự hào với mình về sự khó tính và trước sau như một trong tình yêu của mình.

Đối với tình bạn với Bihari cũng như vậy. Sự trung thành đã choán hết chỗ của những người bạn khác. Khi một ai đó bắt đầu có cử chỉ làm thân anh liền chinh ngay và sau đó lại khoe khoang với Bihari, lại mắng nhiếc, chế giễu anh chàng không may ấy, và lại hãnh diện bày tỏ sự khắt khe của mình trong việc giao du với đám người tầm thường, trần tục. Nếu Bihari có phản đối, anh đáp lại:

– Cậu có thể cứ đánh bạn với họ, cứ giao du với bạn bè ở bất cứ đâu. Còn tôi, tôi không thể đánh bạn với anh Kèo, anh Cột nào được.

Lần này cũng vậy. Mahendra thấy đầu óc sở hữu của mình luôn bị khuấy động bởi nỗi tò mò và mong muốn trước hình ảnh một người đàn bà bí ẩn, anh thấy hổ thẹn với chính mình vì đã hạ bệ thần tượng của mình. Chính vì thế anh đã bức bối một cách chính đáng và thúc ép mẹ đưa Binôdini đi khỏi nhà.

Nên bây giờ khi Asa nài nỉ, anh đáp:

– Sao em lại bận tâm hả Chănni? Anh đâu còn lúc nào mà dành cho cô Aixô của em nữa? Giờ làm việc thì để dành để học rồi, giờ rảnh cho em, vậy làm gì còn lúc nào mà cho bạn em nữa?

– Được nhé, - Asa nói. - Em sẽ không yêu cầu anh phải bỏ thì giờ học đâu, những thì giờ anh dành cho em thì em xin lấy một phần cho chị Aixô của em được chứ?

– Em cứ việc. - Mahendra cười. - Nhưng còn anh nữa chứ?

Trước đó Mahendra đã nhiều lần trách Asa là nàng đã quá để ý đến Binôdini đến mức tình cảm dành cho anh bị thâm hụt. Anh vẫn thường khoe khoang là không ai có thể yêu đến mức ích kỷ như anh và lần nào Asa cũng thách thức anh, cũng cố gạt bỏ lý lẽ của anh, tranh luận với anh, cãi cọ và khóc lóc nhưng chưa bao giờ thắng cuộc. Những lời huênh hoang rằng trong tình yêu của anh dành cho Asa không hề có lấy một chỗ dù chỉ bằng đầu kim cho bất cứ ai khác thường làm Asa khó chịu và áy náy, nhưng hôm nay nàng lại sẵn lòng chịu anh.

– Được nhé. - Nàng nói. - Vậy thì vì em chứ không phải vì chị ấy, anh phải chuẩn bị làm quen với bạn em.

Vốn sẵn có ý thức về sự ngang ngạnh và ngạo nghễ của mình trong tình yêu, Mahendra hạ mình chấp thuận đòi hỏi nhõng nhẽo của Asa.

– Vậy thì được, anh sẽ gặp cô ấy, nhưng em phải thấy là anh chẳng thiết tha gì đâu nhé.

Tình mơ hôm sau Asa đã đến chỗ Binôdini khi nàng còn chưa dậy.

– Lạ thật đấy. - Binôdini thốt lên. - Sao con chim Chacori^[13] hôm nay lại thờ ơ với trăng mà lại quyến luyến đám mây thế?

– Cái ẩn dụ nên thơ ấy, thưa chị, quá cao xa so với em. - Asa nói. - Sao cứ đem vung vãi những lời vàng ngọc đi thế? Hãy đến và đàm đạo với người có thể trả lại chị những viên ngọc như thế đi.

– Thế ai là người có trí tuệ sáng láng ấy? - Binôdini hỏi lại.

– Anh rể chị, chồng em đó. - Asa đáp. - Không, em không đùa đâu. Anh ấy nóng lòng được làm quen với chị.

Binôdini hiểu ngay là sự nóng lòng ấy là do đạo diễn của Asa mà có. Nàng không dễ bị lừa đến thế. Nàng thấu hiểu trò chơi này và thắng thường từ chối không gặp Mahendra. Asa cảm thấy tủi cực trước chồng, Mahendra thì tức giận. Lòng sĩ diện bị động chạm. Sao con mù đàn bà này lại dám khước từ làm quen! Nó đã coi ta là một trong cái lũ tầm thường chẳng? Chẳng nhẽ nó không hiểu rằng nếu Mahendra này mà cứ như những thằng khác thì gã đã tin nó từ lâu rồi? Chỉ mỗi việc ta không thêm làm như thế cũng thừa đủ cho nó hiểu về tầm cỡ siêu đẳng của ta rồi. Nếu một khi nó đã hiểu ra vì ta, nó tất phải biết ta khác những kẻ khác như thế nào.

Binôdini đã ấp ủ một thành kiến ngầm vì Mahendra. Nàng đã đến đây một thời gian khá dài như vậy mà anh ta chưa bao giờ chịu gặp nàng! Xét ra thì cũng chẳng có gì là khó. Khi nàng ngồi hàn huyên với bà Rai anh ta có thể dễ dàng lấy một có gì đó sục vào phòng mẹ. Vậy thì sự làm ngơ này nghĩa là làm sao? Làm như nàng chỉ là thứ đồ đạc trong nhà ấy! Chẳng nhẽ nàng không là người, không là đàn bà sao? Chỉ cần anh ta hiểu nàng, anh ta nhất định sẽ thấy sự khác nhau trời biển giữa nàng với con bé Channi quý hóa của anh ta.

Cuối cùng Asa nảy ra kế khác. Nàng nói với chồng:

– Em sẽ bảo chị Binôdini là anh đã đến trường rồi, và sẽ đưa chị ấy lên phòng em, rồi anh bắt chợt từ bên ngoài vào. Chị ấy sẽ bị bẫy cứng ở đây.

– Cô ta đã làm cái gì mà phải chịu hình phạt khắc nghiệt đến như vậy? - Mahendra hỏi.

– Lần này em rất bức với chị ấy. - Asa đáp. - Chị ấy lại dám không đến gặp anh! Thật là cao ngạo! Em nhất định sẽ đánh gục cái thói tự cao tự đại của chị ấy mới thôi.

– Anh thì chẳng thiết tha gì gặp cái cô bạn của em đâu. - Mahendra nói. - Vậy sao anh lại phải lên vào như tên ăn trộm ấy?

Asa nắm lấy tay Mahendra mà nài nỉ:

– Anh yêu, hãy vì em mà làm thế đi. Ta phải triệt cái thái độ cao ngạo của chị ấy đã. Sau đó thì anh có thể làm như anh muốn.

Mahendra làm thinh. Asa nài nỉ lần nữa:

– Anh yêu, chiều em một chút đi anh.

Sự tò mò ở Mahendra đã thắng thế. Do vậy anh chịu nghe sau một vài lời phản đối nửa vờ.

Chiều thu lằng lằng trong suốt và yên ả. Binodini ngồi trong phòng Asa dạy nàng đan đôi dép ngủ. Asa lơ đãng mắt để ra ngoài cửa. Không biết bao nhiêu lỗi cô đã mắc khi đếm mũi. Binodini không giữ được bình tĩnh nữa. Nàng giật chiếc dép ở tay Asa, quăng xuống sàn và bảo:

– Không, chị có chịu học đâu. Thôi để em đi. Còn bao việc khác phải làm đây.

– Cho em thử lần nữa đi chị. - Asa van nài. - Em nhất định sẽ không mắc lỗi nào nữa.

Nàng lại cầm lấy đồ đan. Từ phía cửa sau lưng họ, Mahendra nhón chân lên vào phòng và đứng sau Binodini. Asa không ngừng đầu nhưng một nụ cười nở trên môi nàng.

– Chị cười gì thế? - Binodini hỏi.

Asa không nén được nữa, cười phá lên. Nàng quăng chiếc dép vào lòng Binodini rồi nói:

– Chị nói phải đấy, em dở việc này lắm. Sau đó nàng quàng tay quanh người Binodini và lại phá lên cười ngặt nghẽo.

Binodini đã hiểu cả mọi chuyện. Nàng đã thấu hiểu sự lóng ngóng và những cái liếc nhòm đầy ý nghĩa của Asa và thừa biết là Mahendra đứng sau lưng nàng. Ở địa vị ấy nàng đành giả bộ vô tình mà giật mình.

– Có gì lại loại anh chàng tội nghiệp này ra khỏi trò vui thế nhỉ? - Mahendra lên tiếng và bước ra trước.

Binôdini giật mình đánh thót và vội vàng kéo đầu khăn sari quàng qua đầu đứng dậy để đi, Asa chớp lấy tay nàng. Mahendra tiếp:

– Thôi nào, hoặc là để tôi đi hoặc là cả hai ta cùng ngồi xuống.

Không như các cô gái bình thường khác. Binôdini chẳng làm ầm ĩ lên một cách không cần thiết để tỏ rõ sự kinh ngạc thành thực của mình. Nàng đáp rất giản dị:

– Em sẽ trân trọng ý muốn của anh mà ở lại đây, nhưng xin đừng thăm trách em trong bụng về điều đó nhé.

– Lời trách của tôi là liệu cô có ngồi yên đây được lâu không.

– Em chẳng ngại lời trách như vậy, vì cái lâu của anh sẽ không phải là rất lâu!

Nói vậy rồi Binôdini lại làm như định đứng dậy đi. Asa túm chặt tay nàng mà nài nỉ:

– Ở lại một lúc đi chị ơi, vì em mà.

13

Asa hỏi chồng:

- Em hỏi thật nhé, anh thấy chị Aixô của em thế nào?
- Cũng không đến nỗi lắm. -Mahendra lăm bằm. Asa không vui lòng.
- Chẳng ai là tốt đối với anh cả. - Nàng nói một cách dần dỗi.
- Trừ một người. - Mahendra cười.
- Được rồi, cứ để quen thêm đi đã. Rồi sẽ biết anh thích chị ấy hay không?
- Thân ấy ư? - Mahendra hỏi lại. - Ý em là cái chuyện rầy rà ấy sẽ tiếp tục ư?
- Ít ra thì đấy cũng là chuyện lịch sự nữa chứ. - Asa tiếp. - Làm quen với người ta rồi bây giờ lại định cắt đứt, anh không sợ chị ấy sẽ nghĩ gì à? Em phải nói là anh thật khó tính quá đấy. Chắc chắn là bất cứ người đàn ông nào cũng đã tìm cách chiếm cảm tình một cô gái như vậy. Anh thì cứ làm như tai họa vừa giáng xuống không bằng!

Mahendra được phỉnh nịnh bởi sự phân biệt khác nhau giữa anh và những người đàn ông khác ấy. Anh nói:

- Được rồi, ta sẽ xem. Chẳng cần phải làm âm ỉ về chuyện ấy đâu. Anh không đi đâu mất khỏi cái nhà này, cũng như cô bạn em chưa có dấu hiệu gì là sẽ đi cả. Do vậy chắc chắn sẽ có lúc tình cờ anh và cô ấy sẽ chạm trán nhau và khi ấy thì chắc chắn là chồng em chẳng để khiếm khuyết gì về mặt lịch sự đâu. Anh ta có đủ ý thức về chuyện đó.

Mahendra tin rằng chẳng lâu la gì Binôdini sẽ tìm dịp xuất hiện thôi. Nhưng anh đã nhầm. Binôdini thu mình lại và tránh đi ngang qua lối anh đi thậm chí cả khi tình cờ. Mahendra không dám nói chuyện gì về Binôdini với Asa, sợ để lộ mối quan tâm của mình về Binôdini. Anh cố nén lòng mong muốn gặp lại nàng, nhưng càng nén lòng, nỗi mong mỏi lại càng tăng. Sự lãnh đạm của Binôdini lại càng như đổ dầu vào lửa.

Sau hôm gặp gỡ với Binôdini, Mahendra hỏi Asa bằng giọng bình thản với một sự thích thú không mặn mà lắm:

–Ồ này, thế cô Aixô của em đã nghĩ gì về anh chồng tầm thường của em thế?

Anh hy vọng một cách thú vị là Asa sẽ hòa vào mà kể với anh tất cả mọi chuyện một cách hào hứng như mọi lần. Nhưng khi thấy không có kết quả gì, anh lại phải lặp lại câu hỏi, giả bộ như đó chỉ là tiện mà đùa thế. Asa bối rối vì cô bạn của nàng tỏ ra chẳng chú ý gì tới sự kiện vừa qua. Asa cảm thấy hơi bức dọc trước sự làm ngơ đó. Nàng đáp lời chồng:

– Phải đợi đã, để cho quan hệ tiến thêm chút nữa. Lúc này còn quá sớm đối với chị ấy để nghĩ xem anh là người thế nào. Dù sao thì chị ấy mới chỉ gặp anh có vài phút và chưa kịp chuyện trò mấy.

Mahendra thất vọng, anh thấy khó mà giữ được bộ điệu làm ngơ. Đúng lúc đó Bihari ló vào:

– Chào anh Mahinda. - Anh hét lên - Anh chị đang tranh luận gì thế?

– Thử nghĩ mà xem, - Mahendra đáp. - Bà chị dâu của anh đánh bạn với cái cô Kumudini hay Pranini hay gì gì đó mà họ vẫn gọi nhau bằng một cái tên âu yếm là Henot hay Phichbôn^[14] hay gì chỉ có trời biết, nên bây giờ tôi cũng đang muốn hai chúng tôi cũng gọi nhau bằng tên thân mật như Serut et^[15] hay cái gì vớ vẩn như thế. Được chứ hả?

Asa đỏ bừng mặt giận dữ sau chiếc khăn quàng. Bihari nín lặng nhìn Mahendra trong giây lát. Rồi anh mỉm cười nói:

– Chị ạ, có dấu hiệu không hay đấy. Cái kiểu phản đối âm ỉ thế này là chỉ làm phách thôi. Tôi đã thấy cô Aixô của chị rồi. Tôi xin thề là được ngắm mãi khuôn mặt như thế quả là một diễm phúc đấy. Cho nên khi Mahin phản đối dữ dội như vậy là đáng nghi lắm.

Bao giờ Asa cũng tin rằng chồng mình được bà mụ nặn nên bằng một chất liệu hoàn toàn khác - tất cả đều siêu việt hơn hẳn Bihari.

Mahendra tự nhiên nảy ra cái thú chụp ảnh. Trước đây anh đã có lần thử tập tọng với một chiếc máy ảnh nhưng rồi lại nhanh chóng bỏ dở. Bây giờ anh đem sửa cái máy ảnh, mua nhiều tấm phim vì bắt đầu chụp tất cả mọi người trong nhà, kể cả gia nhân.

– Anh phải chụp cho chị Aixô của em một pô. - Asa năn nỉ.

– Được thôi, - Mahendra đáp không một lời thừa.

Asa lại một lần nữa dùng tới mưu mô và cũng như trước đây Binôdini hoàn toàn không biết gì. Kế hoạch là Asa sẽ thuyết phục bằng được Binôdini lên ngủ trưa ở buồng Asa và khi nàng nghỉ thì Mahendra sẽ từ phía sau và nháy một pô. Thế là cô gái kiêu kỳ kiêu diễm ấy sẽ được một bài bọc.

Điều kỳ lạ là Binôdini trước nay chưa hề ngủ ngày bao giờ bỗng sẵn sàng ngả người trên giường Asa. Và dường như mãi nghe chuyện mà thiếp đi. Mắt nàng nhắm nghiền, ngủ mê mết. Mặt ngoảnh ra phía cửa sổ, chiếc khăn quàng phủ trên người, trong tư thế ấy nàng trông kiêu diễm đến mức Mahendra cảm thấy như nàng đã được đặt làm mẫu riêng để vẽ nên một tuyệt tác. Anh rón rén bước vào phòng, máy ảnh cầm tay. Anh ngắm nghía nàng khá lâu, từ mọi góc độ - có vẻ như đang chọn một vị trí phù hợp nhất cho ống kính. Chưa bao giờ anh thấy cảm hứng nghệ thuật lớn đến mức cần phải chuyển dịch món tóc dài buông lơi của nàng hết chỗ này sang chỗ khác mà vẫn chưa vừa ý để rồi cuối cùng lại phải đặt nó về vị trí ban đầu. Anh thì thào với Asa:

- Kéo tấm chăn sang trái xuống phía dưới khăn một chút.
- Em sợ em lóng ngóng làm chi ấy thức dậy mất. - Người vợ vụng về thì thào lại. - Tốt hơn là anh cứ tự mình sắp xếp.

Mahendra làm y lời. Cuối cùng thì anh cũng chọn được chỗ và lắp phim vào máy ảnh. Đột nhiên, dường như bị tiếng động đánh thức, Binôdini buông một hơi thở dài, trở mình và ngồi dậy. Asa phá lên cười sặc sụa. Binôdini nom như đỏ mặt vì phẫn nộ. Nàng hướng cặp mắt ngùn ngụt về phía Mahendra mà quát chúa:

- Sao mà anh tồi thế!
- Tồi thật, chính thế. - Mahendra đáp. - Nhưng hãy xem cái xui xẻo của tôi. Tôi đã lỡ mất những pha đẹp nhất ngay lúc định chớp lấy. Bản thân tôi thì không quan trọng gì, ít nhất xin cô hãy để tôi sửa chữa cái tôi của tôi đã trước khi cổ trừng phạt chúng tôi.

Asa cũng khẩn nài và dẫn dắt đến tận khi Binôdini chấp thuận chịu ngồi chụp ảnh. Pô ảnh đầu tiên khi rửa té ra bị hỏng do vậy lại phải bố trí chụp lần hai vào ngày hôm sau do người nghệ sĩ chụp ảnh thiết tha quá. Sau đó anh lại đề nghị đôi bạn gái nên chụp chung một kiểu để kỷ niệm tình bạn mãi mãi của họ. Binôdini chẳng thể nào mà chối cho được, nhưng nàng nhất quyết rằng đó phải là lần chót. Sợ rằng nàng làm đúng như lời thề thốt,

Mahendra cứ chụp hỏng hết kiểu này đến kiểu khác nhằm kéo dài niềm vui thích. Những lần chụp hình lặp đi lặp lại như vậy đã làm mối quan hệ trở nên chín muồi lúc nào không biết.

Như những tàn than còn âm ỉ cháy, được gió quạt lại bùng lên leo lét, sức cảm dỗ lãng mạn đang tàn lụi giữa cặp vợ chồng mới cưới trở lại tươi cười dưới tác động của nguồn sinh lực mới mẻ bên ngoài. Asa là người chậm mồm chậm miệng nhưng Binôdini lại có tài liên láu mà Asa coi là thiên phú. Nàng không lúc nào ngồi làm Asa thích thú. Sự say đắm của tình yêu đôi lứa đã gần như làm phung phí hết vốn liếng, giờ đây đang cạn kiệt và đang đứng trước một viễn cảnh thảm đạm vô tận. Cái dư vị chất đắng sau một cuộc truy hoan say khướt có thể lại mất đi bằng một châu tụy lụy khác. Nhưng lưng vốn của Asa đã cạn kiệt, nàng không biết lấy gì để kiếm một châu tiếp cho chồng. Đúng lúc gay cấn đó Binôdini tới với một tô rượu đầy mà đặt vào tay Asa. Asa lại nhẹ nhõm lắng lặng khi thấy chồng mình vui vẻ yêu đời trở lại.

Từ bây giờ Asa thôi không phải dốc vốn riêng ra nữa. Khi Mahendra và Binôdini mãi mê đối đáp vui cười thì nàng chỉ việc ngồi nghe và khúc khích mà thỏa mãn tận đáy lòng. Khi chơi bài, Mahendra ăn gian nàng lại gọi tới Binôdini nhờ nàng phân giải. Nếu Mahendra nổi cáu với nàng hay nói điều gì chạnh lòng thì nàng lại nhờ cậy Binôdini cho một câu đối đáp hữu hiệu. Cứ như vậy bộ ba tiếp tục vui vẻ sống.

Tuy vậy Binôdini không bao giờ trễ nải việc nhà. Nàng chỉ dự phần vui chơi sau khi đã hoàn thành hết mọi việc kể cả việc chăm sóc bà Rai. Mahendra luôn bức bối:

– Em chỉ làm hư bọn gia nhân, làm chúng thành lười nhác thôi. - Anh càu nhàu.

– Tốt hơn cả là đừng tự làm mình hư đi vì lười nhác. - Binôdini đáp. - Nào thôi dậy mà chuẩn bị đến trường đi. - Nàng thêm vào.

– Máy khi có được buổi sáng mát mẻ đáng yêu thế này...

– Không, thế không được. - Binôdini cắt ngang. - Xe đang đợi ngoài kia để đưa anh đến trường đấy.

– Nhưng anh đã bảo đánh xe là không cần đến xe rồi! - Mahendra tuyên bố.

– Em đã nói với anh ta là sẽ cần. - Binôdini nói ngắn gọn khi nàng trải quần áo của anh ra.

– Lẽ ra em phải sinh ra trong nhà một tướng công mới đúng. - Mahendra bình phẩm. - Người như em phải được giục tướng công xông ra trận và nâng khăn sửa áo giáp cho ông ta mới đáng.

Nhưng Binôdini vẫn kiên quyết không để Mahendra lần lữa hay xao nhãng nhiệm vụ phải làm của anh với bất cứ cớ nào. Vì suốt ngày không được phép chơi bời đùa cợt gì nên những cuộc gặp gỡ buổi tối trở nên hấp dẫn và mong chờ hơn nhiều. Ngày của Mahendra trôi đi trong sự mong chờ cho tối chóng đến.

Trước đó, cơm sáng thường bị chậm và việc đó làm Mahendra có sẵn cớ để bỏ học. Bây giờ Binôdini luôn chú ý nhắc nhở dọn ăn sáng cho anh thật đúng giờ. Vừa buông bát anh lại được báo là xe đang đợi anh ngoài cửa. Bộ đồ của anh luôn được để sẵn gọn gàng để mặc. Trước kia không những chúng không sẵn sàng mà còn khó mà tìm thấy chúng ở đâu. Hoặc là quần hoặc là áo cứ bị để nhầm sang một cái giá hoặc ở một góc tít xa nào đó.

Lúc đầu Binôdini trêu Asa ngay trước mặt Mahendra về những nhầm lẫn này. Mahendra thường cũng phụ họa vào trò trêu chọc cười cợt đó. Dần dần Binôdini đảm nhận luôn trách nhiệm trông nom phần việc nhà của Asa mà bề ngoài chỉ có vẻ là bắt buộc giục giã cô bạn. Mọi việc giờ đây đều được chu tất. Sự lộn xộn và bừa bãi trước kia đã được thay thế bằng vẻ gọn gàng ngăn nắp.

Một chiếc khay vừa rơi khỏi áo khoác của Mahendra, trong lúc nàng Asa đang loay hoay chẳng biết làm thế nào thì Binôdini giật phắt chiếc áo từ tay Asa và đơm khay vào áo không chậm trễ. Một hôm chú mèo nhà tè vào mâm thức ăn trước khi Mahendra kịp ngồi xuống dùng bữa. Asa kinh hoàng, không biết làm thế nào. Binôdini vội nhảy vào bếp và lập tức trở ra với một khay đầy đủ để bù đắp ngay cho cơn khủng hoảng. Asa cứ há miệng vì ngạc nhiên.

Cứ như vậy trong mọi việc nhỏ nhặt hàng ngày, bất kể nó liên quan đến việc ăn uống hay rương hòm, công việc hay giải trí của Mahendra, anh đều cảm thấy có bàn tay thu vén của Binôdini. Đôi dép lê trong nhà mà anh đi là do Binôdini đan, chiếc khăn quàng len hàng ngày quấn quanh cổ anh như

bàn tay vuốt ve mơn trớn là do nàng móc. Thậm chí ở Asa, khi nàng đến với anh buổi tối khi vừa tắm rửa sạch sẽ thơm tho trang điểm lộng lẫy, nước hoa thoang thoảng anh cũng cảm thấy rõ ràng có bàn tay của Binôdini. Giống như nước của hai dòng Gênh và Janula, hai người phụ nữ đã hòa nhập cái duyên dáng của mình làm thành một dòng lai láng.

Bihari đã lâu thôi không còn là người khách được mong đợi nữa. Giờ đây hiếm khi anh mới được mời tới ăn. Do vậy một hôm anh viết cho Mahendra bảo rằng anh sẽ đến ăn trưa vào hôm sau, ngày đó tình cờ lại là ngày chủ nhật. Sợ rằng cái không khí lãng mạn, của ngày nghỉ sẽ bị quấy đảo vì sự có mặt của Bihari. Mahendra viết lại cho Bihari nói rằng vì có công chuyện gấp nên anh phải vắng nhà hôm đó. Mặc dù vậy Bihari vẫn đến sau bữa ăn. Biết qua một gia nhân rằng Mahendra chưa hề ra khỏi nhà, anh bèn lên gác gọi to: “Mahendra.” Mahendra bối rối và vội chữa thẹn bằng cách kêu đau đầu ghê gớm rồi vội vã đi nằm, lấy gối đè lên đầu. Nghe thấy chồng bỗng kêu đau đầu, lại thấy sắc mặt chồng đổi khác. Asa hoảng hốt. Nàng lúng túng không biết làm gì và tuyệt vọng nhìn Binôdini cầu cứu. Binôdini thừa hiểu là chẳng có chuyện gì ghê gớm, tuy vậy nàng vẫn lo lắng bảo:

– Anh thức đêm nhiều quá đấy. Thôi nằm xuống mà nghỉ đi một lát. Để em đi lấy nước thơm nhé.

– Thôi khỏi phiền. - Mahendra lẩm bẩm.

Binôdini không nghe cứ bỏ ra. Nàng trở lại ngay với một cốc nước thơm pha nước đá. Nàng thấm đẫm nước lên khăn tay rồi đưa cho Asa bảo:

– Chị đắp khăn này lên trán cho anh Mahendra đi.

Mahendra vẫn thẫn thờ:

– Không cần đâu, không cần đâu.

Bihari ngăm nhìn màn kịch với vẻ thích thú không hề giấu giếm. Mahendra nhủ thầm một cách tự hào: “Cứ để cho nó thấy họ quan tâm đến mình như thế nào.”

Asa thì lúng túng ngượng ngùng trước sự có mặt của Bihari. Tay nàng run run làm bắn một vài giọt nước thơm vào mắt Mahendra. Binôdini đỡ lấy chiếc khăn từ tay Asa và tự mình đắp khăn lên trán cho Mahendra. Nàng nhón một miếng bông thấm đẫm nước thơm và bắt đầu khẽ thấm lên chiếc khăn ướt. Asa kéo khăn che mặt xuống rồi bắt đầu săn sóc Mahendra.

– Anh thấy đỡ không hả anh Mahendra? - Binôdini hỏi rất dịu dàng trong khi liếc nhanh sang Bihari. Nàng thấy mắt Bihari đang ánh lên một cách vui thích tựa hồ anh đang chứng kiến một trò vui. Nàng chợt hiểu rằng có một kẻ không dễ gì bị được ở đây.

– Bà chị của tôi ơi, - Bihari vừa nói vừa cười. - Kiểu chăm sóc như vậy sẽ không chữa được bệnh đâu. Chỉ tổ làm bệnh nặng thêm thôi.

– Thật thế ư? - Binôdini ngơ ngác hỏi, - Dốt nát như chị em chúng em thì biết làm thế nào cho phải! Những cái này chắc là có viết trong sách y của các anh chứ?

– Chắc chắn có đấy. Thấy cách chạy chữa như thế này, đầu tôi cũng bắt đầu thấy nhức đây. Nhưng may là đầu như đầu tôi thì chẳng cần phải chữa theo cách xa xỉ như vậy. Anh Mahin thật là đào hoa.

Binôdini quảng mẫu bông ướm xuống.

– Tốt nhất là anh hãy chữa cho bạn anh đi.

Mặc dù đang vui nhưng Bihari trong lòng lấy làm bức vì những gì anh vừa mục kích. Gần đây anh quá bận học và không nhận thấy rằng trong thời gian qua đã có kẻ thứ ba dính vào chuyện rắc rối này rồi. Anh nhìn Binôdini và dường như đây là lần đầu tiên anh mới đánh giá con người nàng. Binôdini cũng nhìn anh dò xét. Anh đáp lại một cách giễu cợt lời nhận xét của Binôdini:

– Chị nói đúng đấy. Bạn bè phải chăm sóc bạn bè. Chính tôi đã gây ra bệnh nhức đầu thì tôi sẽ phải tự tay cắt nó đi. Đừng có phí nước thơm một cách không cần thiết làm gì.

Quay sang Asa anh tiếp:

– Chị ạ, phòng bệnh hơn là chữa bệnh đấy!

Bihari tự nhủ:

– Thế này không ổn. Mình không thể để mặc họ hay thả nổi mọi chuyện được. Dù thế nào mình cũng phải can thiệp ngay cả khi họ không muốn.

Và thế là không đợi mời chào, phớt lờ mọi lời phỉ báng Bihari bắt đầu công phá vào dinh lũy của Mahendra. Anh nói với Binôdini:

– Chị Binô ơi, ông anh này đã bị mẹ và bè bạn yêu chiều quá sinh hư rồi, vợ anh ấy lại kể tục việc đó. Xin chị hãy để tâm vào những chuyện khác đi, đừng dúi dặt, tiếp tay cho anh ấy xuống dốc nữa.

– Thế nghĩa là...? - Binôdini hỏi lại.

– Thế nghĩa là, hãy để tâm vào ai đó như tôi chẳng hạn, những kẻ chẳng ai thèm bận tâm đến. - Bihari đáp.

– Thế là cậu ao ước được làm hư hỏng đấy! - Mahendra nói. - Cái đặc ân được làm hại đó, Bihari ạ, chẳng dễ mà có được đâu. Chẳng phải chỉ thuần túy cầu xin mà được.

Binôdini cũng cười và nói:

– Hơn thế nữa, cái khả năng dễ bị người khác làm hư ấy bản thân nó là một tài năng, anh Bihari ạ.

– Giả dụ nếu như tôi thiếu cái tài đó thì tay nghề của chị có thể bù đắp vào chỗ ấy được đấy. - Bihari đáp lại. - Sao lại không thử nhỉ?

– Chuyện ấy sẽ chẳng thành nếu người ta đã sẵn sàng chờ đón nó. Nó chỉ thành khi người ta thực hiện một cách vô tình thôi. - Binôdini mỉm cười.

- Chị nói gì đi chứ, chị Aixô yêu? Sao chị lại lãnh đạm với em rề như thế?

Asa lấy ngón tay thúc Binôdini tỏ ý phản đối. Còn Bihari cũng chẳng thích thú gì câu đùa ấy nên làm thinh. Binôdini nhận thấy Bihari không muốn đưa Asa ra giễu cợt. Nàng thấy méch lòng vì Bihari đã coi nhẹ nàng trong khi tỏ ra tôn trọng Asa. Nàng quay sang Asa và nói:

– Em chồng chị đang mong chị ủng hộ đến chết đi được đấy. Anh ta thực ra đang nài xin chị nhưng ngoài mặt lại ra bảo em là Hãy tử tế với anh ta, bà

chị yêu ạ.

Asa bức điên lên. Bihari thì đỏ bừng mặt nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh vừa cười vừa nói:

– Sao chị lại phải nói thay người khác còn chính mình lại trực tiếp chăm sóc anh Mahinda như vậy?

Binôdini hiểu rằng Bihari bắt đầu phá đám trò chơi của mình. Nàng cần phải phòng bị để đối phó với sự thách thức này.

Mahendra thấy bức bối. Sức hấp dẫn của tài ca không còn nữa khi nó bị gọi toạc móng heo ra, anh nói vẻ hơi lạnh lùng:

– Bihari này, Mahinda của cậu chẳng phải đi lùng sục cái gì đâu. Anh ta bằng lòng với những cái mình đã có rồi.

– Có thể là anh ta chẳng quen rình mò theo đuổi thật, song như những lời cầu may thường nói, gió đang đẩy trò chơi đến với anh từ ngoài vào đấy. - Bihari xen vào.

– Hiện thời thì anh đang làm anh ấy trắng tay đấy. - Binôdini can thiệp. - Tuy nhiên có một cơn gió đang thổi tới từ đâu đó. - Nàng nháy Asa một cách ranh mãnh.

Asa giận dữ bỏ ra ngoài. Bihari bức dọc ngấm ngấm vì biết mình bị nói xỏ. Anh định đứng dậy bỏ đi thì Binôdini bảo:

– Đừng đi với cồi lòng tan nát như thế, anh Bihari ơi. Em sẽ đi gọi chị Aixô về cho anh ngay đấy.

Nói rồi Binôdini đi ra. Mahendra rất bức mình vì cuộc vui bị phá khuấy và nhả mặt để tỏ rõ điều đó. Bihari không thể kiềm chế hơn nữa bèn nói tuột ra.

– Anh Mahinda ạ, nếu anh muốn thành bê tha bệ rạc thì anh cứ việc bằng mọi cách. Cách dạy bảo trước đây đã dần dà làm anh thành ra thế đó. Nhưng xin anh đừng gây tai họa cho cuộc đời của một người vợ thơ ngây thành thực, người đang nương tựa vào anh hết sức tin cậy như thế. - Giọng Bihari đầy xúc động.

– Tôi chẳng hiểu cậu nói cái gì. - Mahendra nói một cách lạnh lùng. - Bỏ cái trò đánh đố ấy đi và cứ nói thẳng ra xem nào.

– Được rồi, - Bihari tiếp lời. - Binôdini rõ ràng đang cố quyến rũ anh, còn anh thì như một con rối trong tay cô ấy.

– Nói láo. - Mahendra gầm lớn. - Nếu cậu lại dám gán cái động cơ đê tiện ấy cho một phụ nữ đứng đắn thì cậu không xứng đáng được bước chân vào nhà trong đâu^[16].

Đúng lúc ấy Binodini trở lại với một khay đầy kẹo, nàng tươi cười đặt chiếc khay trước mặt Bihari.

– Sao lại thế này? - Anh kêu lên. - Tôi không muốn ăn chút nào cả.

– Không được, - Binodini nói. - Anh phải làm dịu miệng lưỡi anh lại trước khi đi đã chứ.

– Ra là lời thỉnh cầu của tôi đã được lưu ý rồi! - Bihari cười lớn. - Tôi bắt đầu được chiều chuộng rồi đây!

– Một chàng em chồng thì có gì phải thỉnh cầu. - Binodini đáp với nụ cười tinh quái. - Sao lại phải nài xin khi mà anh có quyền được lấy? Lòng quý mến đã dành sẵn cho anh chỉ việc hưởng. Có phải thế không, anh Mahendra?

Mahendra cứng lưỡi vì kinh ngạc. Binodini tiếp:

– Sao thế anh Bihari? Sao anh không ăn? Anh ngượng hay là bức thế? Anh có muốn em gọi người nữa tới không?

– Khỏi cần. - Bihari đáp. - Những gì tôi vừa được là đủ lắm rồi.

– Vẫn còn đùa cơ à? Anh là kẻ đùa dai đến mức bấy nhiêu kẹo mà cũng chẳng thể làm anh im miệng đi được!

Đến đêm, khi chỉ có mình Mahendra, Asa trút cả nỗi bức mình đối với Bihari ra với chồng. Không như những lần trước, lần này Mahendra không có làm giảm nhẹ chuyện mà lại hòa vào chỉ trích thêm. Sáng hôm sau anh dậy sớm và đến nhà Bihari.

– Cậu Bihari này, - Anh nói. - Tôi e là Binodini không tán thành cái kiểu thân mật quá của cậu như thế đâu. Xét cho cùng thì cô ấy không phải người nhà và cậu cũng là người lạ đối với cô ấy.

– Thực thế ư? - Bihari kêu lên. - Tôi rất xin lỗi là đã làm điều không phải. Tôi không thấy cần thiết phải gặp cô ấy nếu cô ấy không bằng lòng như vậy.

Mahendra nhẹ cả người. Anh không ngờ lại đạt được kết quả như vậy trong một việc chẳng lấy gì làm dễ chịu. Anh hơi e ngại Bihari.

Cùng ngày hôm đó Bihari đến, vào nhà trong và bảo Binodini:

– Chị Binodini ạ, xin chị thứ lỗi nhé.

– Sao, có chuyện gì thế hả anh Bihari? - Binôdini hỏi lại.

– Anh Mahendra vừa nói với tôi rằng chị không tán thành việc tôi tới đây. Do vậy tôi tới đã xin chị tha lỗi và đi thôi.

– Nhưng thế thì kỳ cục quá, anh Bihari ạ! - Binôdini kêu lên. - Em chỉ là khách ở đây ít ngày thôi. Sao anh lại phải đi vì em? Nếu em mà biết là em sẽ gây nên chuyện chẳng ra sao này thì em đã chẳng bao giờ đến đây đâu.

Mặt nàng đỏ bừng khi nói ra điều này. Nàng cố bịt chặt hai tai và vội vã bỏ ra ngoài. Phản ứng đầu tiên của Bihari là cảm thấy ân hận rằng anh đã qui tội Binôdini một cách vô lý và đã vô cớ làm nàng tự ái.

Đến tối bà Rai lên phòng Mahendra và bảo anh với giọng chán nản:

– Mahin ạ, con vợ góa nhà Bipin cứ khăng khăng đòi về quê.

– Sao hả mẹ? - Mahendra hỏi. - Ở đây cô ấy có điều gì không thoải mái chẳng?

– Không, chẳng phải không thoải mái. Nó bảo là người ta sẽ dị nghị là một góa phụ trẻ như nó mà lại ở mãi trong nhà này, thậm chí khi chẳng có chuyện gì đi nữa.

– Nhưng đây có phải là nhà người dưng nước lã gì đâu! - Mahendra phản đối, vừa nói anh vừa liếc nhanh sang Bihari lúc đó tình cờ cũng đang ngồi đó. Bihari thấy có lỗi, anh tự nhủ: “Có lẽ là mình đã không công bằng trong việc nói bóng gió hôm qua rồi, mình đã vô cớ làm chàm tự ái cô ấy.”

Cả hai vợ chồng đều dẫn dắt trách cứ vì tình cảm của họ bị coi nhẹ đến thế. Asa trách Binôdini:

– Thế ra chúng em chỉ là người dưng với chị thôi ư?

Còn chàng thì than vãn:

– Rốt cuộc là những ngày qua chúng ta chẳng là gì với nhau cả mà chỉ là những kẻ qua đường!

– Nhưng anh chị cũng không thể giữ em ở đây mãi cơ mà! - Binôdini nói.

– Sao lại không nhỉ? - Mahendra đáp liền.

– Thế sao chị lại thu hết hồn chúng em mà đi như vậy? - Asa ngúng nguẩy.

– Thôi chị yêu của em ơi, gọi mãi lòng quyến luyến lên thì ích gì nữa. - Binôdini liếc nhìn Mahendra đầy cảm kích.

Cuối cùng chưa có gì ngã ngũ cả. Hôm sau Bihari đến bên Binôdini và nói:

– Chị Binôdini ạ, sao chị lại phải nói đến chuyện bỏ đi nhỉ? Có lẽ tôi đã làm gì khiếm khuyết để chị phải trừng phạt chẳng?

– Anh chẳng có gì sai cả. - Binôdini đáp và quay sang phía khác. - Chỉ có số phận em là sai thôi.

– Nếu chị bỏ đi thì tôi sẽ không ngớt cảm thấy mình có lỗi là chị đã phải ra đi vì tôi.

Binôdini ngược lên nhìn Bihari. Mắt nàng buồn bã và tha thứ. Nàng hỏi:

– Nhưng em ở lại đây thực không tiện, đúng không nào?

Bihari thấy khó xử. Làm sao anh lại có thể nói rằng nàng ở lại là bất tiện được? Anh đáp:

– Tất nhiên là không sớm thì muộn chị cũng phải đi thôi. Song có gì mà vội thế? Sao chị lại không thể ở lại thêm ít nhất vài ba ngày nữa?

– Vì anh đã giữ em ở lại. - Binôdini nói với cặp mắt buồn thảm. - Em thấy khó mà làm ngược ý anh. Nhưng em phải nói như vậy là không phải lắm.

Những giọt nước mắt lớn tuôn ra trên cặp lông mi dài của nàng và giàn giụa xuống mặt. Bihari cũng rưng rưng thốn thức bởi những dòng nước mắt lặng lẽ tuôn rơi không ngớt đó. Anh nói:

– Những ngày gần gũi vừa rồi chị đã thu phục được lòng tất cả chúng tôi ở đây đến mức chẳng ai muốn để chị đi. Xin chị đừng có hiểu lầm chị Binôdini ạ. Ai mà nỡ chia tay với một người yêu mến như chị được?

Asa đang ngồi cạnh đó, mặt che mạng, lau mắt liên tiếp bằng góc khăn sari.

Sau buổi gặp này, Binôdini thôi không nhắc đến chuyện ra đi nữa.

Để xóa bỏ mọi dấu tích của tiểu phẩm đầy nước mắt đó, Mahendra đề nghị một cuộc dạo chơi tới vườn Dum Dum vào chử nhật sau đó. Asa rất phấn khởi nhưng Binôdini nhất định không nghe. Asa và Mahendra rất lấy làm thất vọng vì sự bất thường này và thắc mắc vì sao dạo này nàng luôn tìm cách xa lánh họ.

Tối khi Bihari vừa tới Binôdini phàn nàn:

– Hãy xem xem, anh Bihari này, thật là bất công. Chỉ vì em không muốn đi chơi với họ mà cả Mahin và Asa đều giận em đấy.

– Cũng chẳng có gì là bất công lắm đâu. - Bihari đáp. - Nếu chị không đi với họ thì chuyện đi chơi sẽ hỏng hết cả còn gì.

– Sao anh không đi, hử anh Bihari? - Binôdini khẩn khoản. - Nếu anh đi thì em cũng sẽ đi.

– Một đề nghị tuyệt đấy! Nhưng việc nhà phải do chủ nhà định liệu chứ. Thế ý ông chủ ra sao?

Cả ông chủ lẫn bà chủ đều chẳng nỡ nào mà phật ý vì sự thiên vị của Binôdini đối với Bihari. Trước việc Bihari sẽ tham dự cuộc đi chơi, nhiệt tình của Mahendra vơi đi một nửa. Anh cố gắng tỏ cho Bihari rõ là sự tham dự của anh chỉ là miễn cưỡng đối với Binôdini, còn bây giờ nàng lại bất thường mời anh là do ở nàng. Sau lời mời này thì không thể ngăn Bihari lại được nữa.

– Thế thì tốt. - Anh nói thẳng thừng. - Nhưng Bihari này, cậu là chúa hay gây chuyện ở bất cứ đâu. Tôi e là cậu sẽ kéo cả một lũ nhóc trong làng ra hay lại cãi lộn với một tay da trắng mất!

Bihari thừa hiểu những gì Mahendra lo ngại và cười thầm:

– Đời có thể mới hay chứ. - Anh đáp. - Anh chẳng bao giờ tưởng được những gì sắp xảy đến, lúc nào và ở đâu sẽ xảy ra chuyện. Chị Binô ạ, chúng ta phải khởi hành lúc rạng sáng nhé. Tôi sẽ tới đây đúng giờ.

Một chiếc xe thuê loại ba để chở gia nhân cùng đồ bếp núc và một chiếc xe hạng nhì chở gia đình được lệnh chuẩn bị cho sáng chủ nhật. Bihari đến đúng giờ với một túi Picnic to tướng.

– Đem cái đó theo làm gì? - Mahendra hỏi. - Chẳng còn chỗ trống nào trên xe gia nhân đâu.

– Cứ bình tĩnh, anh ạ. - Bihari đáp. - Tôi sẽ lo liệu đâu vào đấy cả.

Asa và Binodini lên xe. Mahendra phân vân không biết làm thế nào với Bihari. Bihari lặng lẽ ném cái túi lên nóc xe còn mình thì nhảy lên ngồi chỗ cạnh người đánh xe. Mahendra trút một tiếng thở phào nhẹ người.

Anh vẫn ngại rằng Bihari có thể chiếm một chỗ trong xe. Anh ta có thể làm mọi việc lắm chứ. Binodini không yên tâm. Nàng nói một cách lo lắng:

– Mong là anh ấy đừng bị ngã lộn cổ xuống.

Bihari nghe thấy thế bèn nói:

– Xin đừng lo. Tôi không quen ngã đâu, ngã hay đổ cũng vậy cả.

Khi xe đã chạy. Mahendra nói một cách dằn dỗi:

– Nếu em lo cho Bihari thì để anh lên ngồi trên, còn Bihari vào ngồi đây vậy.

– Không, anh không lên đó được đâu. - Asa hoảng hốt nói và níu lấy khăn choàng của chồng.

– Anh không quen xông pha thế nên dễ lộn cổ lắm. - Binodini nói. - Chẳng ích gì mà liều lĩnh thế.

– Lộn cổ ấy à? - Mahendra kêu lên the thé. - Không đời nào đâu. - Nói đoạn anh định nhòe mặt.

– Anh vừa trách anh Bihari hay gây chuyện. - Binodini nhắc. - Thế mà xem ra chính anh lại gây trước.

– Được lắm. - Mahendra lại dằn dỗi. - Thế thì để tôi thuê một cái xe riêng còn để Bihari vào ngồi với các vị vậy.

– Nếu thế thì em sẽ đi với anh. - Asa tiếp lời.

– Còn em thì chắc sẽ nhảy ra khỏi xe ngay! - Binodini nói một cách chua chát.

Sau chuyện hục hặc đó, cả bọn lại im tiếng. Mahendra mặt khó khăn suốt trên đường tới khi xe đến vườn Dum Dum. Chiếc xe gia nhân chạy trước đó rất sớm mà vẫn chưa thấy đến.

Buổi sáng thu ấy đẹp lạ lùng. Mặc dù sương trên đất đã tan khi mặt trời lên nhưng cây cỏ vẫn long lanh trong làn ánh sáng nhẹ trong suốt. Suốt dọc hàng rào khu vườn là một hàng cây sephali đang buông những bông hoa rải rác xuống như để dặt thảm cho mặt đất bên dưới. Hương hoa đưa ngào ngạt cả bầu không khí.

Được thoát khỏi những cái nhà ngục bằng gạch và bê tông ở Canquitta, Asa thấy lòng phơi phới phấn chấn và chạy nhảy từng từng như con hươu non. Nàng nắm tay Binôdini mà vợ hàng đồng hoa, mà hái quả na chín và ngồi ăn dưới bóng cây. Đôi bạn nhảy xuống đầm tắm và ngâm mình dưới nước hồi lâu. Nỗi sung sướng bình dị tự nhiên của họ làm phong cảnh ngập tràn niềm vui. Dường như nó được toát lên qua những vệt nắng xuyên qua tán lá nhảy nhót trên cỏ, long lanh trên mặt nước và trong những điệu múa duyên dáng của cành lá đơm đầy hoa.

Khi đôi bạn tắm xong trở về họ thấy xe gia nhân vẫn chưa tới. Mahendra đang ngồi trên ghế bành ở hồi xe đọc một cuốn quảng cáo nước ngoài trông vẻ chán chường.

– Anh Bihari đâu ạ? - Binôdini hỏi.

– Không biết. - Câu trả lời cộc lốc.

– Đi tìm anh ấy đi. - Binôdini lại nói.

– Nó chẳng đến mức bị bắt cóc đâu. - Mahendra nhận định. - Chẳng cần phải tìm nó cũng khắc vè. Có khi nó lại đang lòng lên tìm em đó, sợ mất viên ngọc quý mà. Cần phải để cho đầu óc nó nghỉ ngơi một chút.

Họ tìm thấy Bihari dưới một gốc đa lớn bên bờ đầm. Quanh thân cây là một bệ phẳng mà anh đã dỡ túi ra để các thứ lên đó và đun nước sôi trên một cái bếp dầu. Anh chào đón hai người phụ nữ và đưa họ lên ngồi trên bệ. Rồi thoắt cái anh đã pha cho mỗi người một chén trà và mời họ một đĩa đầy kẹo. Binôdini cứ tấm tắc khen mãi:

– May mà anh Bihari đã lo xa đem theo đủ các thứ. Không có trà thì sao mà anh Mahendra chịu nổi cơ chứ.

Chén trà đã làm tinh thần Mahendra phấn chấn lại. Tuy vậy anh vẫn nói:

– Bihari thì lúc nào mà chả hay lo xa và cố quan trọng hóa vấn đề. Mình chỉ đi đến đây chơi mà hắn thì mang theo linh kinh đủ thứ. Mất hay.

– Được lắm. - Bihari cười lớn. - Thế thì trả chén trà đây. Anh cứ việc vui chơi không cần trà. Chúng tôi không có ý ngăn cản anh.

Đã quá buổi mà xe gia nhân vẫn không tới. Bihari mở túi lôi ra bao nhiêu là đồ ăn thừa đủ cho cả một bữa trưa: nào cơm, nào dal^[17], nào rau quả, nào tiêu muối xay nhỏ bỏ lọ. Binôdini tròn mắt kinh ngạc và kêu lớn:

– Anh Bihari này, anh làm phụ nữ chúng em phát ngượng đấy. Anh có một thân một mình mà lại biết làm tất cả những cái này cơ à?

Bihari mỉm cười:

– Cái khó nó làm ló cái khôn thôi. Chẳng có ai lo cho thì phải tự lo lấy thôi.

Mặc dù giọng Bihari có vẻ đùa cợt song Binôdini vẫn nhìn anh một cách nghiêm trang, cặp mắt nàng dịu hẳn đi cùng với niềm thương cảm hiền hậu.

Bihari và Binôdini tắt bật nấu nướng. Asa rút rìu cố gắng giúp vào một tay nhưng Bihari nhất định không cho. Mahendra thì chẳng hề nhúc nhích. Anh tựa vào gốc đá, bắt chéo chân và bắt đầu ngắm những tia nắng nhảy múa qua kẽ lá lay động.

Khi việc nấu nướng sắp xong, Binôdini gọi với lên:

– Anh Mahin ơi, anh chẳng thể đếm hết được lá trên cây dâu. Thôi dậy mà đi tắm rửa đi.

Cuối cùng thì chiếc xe gia nhân cũng đến. Nó bị hỏng giữa đường. Quá trưa nó mới lần đến nơi.

Sau khi ăn trưa, có người đề nghị chơi bài dưới bóng cây. Mahendra khước từ không tham gia và nhanh chóng thiu thiu ngủ. Asa vào lều nằm nghỉ. Binôdini cũng đang định đứng dậy, vừa quàng sari lên đầu vừa bảo:

– Em cũng vào lều đây.

– Gì mà vội thế? - Bihari nói. - Ngồi xuống đây kể cho anh nghe về làng quê nào.

Thỉnh thoảng những cơn gió của buổi chiều ấm áp sột soạt trên những đám lá la đà và những con chim Koen gọi nhau trên cây Jam sát ngay mép nước. Binôdini bắt đầu kể về thời thơ ấu của nàng, về cha mẹ nàng và những người bạn hồi còn ẵm抱 của nàng. Khi nàng hồi tưởng lại những kỷ niệm của những ngày xa xưa, chiếc khăn quàng lúc này tuột dần khỏi đầu và cái vẻ đẹp khêu gợi thường thấy ở nàng dường như chín mọng và dịu ngọt hơn lên. Cặp mắt đen tuyền của nàng thường ngày lóe lên những tia nghịch ngợm giấu cợt mà anh chàng ma mãnh Bihari vẫn phải nể sợ giờ đây lại tràn đầy vẻ dịu dàng êm ả và linh động đến mức Bihari cảm thấy

như đang ngắm một con người hoàn toàn khác. Bên trong vẻ lộng lẫy đó là một trái tim vẫn còn thốn thức với những tình cảm trinh trắng, người đàn bà bên trong nàng vẫn chưa khô héo vì sức nung đốt dữ dội của niềm kiêu hãnh phù phiếm. Suốt những ngày vừa qua Bihari chưa hề dù là trong giây lát thấy ở Binôdini một người vợ trinh trắng chan chứa yêu thương hoặc một người mẹ dịu dàng ghì sát đứa con vào ngực mình. Hôm nay dường như lần đầu tiên cô diễn viên lộng lẫy trên sân khấu đã biến mất để lộ ra một người đàn bà với vẻ bình dị đời thường. Bihari kinh ngạc một cách dễ chịu. Trút ra một hơi thở dài, anh tự nhủ: “Binôdini nom như một con bướm sắc sỡ nhưng sâu thẳm bên trong, nàng đang tỏa lên ánh sáng ngời chói của một người đàn bà thuần khiết và tận tụy. Ta biết về nhau mới ít ỏi làm sao! Ta thường đánh giá một con người theo những khía cạnh của tính cách được bộc lộ trong một chuỗi những hoàn cảnh cụ thể nào đó mà thôi. Còn cái con người thực sự thì chỉ có đáng sáng tạo mới biết mà thôi.”

Với những ý nghĩ đó trong đầu, Bihari tiếp tục gọi cho Binôdini hồi tưởng lại những kỷ niệm bằng những câu hỏi xen kẽ vào rất đúng lúc. Binôdini chưa bao giờ có được một thính giả như thế, nàng cũng chưa có dịp nào được trò chuyện một cách tự nhiên không phải giữ gìn đối với một người đàn ông như vậy. Bị cuốn hút vào dòng hồi tưởng của mình, nàng bỏ qua tất cả những rụt rè ý tứ hay điệu bộ mà kể với giọng bình dị tự nhiên và thành thực đến mức trí óc nàng được gột hết mọi lo nghĩ căng thẳng, nàng cảm thấy dễ dàng, bình tâm và hài lòng, như một mảnh đất khô nẻ sau cơn mưa.

Vì phải dậy từ rạng sáng nên Mahendra ngủ mê mết đến tận năm giờ chiều.

- Nhỡ rồi thôi. - Anh nói cộc lốc khi vừa tỉnh dậy.
- Sao không đợi đến lúc mặt trời lặn có hơn không? - Binôdini gợi ý.
- Không được. - Mahendra đáp một cách cộc cằn. - Đừng có dại mà để cho một thằng lính da trắng say khướt đến cà khịa.

Khi mọi thứ được thu vén gọn gàng thì hoàng hôn đã buông xuống. Đám gia nhân đến báo là xe của họ đã biến mất. Vài tên lính da trắng đã buộc người đánh xe đưa chúng ra ga. Do vậy một gia nhân được cử đi kiểm cái xe khác. Mahendra không giữ được bình tĩnh nữa và cáu kỉnh:

- Thật là một ngày khốn nạn! - Anh lầm bầm một mình suốt.

Dần dần mặt trăng cũng bứt ra được khỏi những vùng cây dày đặc ở chân trời và nhô lên duyên dáng trên bầu trời trong trẻo và buông tằm lưới sáng tối chen nhau lên vườn cây, tịch mịch và im ắng. Nỗi ngây ngất trước vẻ đẹp kỳ ảo nhen lên ở Binôdini những cảm giác khác nhau. Trong giây lát say mê đến cuồng nhiệt không chút màu mè nàng ôm chặt lấy Asa, khi hai người đang đứng bên dưới đường và ghì sát nàng vào mình. Asa để ý thấy mắt nàng ngấn lệ liền hỏi giọng băn khoăn:

– Sao chị lại khóc, chị Aixô yêu?

– Chẳng sao cả. - Binôdini mỉm cười. - Thật là một ngày tuyệt diệu.

– Tuyệt diệu cái gì hả chị?

– Em cảm thấy như em đã chết rồi và bỗng nhiên giờ đây được sống lại ở một hành tinh khác, nơi mà mọi thứ đều có thể thuộc về em.

Ý tưởng này quá cao siêu đối với Asa. Nàng thấy choáng váng và việc nhắc tới cái chết làm nàng sợ hãi.

– Chị Aixô yêu ơi, xin chị đừng bao giờ nói đến những chuyện như vậy nữa nhé.

Cuối cùng một cỗ xe cũng được đưa tới. Bihari lại chiếm chỗ ngồi đằng trước như cũ, Binôdini không nói nửa lời suốt chặng đường về nhà chỉ lặng lẽ ngắm nhìn cây cối bên đường đang lướt qua như những hàng vệ binh của đêm trăng đứng nghiêm đồ bóng. Asa ngủ gà ngủ gật, còn Mahendra thì vẫn giữ vẻ mặt khó khăn.

Mahendra toan tính lấy lại cái thế đã mất trong chuyến đi chơi hăm hiu vừa rồi và giành lại vị trí của mình trong thang độ trân trọng của Binodini. Nhưng ngày hôm sau bà Rai phải nằm liệt vì bị cúm và mặc dầu bệnh không nặng lắm bà vẫn yếu và khó chịu nhiều. Binodini chăm sóc bà cả ngày lẫn đêm.

– Nếu em cứ quần quật không nghỉ thế này suốt ngày đêm thì chính em cũng liệt giường mất. - Mahendra phản đối. - Để anh thuê một hộ lý mới được.

– Đừng lo, anh Mahinda ạ. - Bihari xen ngang. - Cứ để chị ấy đảm nhận việc đó theo ý chị. Ai có thể làm được chu đáo dù chỉ bằng nửa chị ấy nào?

Mahendra thường xuyên lui tới phòng người ốm. Nàng Binodini đảm đang không thể chịu nổi một kẻ cứ lớn vồn ở bên làm quần chân như vậy. Nhiều bận nàng phải té tát với anh ta:

– Anh cứ quần quanh ở đây làm gì cơ chứ? Xin anh đến trường đi và đừng có bỏ học thế.

Mặc dù Binodini thỏa mãn và kiêu hãnh vì được Mahendra chú ý. Nhưng ý nghĩ cho rằng anh ta lại hạ mình để hầu hạ ve vãn nàng bên cạnh giường bà mẹ đang đau ốm đã làm nàng chán hẳn. Khi nàng nhận lấy trách nhiệm này, nàng làm mọi việc với tinh thần hoàn toàn tự nguyện vô tư và quên hết mọi chuyện. Nàng rất tỷ mỉ kỹ lưỡng trong việc chăm chút người ốm, xem xét đến từng chi tiết nhỏ trong khi nàng giã, cho ăn uống và không chịu được bất cứ ai can thiệp vào việc của mình.

Mahendra rất đau vì thái độ cự tuyệt đó bèn tiếp tục đến trường nghe giảng để trả đũa. Anh luôn ở trạng thái bồn chồn, thêm nữa sự lộn xộn trở lại trong việc nhà lại càng kích thích trầm trọng thêm. Bữa ăn lại không còn được dọn đúng giờ nữa, người đánh xe lại cứ đi đâu mất khi cần gọi tới. Những lỗ thủng trên tất của anh cứ rộng mãi ra. Sự lộn xộn mà trước kia anh thấy thích thú thì bây giờ không còn gì là hay ho nữa, vì suốt thời gian vừa rồi anh đã được nếm mùi dễ chịu mà người ta đã phục vụ anh một cách

rất hào phóng. Sự kém cỏi vụng về của Asa giờ đây không còn là nguồn gây thích thú cho anh nữa.

– Không biết anh đã bảo em bao nhiêu lần rồi, Chănni. - Cuối cùng anh buộc phải thốt ra. - Răng quần áo của anh phải được soạn sẵn và khuy bấm phải cài sẵn lên áo trước khi anh đi tắm cơ mà. Lâu lắm rồi anh chưa thấy có được như thế. Anh phải mất hàng tiếng đồng hồ mới tìm thấy quần áo sau khi tìm và bao lần phải tự gắn khuy vào áo đấy.

Asa tái mặt vì xấu hổ.

– Em đã bảo gia nhân làm rồi mà. - Nàng chống chế.

– Bảo bọn gia nhân làm! - Mahendra đáp lại. - Em không thể tự mình làm lấy à? Em không thể tỏ ra có ích chút ít lấy một lần hay sao?

Asa câm miệng hến. Nàng chưa bao giờ bị trách cứ nặng nề đến vậy. Nàng cũng không là cái người có thể đập lại: “Tại anh trước đây đã không chịu để cho em học làm thì có.” Nàng cũng chưa có dịp để nhận ra rằng công việc tề gia nội trợ cũng như mọi nghệ thuật khác chỉ có thể nắm được qua tập luyện và kinh nghiệm. Nàng bị dày vò vì một mặc cảm rằng nàng đụt, kém cỏi một cách bẩm sinh và người như nàng chẳng làm được trò trống gì ra hồn. Thậm chí ngay những lúc mà Mahendra đã quên không tỏ ra lãnh đạm với cô bạn con chấy cắn đôi của nàng, nàng cũng chấp nhận những chuyện không hay ho đó với một thái độ nhún nhường mà không hề bất bình. Rất nhiều lần Asa lảng vảng quanh phòng bà mẹ chồng dấu yêu và rụt rè ngấp nghé ngay bên cửa, chờ đợi một cách vô vọng may ra mình có thể đỡ dần được chút gì chẳng. Nàng nóng lòng muốn tỏ ra rằng nàng có thể làm được một việc nào đó, nhưng chẳng ai vờ đến nàng. Nàng lại không biết cách để nhập vào hay cứ giành lấy việc mà làm. Cách để giữ cho mình một địa vị xứng đáng trong việc cai quản gia đình mà lại còn bị trách cứ là quá e ngại chỉ có thơ thần ngoài ngưỡng cửa. Một nỗi đau đớn vô định lớn dần và dày vò trong nàng, nàng không biết nó là cái gì. Nàng không hiểu nỗi nàng sợ hãi cái gì nữa. Nàng cảm thấy mọi cái đang sụp đổ xung quanh nàng, nhưng cái gì sụp đổ, nó đã hình thành ra sao, đổ vỡ thế nào và cần phải làm lại cách nào nàng không thể hiểu nổi. Nàng chỉ muốn được khóc hu hu và hét lên: “Ta là kẻ vô tích sự, rõ ràng là vô tích sự, ta dần dần khùng khiếp!”

Thật tuyệt diệu biết bao là những ngày đi qua khi nàng và Mahendra ngồi bên nhau, hết giờ này qua giờ khác, lúc thì rù rì, lúc thì ngồi yên, nhưng luôn tràn trề hạnh phúc và hòa nhập, tan biến vào nhau! Giờ đây

Mahendra thấy khó mà ngồi riêng tay đôi với Asa khi vắng mặt Binôdini và thậm chí còn thấy sự yên lặng khó chịu hơn nhiều.

- Thư của ai đấy? - Mahendra hỏi một gia nhân.
- Thư gửi cho anh Bihari ạ.
- Ai đưa cho?
- Dạ thưa cô khách trọ ạ (chỉ Binôdini).
- Để ta xem nào.

Mahendra cầm lá thư và nóng lòng muốn xé phăng phong bì mà đọc nhưng sau khi lật đi lật lại lá thư trong tay có đến ngót chục lần anh quẳng trả nó vào tay người hầu. Nếu anh bóc lá thư, anh sẽ đọc thấy mấy dòng sau: “Mẹ nhất định không chịu uống chút nào nước lúa mạch nữa, em có thể nấu ít cháo đậu để đổi bữa được không?” Binôdini không bao giờ hỏi ý kiến Mahendra về chuyện điều trị hoặc thực đơn cho mẹ anh, nàng hoàn toàn dựa vào lời chỉ dẫn của Bihari.

Sau khi đi bách bộ một hồi ngoài hàng hiên, Mahendra bước vào phòng mình. Mắt anh bắt gặp ngay bức tranh trên tường bị lệch hẳn vì cái dây treo sắp tuột. Anh gần như quất vào mặt Asa:

– Em không thấy chướng mắt vì bất cứ cái gì ư? Bảo sao mà mọi cái đều lộn bậy cả lên thế này.

Chiếc bình cắm hoa bằng đồng vẫn còn rũ rượi mấy cành hoa tàn đem từ vườn Dum Dum về hôm đi chơi đã được Binôdini tỉa cắm rất khéo. Bình thường thì Mahendra cũng chẳng bận tâm gì lắm, song hôm nay anh thấy ngứa mắt nên anh buột ra một cách cay độc:

– Có lẽ phải đợi đến khi Binôdini lên mà quẳng nó đi mất.

Anh túm lấy lọ hoa và lẳng tuột nó ra ngoài hành lang làm nó lăn lông lốc xuống thang gác, phát ra những tiếng lanh canh vui vẻ.

“Sao Asa không thể là người như mình muốn được nhỉ? Sao cô ấy không thể làm được bất cứ cái gì cho nên hôn?” - Mahendra nghĩ thầm một cách bức bối - “Sao cô ấy lại không cố giữ riết lấy mình mà lại làm mình phát ngấy lên vì cuộc sống gia đình bằng những cái vụng về kém cỏi của cô ấy nhỉ?”

Khi những ý nghĩ đó đang quay cuồng trong tâm trí, anh nhác thấy mặt Asa tái nhợt như mặt người chết, môi nàng run run, tay nàng bám chặt vào thành giường, toàn thân run bần. Đột nhiên nàng chạy biến đi.

Mahendra tỉnh trí lại rồi khe khẽ bước xuống cầu thang nhặt bình hoa lên. Sau đó anh bước lại ngồi xuống bàn học gục đầu vào tay hồi lâu.

Đến tối, khi đèn đã được thắp lên mà vẫn không thấy Asa đâu cả. Mahendra lên sân thượng và bắt đầu đi đi lại lại. Đồng hồ điểm chín giờ tối mà Asa vẫn bật tắt. Một sự im lặng rờn rợn thường thấy lúc nửa đêm dường như kéo đến bao trùm căn phòng ngủ trống trải. Cuối cùng anh cho người đi tìm Asa. Nàng tới và đứng bối rối ở lối lên sân thượng. Mahendra bước tới và ghì chặt nàng vào ngực. Asa òa lên nước nở, đầu nàng tựa vào ngực chồng. Dường như những tiếng nước nở ấy không bao giờ ngừng và lệ tuôn cũng không bao giờ dứt. Mahendra ghì chặt nàng, hôn lên tóc nàng. Trên đầu họ sao đêm vẫn thức canh chừng.

Khuya hôm ấy, khi họ đã vào giường ngủ, Mahendra bảo:

– Đến lượt anh phải đi trực đêm ở bệnh viện trong trường rồi. Anh sẽ phải ở lại phòng nghiên cứu cạnh trường một thời gian.

Asa lo lắng: “Anh ấy vẫn còn giận mình chẳng? Mình thật là đồ khốn đến nỗi làm chồng phải bỏ nhà mà đi! Thà mình chết ngay đi còn hơn!”

Nhưng trong cái cách xử sự của Mahendra đêm ấy không có gì là gian dối cả. Anh khẽ ôm lấy đầu Asa và nhẹ nhàng nghịch tóc nàng, tháo búi tóc đằng sau ra. Trước đấy khi anh nghịch tóc nàng và làm rồi tí như vậy thì thế nào Asa cũng ngăn lại. Bỗng nhiên nàng thấy một giọt nước mắt rơi trên trán nàng. Mahendra khẽ nâng mặt nàng lên và thì thầm một cách trìu mến: “Chänni!” Asa không đáp lại chỉ duỗi đôi tay mềm ôm chặt lấy chồng. Mahendra thủ thủ:

– Anh thật không phải, em Chänni. Xin em tha thứ cho anh nhé.

– Không, không, anh đừng nói thế. - Asa thì thào gấp gáp, lấy tay bịt miệng chồng. - Anh chẳng có gì không phải cả. Chính em mới là người có lỗi. Xin anh cứ trừng phạt em, làm cho em xứng đáng với anh.

Sớm hôm sau, trước khi ra khỏi giường Mahendra thì thầm:

– Em Chänni, vợ yêu của anh, viên ngọc của anh, em sẽ luôn mãi là người đầu tiên trong trái tim anh, không ai có thể thay thế em được ở đó.

Asa phấn khích đến mức nàng cảm thấy có thể hy sinh tất cả. Tuy nhiên nàng vẫn có một yêu cầu nhỏ:

– Hứa với em là anh sẽ viết thư cho em hàng ngày đi.

– Và em cũng thế chứ? - Mahendra nói.

– Anh biết là em chưa viết được đấy. - Asa thanh minh.

Em viết còn hay hơn cả Acsi Kuma Duta^[18] ấy chứ, thư em nhất định phải đọc hay rồi. - Mahendra vừa nói vừa kéo món tóc mai của nàng.

– Lúc nào cũng chỉ đùa. - Asa âu yếm trách.

Asa bận rộn gói ghém va ly cho Mahendra. Gấp và lèn những bộ quần áo mùa đông to xù vào va ly đã chật cứng không phải chuyện dễ gì, nhưng rồi hai vợ chồng cũng cố nhét chúng vào được hai chiếc va ly trong khi như người ta thì chỉ cần một là đủ. Một vài bộ khác còn thừa lại liền được gói vào nhiều gói linh kinh khác. Mặc dù Asa lóng ngóng và e ngại vì bàn tay thiếu khéo léo của nàng, nàng vẫn quên hết mọi chuyện vì nỗi phấn khởi và niềm mê say khi đùn đẩy, chọc ghẹo và cười cợt với chồng át đi. Lại giống những ngày đã qua. Quá phấn kích và hạnh phúc nên nàng đã quên mất rằng trò gói buộc vui nhộn này là khúc dạo đầu cho một khúc chia ly đau khổ. Nhiều lần người đánh xe nhả lên là xe đã sẵn sàng, Mahendra chỉ giả điếc. Cuối cùng anh phát cáu và lệnh cho tháo ngựa ra.

Sáng qua trưa tới, trưa xế tới chiều tà cặp uyên ương vẫn quấn lấy nhau, người nọ van người kia chú ý mà giữ gìn sức khỏe và cố viết cho nhau đều đặn. Lời cầu xin cứ được lặp đi lặp lại đến khi hai trái tim vàng đã đầy ắp những lời ngọc. Cuối cùng họ tiễn biệt nhau.

Bà Rai đã nhúc nhắc dậy được hai hôm trước. Bà thấy đỡ nhiều và đang ngồi chơi bài với Binodini, mình quấn chiếc khăn choàng dày cộm. Lúc chiều muộn đột nhiên Mahendra bước vào. Không nhìn Binodini, anh nói với mẹ:

– Mẹ ạ, con phải trực đêm ở bệnh viện của trường nên phải xa nhà ít ngày.

– Được thôi con ạ. - Bà Rai đáp pha chút tự ái. - Con không thể bỏ nhiệm vụ được mà.

Mặc dù lúc đó bà đã lại người hẳn, song bỗng nhiên bà thấy hay tưởng tượng là thấy người mình yếu quá nên vội bảo Binodini đặt gối cho bà ngả lưng ngay. Binodini nhẹ nhàng bóp chân cho bà. Mahendra sờ trán mẹ và xem mạch đập nhưng bà gạt tay anh ra và lăm bằm một cách dằn dỗi:

– Xem mạch để làm gì con? Mẹ chẳng sao đâu, con đừng có bận tâm làm gì.

Bà trở mình nằm quay mặt vào có vẻ yếu mệt lắm.

Mahendra chạm tay vào bàn chân mẹ rồi bỏ ra không để ý gì tới Binodini.

Binôdini băn khoăn không biết có chuyện gì.

“Không hiểu đó là niềm kiêu hãnh bị tổn thương hay là giận dữ? Hay chỉ là sợ thôi nhỉ? Hãy để xem anh ta bỏ đi được bao lâu.”

Tuy nhiên nàng vẫn bướng bỉnh. Bị mất trò vui được ve vãn kích động Mahendra, giờ nàng cảm thấy buồn tẻ và lờ đờ. Căn nhà không còn là niềm thú vị với nàng. Tâm hồn đang khát khao tình yêu của nàng giờ đây đã mất nguồn kích thích bằng việc ngắm nhìn và xúi bẩy tấn tuồng yêu đương của cặp vợ chồng trẻ, dù cho tấn tuồng ấy gây đau đớn cho người xem nhưng nó vẫn kích thích được dục vọng âm ỉ và những khát khao đến cuồng nộ, nó có một sức thôi miên đầy độc hại đối với nàng.

Bản chất của những tình cảm của nàng đối với Mahendra với chính nàng vẫn chưa rõ rệt. Nàng vẫn chưa thể quên rằng Mahendra đã phỉ đi lời cầu hôn với nàng và đã tước bỏ của nàng quyền được yêu và được hưởng hạnh phúc. Anh đã chối bỏ món quà vô giá của nàng mà lại đi ngã vào một đứa con gái gốc nghèo, rỗng tuếch như ả. Phải chăng nàng vẫn hận anh vì chuyện đó và tìm cách báo thù cho sự lờ lảng của mình, hay là nàng đã yêu anh và muốn được dâng hiến trong sự đầu hàng vô điều kiện? Nàng chỉ biết rằng một ngọn lửa say đắm đang thiêu đốt tâm can nàng, đó là do thù hận hay yêu đương hay là do cả hai, nàng không thể tự biết. Nàng thoáng mỉm cười cay đắng với mình mà nhủ thầm: “Không biết có người đàn bà nào lâm vào cảnh khổ sở như ta không? Ta muốn chết đi hay muốn đập phá đây? Ta là kẻ đi săn hay là con thú bị săn hả trời? Ước gì ta biết được nhỉ?” Nhưng dù nàng có muốn đập phá hay bị tàn phá đi chăng nữa, nàng chỉ biết rõ ràng là nàng đang cần Mahendra đến mức tuyệt vọng. Mũi tên bốc lửa của nàng sớm muộn cũng phải bắn gục anh ta. Anh ta không còn đường thoát nữa. Anh ta phải về đây với nàng.

Ngay khi đến nơi, Mahendra nhận được một bức thư với nét chữ thân quen. Anh giữ lá thư ở túi ngực, không muốn đọc giữa ban ngày ồn ào bận rộn. Trong khi nghe giảng hay đi tua ở bệnh viện anh luôn có một cảm giác dễ chịu như thể con chim sứ giả của tình yêu đang nằm im trong cái tổ của

nó giữa tim anh. Đến tối anh sẽ đánh thức nó dậy, nó sẽ rót vào tai anh những tiếng hát ngọt ngào.

Tối đến khi còn một mình, anh nằm ngả người trên ghế bành một cách thoải mái, cây đèn để bên, anh lấy lá thư ấm nóng hơi người ra. Rất lâu mà anh vẫn chưa bóc thư mà chỉ ngắm nhìn cái địa chỉ trên phong bì. Anh biết rằng sẽ chẳng có gì nhiều trong thư vì Asa tội nghiệp không biết diễn đạt tình cảm của nàng ra bằng lời. Trí tưởng tượng của anh sẽ phải sắp xếp lại những lời phát đi từ trái tim nàng qua những con chữ như gà mái ghe còn rất trẻ con của nàng. Nhìn thấy tên mình trên bì thư được cố sức nắn nót viết nên bằng những nét run rẩy non nớt. Anh cảm thấy như đang nghe một bản giao hưởng không lời mà những nốt nhạc trong trẻo đang phát ra từ những tiếng đập của một trái tim trong trắng tràn ngập yêu đương.

Sự xa cách ngăn ngại với vợ đã trút bỏ được nỗi ngán ngẫm của một tình yêu quá thừa thãi và làm sống lại những kỷ niệm nóng bỏng của thời kỳ say đắm ban đầu. Nhanh chóng quên đi nỗi bức dọc về sự vụng về và kém cỏi của Asa, anh chỉ nhớ lại khuôn mặt hiền dịu rạng rỡ một tình yêu trong trắng không gợn chút dục vọng trần thế. Anh nhẹ nhàng bóc phong bì và ép lá thư lên trán. Một mùi hương thoang thoảng chợt tỏa ra như một biểu hiện nồng nàn say đắm, gợi cho anh nhớ lại lọ nước hoa, món quà anh tặng Asa. Khi vừa mở lá thư để đọc anh bỗng ngớ ra vì kinh ngạc. Những dòng chữ viết non nớt này đúng là của Asa, những ngôn ngữ trong thư thì... Không, không thể là của nàng được! Anh đọc:

“Anh yêu, vì cớ gì mà lá thư này lại bắt anh phải nhớ lại cái người mà anh đã bỏ đi để quên lãng? Cớ gì mà cái cây tầm gửi anh đã vò nát và quăng đi này lại mọc đầu dậy từ cát bụi và không hề hổ thẹn tiếp tục bám vào anh?

Phải chăng có gì không hay nếu như anh phải nghĩ về cái người ấy trong chốc lát ngăn ngại? Đó chắc chỉ là một ý nghĩ thoáng qua thôi. Đối với em, thái độ lãnh đạm của anh như một cái gai mắc lại ở sườn cứ nhói lên mỗi khi quay người, cả đêm lẫn ngày, khi làm việc cũng như lúc nghỉ ngơi. Hãy dạy em với, em xin anh, cái nghệ thuật quên lãng mà anh nắm rất vững ấy.

Chẳng lẽ lại là lỗi tại em khi đã có lần anh từng yêu em ư? Em đã không dám hy vọng được hưởng một hạnh phúc lớn lao như thế - Không, ngay cả trong mơ cũng vậy. Em là ai cơ chứ? Không là gì cả, thế thôi. Nếu anh đã không hề đoái hoài nhìn đến em, nếu như em chỉ là người ở không công trong nhà anh, thì em cũng chẳng có cớ gì hay có quyền phàn nàn. Chính

anh đã nhặt em lên từ cát bụi và nâng em lên quá cao. Vì sao, em không thể biết. Có gì trong em đã cuốn hút anh đến vậy? Và nếu như có tiếng sét nào giáng xuống từ cao xanh, thì sao nó không thiêu đốt, không làm nổ tung em, cả thể xác lẫn tâm hồn ra tro bụi để không còn chút gì sót lại trên đời này?

Em đã chịu đựng và nghĩ ngợi biết bao trong hai ngày qua! Có một điều em không hiểu nổi. Sao anh không thể cứ ở nhà mà không cần biết có em nhỉ? Sao anh lại phải bỏ nhà đi vì em? Phải chăng em là cái gai mắc ở sườn anh? Em là một con sâu kinh tởm đến mức không được phép lủi ở một góc nhà hay thậm chí bò ở ngoài cửa sao? Nếu thậm chí em có là như vậy đi, thì lẽ ra có thể đuổi em đi, vứt đi đâu đó thật xa. Cần gì anh phải tự đẩy ải mình như vậy? Như mảnh bọt bèo lênh bênh, em đã trôi dạt đến anh và cũng như bọt bèo, em sẽ lại dạt đi xa khỏi anh.”

Thư với từ! Chẳng khó gì mà không hiểu đó là giọng của ai. Mahendra ngồi lặng với lá thư trong tay như người mê mụ. Đầu óc anh trong những ngày qua như một đoàn tàu tốc hành đang lao hết sức lực về một hướng nào đó. Anh đã không ngờ rằng cái mục tiêu anh đang phóng tới ấy cũng đang lao về phía anh trên cùng đường ray. Cuộc đụng độ bất ngờ đã ném anh sóng xoài khỏi đường ray và anh nằm đó như một đồng vô tri, tê liệt, im lìm.

Anh ngồi đắm chìm trong suy nghĩ miên man. Sau đó anh lại đọc lá thư hai ba lần, có cái gì như một đám mờ tối xa xăm đang dần dần hiện lên với hình hài cụ thể. Ngôi sao chổi trước đó chỉ như một đốm sáng mờ ở góc xa tít đường chân trời của đời anh giờ đây vụt lóe lên trả lại cái đuôi lửa của nó vắt ngang bầu trời.

Bức thư thực sự là của Binôdini, mặc dù Asa chất phác đã tự tay viết nó như thể của mình. Nghe Binôdini đọc cho nàng viết, nàng thực sự bắt đầu cảm thấy bao nỗi niềm được bộc bạch trong thư. Dường như nỗi căm lạnh trong nàng đã cất nên tiếng nói. Những lời của Binôdini đã khoác lên nỗi đau vô định của nàng cái hình hài rõ nét, nỗi đau mà nàng cảm thấy rõ rệt nhưng không biết gọi nó ra sao. Nàng nói thầm: “Mình có người bạn thật tuyệt vời, biết đoán được điều bí ẩn của lòng mình mà nói ra thật đúng và cũng thật tài tình!” Sự tận tụy của nàng đối với Binôdini được nhân lên gấp đôi. Hơn bao giờ hết nàng cảm thấy tin cậy ở người bạn đã cho mình phương cách để bộc bạch những ý nghĩ sâu kín nhất của nàng.

Mahendra bật dậy khỏi ghế. Mặt anh sầm lại. Anh cố phần nộ với Binodini. Nhưng càng cố bao nhiêu anh càng thấy bứt rứt vì chỉ thấy bức với Asa.

– Thật là óc bả đậu! - Anh cáu tiết văng ra. - Đúng là chỉ lẳng quả đặng cho chồng!

Anh ngồi phịch xuống ghế và đọc lại thư thêm một lần nữa. Cứ mỗi lần đọc xong anh lại cảm thấy thêm một chút rung động thầm kín của sự hãnh diện và hứng khởi. Anh cố hết sức để tưởng tượng rằng những gì anh đang đọc là thực của Asa nhưng đành chịu. Ngay khi vừa đọc qua vài dòng, nỗi ngờ vực rất mực căm dỗ lại bùng lên như bột bìa xóa mờ ngay hình ảnh Asa. Anh ngây ngất trước viễn cảnh của một cuộc tình đang tới, lúc ẩn lúc hiện, kiềm chế và bột phát, độc hại và ngọt ngào, một cuộc tình vừa có nghĩa là đầu hàng lại vừa là thách thức. Anh ước được đâm cho mình một nhát dao hay làm một động tác nào thật quyết liệt để xua tan cái thứ bùa mê ngải lú này mà tập trung tâm trí vào chuyện khác. Anh đâm mạnh xuống bàn, nhảy bổ ra khỏi ghế và gào lên:

– Thôi đủ, ta sẽ đốt lá thư này! - Anh đem lá thư lại gần đèn nhưng thay vì đốt bỏ anh lại cúi vào đọc lại thư một lần nữa.

Sáng hôm sau khi người hầu phòng lên quét nhà, anh ta thấy nhiều lần giấy vương vãi khắp sàn. Chúng không phải là tro tàn từ lá thư của Asa mà lại từ rất nhiều thư đáp lại bỏ dở mà Mahendra đã cố viết đêm qua!

Một bức thư khác lại đến:

“Sao anh không trả lời thư của em? Có lẽ anh làm thế lại tốt đấy. Sự thật không thể nói ra được.

Em đã đoán ra được câu trả lời của anh sẽ như thế nào rồi. Khi một tín đồ thỉnh cầu Thần Thánh người đó không bao giờ nhận được sự đáp từ bằng lời. Em đoán rằng bức thư của kẻ bất hạnh này ít ra cũng đang nằm dưới gót chân anh.

Nếu lời cầu xin của em đã chẳng may quấy rầy thần Sinva^[19] khi Người thiên định thì em van anh hãy đừng nổi cáu với em. Anh có thể hoặc trả lời hoặc không, anh cũng có thể hoặc biết hoặc thậm chí không thém biết rằng em đau khổ. Em chẳng thể làm gì được ngoài yêu anh như em đang yêu. Do vậy những dòng ít ỏi này, mặc dù anh, người tình sắt đá của em, sẽ vẫn trở trở...”

Mahendra cố gắng viết trả lời lần nữa. Nhưng khi anh vừa bắt đầu viết, những lời gửi cho Asa cử lủi sang Binôdini. Anh thiếu khả năng có thể viết một cách kín đáo và lập lờ. Sau khi đã xé đi hàng đồng bản nháp, cuối cùng anh cũng viết được một bức trả lời vào lúc rạng sáng, nhưng khi đề tên Asa lên phong bì, anh bỗng rúm người lại như bị một ngọn roi quất lên lưng và một giọng nói rít lên:

– Đồ đạo đức giả, sao mày lại dám lừa dối một con bé ngây thơ cả tin như thế!

Anh xé lá thư thành hàng trăm mảnh và từ đó đến sáng cứ ngồi nguyên ở bàn gục mặt vào tay như thể muốn chạy trốn cả chính mình.

Lá thư thứ ba:

“Liệu người ta có thể yêu mà không tỏ ra cao ngạo không? Một tình yêu hèn hạ. Tự nhục mạ mình thì khó là quà tặng đáng trao dâng.

Cũng có thể em đã không hiểu anh và đã làm quá chằng. Khi anh bỏ em mà đi, em đã chẳng ngại ngần chủ động viết cho anh. Khi anh làm thỉnh, em đã phơi trần cả trái tim. Nhưng nếu em có ngộ nhận anh thì liệu đó có phải

lỗi tại em không? Hãy nhìn lại những ngày đã qua mà nói thật lòng với em rằng anh hay ai đã làm cho em tin như em đã tin anh từ đầu đến cuối.

Tuy thế, dù đúng hay sai, những gì em viết thì đã viết ra rồi, những gì em gửi đi thì cũng không thể rút về được nữa - đó là nỗi tiếc hận của em, một nỗi hổ nhục quá sức chịu đựng đối với một người đàn bà. Nhưng anh đừng vội tưởng rằng một kẻ khi yêu sẽ quì gối mãi trước một tình yêu bị đạp xuống bùn đen đau khổ. Nếu những lá thư này của em không được chờ đón thì em cũng chẳng bắt anh phải nhận làm gì nữa. Nếu anh vẫn không trả lời, thì đây sẽ là lá thư cuối cùng của em.”

Mahendra không thể chịu đựng được hơn nữa. Anh cảm thấy anh phải về nhà ngay và tưởng tượng ra lúc anh bước vào nhà với nơi giận dữ chính đáng của mình. Có gì mà Binôdini lại dám cho rằng anh phải bỏ nhà đi vì cô ta chứ? Anh thề là sẽ chứng tỏ cho Binôdini thấy là cô ta sai bét và sẽ cho cô ta một trận mất mặt vì cái kiểu vợ vào đó.

Vừa lúc ấy Bihari bước vào. Thấy Bihari tới Mahendra lại sôi sục hơn lên. Gần đây anh đã thấy ngờ vực và ngấm ngấm ghen với Bihari. Tình bạn của họ vì thế đậm nguôi hẳn. Song những bức thư vừa rồi đã mơn trớn lòng kiêu căng và xua tan hết nỗi ghen tuông của anh. Anh thấy có thể tỏ ra thân thiết và rộng lượng với bạn được. Anh chào đón bạn nồng nhiệt, lao đến bạn, vỗ vào lưng bạn và sau hết khoác tay đưa bạn vào, ấn bạn ngồi xuống ghế.

Bihari có vẻ buồn bã. Chẳng trượt vào đâu được, Mahendra cười thầm. Binôdini chắc hẳn lại vừa cho hắn tên tò đây. Thằng cha tội nghiệp!

– Cậu vừa ở chỗ tôi về đấy à. Bihari? - Anh hỏi.

– Tôi vừa ở đó đến thẳng đây. - Bihari đáp một cách nghiêm nghị.

Lòng thương hại của Mahendra đối với anh chàng bị bồ ruồng rẫy càng tăng thêm. Anh cảm thấy hứng khởi hơn lúc nào hết.

“Thằng cha đáng thương. - Mahendra thầm nghĩ. - Luôn xui xẻo trong các cuộc tình.” - Anh đụng vào những lá thư trong túi ngực và càng vững tin hơn khi nghe thấy tiếng sột soạt của chúng.

– Mọi người ở nhà thế nào? - Anh hỏi.

– Sao anh lại bỏ nhà mà đi và anh làm cái gì ở đây thế? - Bihari không đáp mà hỏi lại.

– Phải trực đêm ở bệnh viện suốt những ngày này, đi về thấy bất tiện quá.

– Trước kia cũng nhiều lần anh phải trực đêm, thế mà tôi không nhớ có lần nào anh đến ở đây như thế này đâu.

– Cậu đang dò la đấy à? - Mahendra cười hỏi.

– Đừng có đùa nữa. Thôi, về nhà đi.

Mahendra đang nóng lòng trở về những sự nài nỉ của Bihari làm anh có cớ để tỏ ra là mình bất cần một cách cố ý.

– Sao lại thế? - Anh hỏi lại. - Tôi sẽ mất một năm ở trường đại học à.

– Thôi đừng có vờ vịt nữa, anh Mahinda. - Bihari đáp. - Tôi biết anh từ khi chúng ta còn để chòm kia mà. Anh đừng có làm cho tôi là thằng ngốc nữa đi, để tôi nói thẳng cho anh biết. Anh đang phạm sai lầm lớn đấy.

– Thế tôi có tội với ai vậy? Thưa quý tòa?

– Cái trái tim đầy ắp tình cảm cao thượng mà anh vẫn thường phô bày ấy bây giờ đi đâu rồi?

– Bây giờ nó đang để ở bệnh viện này.

– Anh vẫn còn cố đùa cợt với tôi, anh Mahinda ạ, trong khi ở nhà chị Asa khốn khổ đang khóc hết nước mắt, lang thang vật vờ hết phòng nọ sang phòng kia đấy.

Tin đó đến với Mahendra như sét đánh. Trong lúc hứng khởi vì niềm say sưa mới, anh không hề ngờ là trên đời còn có những sinh linh khác cũng có niềm vui và nỗi đau riêng. Anh sửng sốt hỏi

– Cô ấy khóc vì cái gì vậy?

– Đó là điều mà tôi hay anh ai nên biết hơn đây? - Bihari đáp một cách giận dữ.

– Nếu cậu cứ cáu kỉnh vì Mahinda của cậu không tỏ tường hết tất cả mọi việc như thế thì đi mà cáu với bà Mụ của hãn ấy.

Mahendra ngạc nhiên vì sự quan tâm hết lòng của Bihari. Trước nay anh vẫn cho rằng Bihari chẳng bao giờ có được những tình cảm ủy mị đại loại như vậy. Nhưng những triệu chứng này thật lạ! Chúng xuất hiện từ khi nào vậy? Vào cái ngày hai người bạn cùng đến nhà ông bác Asa ư? Bihari tội nghiệp! Mahendra cười thầm khi anh nhăm nháp nỗi khoái trá tràn trề trong việc thương hại Bihari. Tin chắc rằng Asa toàn tâm toàn ý nghĩ đến anh, Mahendra yên tâm mà tỏ ra rộng lượng. Cái ý nghĩ cho rằng những phần thưởng mà kẻ khác đang thèm muốn một cách vô ích đều đã lọt vào tay anh thật dễ dàng làm anh ưỡn ngực vì kiêu hãnh.

– Được lắm, thế thì đi thôi. - Anh bảo Bihari. - Cậu chạy ra tìm cho tôi một cỗ xe nhé.

Nỗi sợ hãi của Asa tan biến như sương sớm trong nắng khi nàng thấy Mahendra ló mặt vào nhà. Nhớ lại những gì nàng đã viết trong những bức thư gửi cho chồng, nàng thấy ngượng quá đến nỗi không dám ngẩng mặt trước anh. Nhưng Mahendra đã nói toạc ra:

– Sao em cứ buộc tội anh trong thư mãi thế? - Anh hỏi về trách móc, vừa nói vừa rút trong túi ra những lá thư đã đọc đến nhàu nát.

– Xin anh xé đi cho em, em van anh. - Asa van vì một cách lo lắng. Nàng cố giật lấy thư nhưng Mahendra ngăn lại và bỏ vào túi.

– Anh phải đi có việc. - Anh tiếp. - Thế mà em hiểu nhầm, em nghi ngờ anh!

Asa rơm rớm nước mắt:

– Anh hãy tha thứ cho em lần này. - Nàng cầu khẩn. - Em sẽ không bao giờ làm thế nữa.

– Không bao giờ chứ?

– Không bao giờ!

Mahendra kéo nàng lại gần và hôn nàng.

– Cho em xin lại những lá thư ấy đi. - Asa nài xin. - Em sẽ xé bỏ hết.

– Thôi kệ nó đấy.

– Anh ấy vẫn giữ thư lại. - Asa nghĩ thầm. - Để trừng phạt mình đây.

Nàng thấy bức mình với Binôdini và không như mọi khi chạy ngay xuống để khóc với nàng rằng Mahendra đã trở về. Thậm chí nàng còn tránh mặt Binôdini. Binôdini biết điều đó và cũng giữ cho mình một khoảng cách, viện cớ bận lúc thì việc này lúc việc khác.

Mahendra lấy làm lạ. “Quái lạ! - Anh tự nhủ. - Mình đang mong là lần này sẽ gặp Binôdini ở đây suốt thế mà hóa ra ngược lại. Thế cái ý tứ trong những bức thư đó là sao nhỉ?”

Mahendra quyết định trước khi về là sẽ không chủ động làm gì hết. Anh còn nghĩ: “Thậm chí Binodini có sán đến mình cũng sẽ tỏ ra hờ hững”. Bây giờ anh cảm thấy điều này không xảy đến. Một sự xa lánh có tính toán dường như cho thấy thực sự có chuyện giữa anh và Binodini. Không, tốt hơn là cứ giữ quan hệ tự nhiên thoải mái với cô ta để tránh hiểu lầm và căng thẳng. Anh bảo Asa:

– Hình như anh mới thực sự là Aixô đối với cô bạn của em. Khó mà gặp cô ta những ngày này.

– Có trời biết có chuyện gì với chị ấy. - Asa đáp một cách hờ hững.

Bà Rai nước mắt ngấn nước mắt dài lên ca cẩm với Mahendra:

– Không sao mà giữ được con vợ góa nhà Bipin ở lại đây tí nào nữa.

– Sao vậy mẹ?

– Mẹ biết nói sao được hả con, nó cứ khẳng khẳng đòi về làng. Con chẳng biết giữ khách gì cả. Làm sao một phụ nữ gia giáo lại chịu ở nếu nó không được tự nhiên như ở nhà cơ chứ?

Binodini đang ngồi trong phòng nàg khâu một tấm khăn trải giường.

– Aixô ơi! - Mahendra vừa gọi to vừa bước vào.

– Vào đây anh họ của em ạ. - Binodini ngồi thẳng lên.

– Lạy trời! Tôi thành một ông anh họ từ lúc nào thế này?

– Thế thì em phải gọi anh thế nào cơ? - Binodini hỏi, mắt vẫn để vào những mũi kim.

– Như em vẫn gọi bạn em, Aixô ấy.

Binodini nén không buông ra một câu đối đáp lém lỉnh như mọi khi nữa. Nàng làm thình và tiếp tục khâu.

– Anh cho đó là một cái tên đúng nghĩa quá nên không thể gọi một cách đùa cợt được, phải không? - Mahendra hỏi.

Binodini kéo dài thời gian bằng cách căn một mối chỉ trước khi đáp:

– Anh biết rõ. Em thì chịu. - Sau đó dường như để chấm dứt khả năng kéo dài câu chuyện, nàng hỏi một cách nghiêm nghị:

– Sao anh bỗng nhiên lại bỏ trường mà về?

– Không ai có thể mỗ xẻ xác chết mãi được cả.

– Có phải bây giờ anh lại đang tìm kiếm xác sống chẳng? - Nàng hỏi mà không hề ngẩng đầu lên.

Mahendra định bụng xuống để trêu chọc và lôi cuốn Binodini với những câu bông cợt sắc sảo gây cười nhưng anh lại thấy lúng túng vì không khí căng thẳng đến mức anh hoàn toàn rối trí không nghĩ ra được một câu đối đáp bông đùa nào. Về xa lánh và giữ ý của Binodini đã khơi lên trong anh một ham muốn mãnh liệt được sát đến bên nàng và đập tan tành cái barie đường như nàng đã cố tình dựng lên chặn lối anh. Phớt lờ sự châm biếm trong câu hỏi vừa rồi của Binodini anh dịch đến gần nàng và hỏi:

– Sao em lại định đi? Chúng tôi đã làm gì không phải với em thế?

Binodini hơi ngả người về sau, ngẩng đầu lên hướng cặp mắt mở to ngời ngời về phía Mahendra:

– Mỗi người đều có một phạm vi bốn phận và nghĩa vụ riêng. - Nàng nói. - Anh đã phải đến ở trường đại học. Thế thì đó là do lỗi ở anh hay ở người khác? Em cũng vậy, cũng phải có việc của em và phải đi chứ.

Mahendra không sao nghĩ ra được một câu trả lời phù hợp. Sau một lát, anh nói:

– Việc gấp đến mức em không dừng được mà phải đi ngay hay sao?

– Gấp hay không là tự ở tâm. - Binodini vừa xâu kim vừa đáp. - Làm sao mà em có thể giải thích hết cho anh hiểu được.

Mahendra ngồi lặng dăm mình trong suy nghĩ, mắt chăm chăm ngó qua cửa sổ để ngó lên đỉnh ngọn dừa bên ngoài hồi lâu. Binodini tiếp tục lặng lẽ khâu. Không khí im ắng tĩnh mịch đến mức có thể nghe rõ tiếng cái kim rơi trên sàn. Đột nhiên Mahendra cất tiếng, phá tan bầu không khí trì lắng làm Binodini giật mình dăm cả kim vào tay:

– Thế chẳng lời nài xin nào của chúng tôi làm em ở lại được ư?

Vừa mút giọt máu trên ngón tay Binodini vừa đáp:

– Sao lại phải nài xin nhỉ? Em đi hay ở thì có can hệ gì đến ai cơ chứ? Cớ gì mà anh phải bận tâm nhỉ!

Giọng nàng nghe nặng trĩu dăm xúc cảm. Đầu nàng cúi sát và khi dường như nàng đã bị hút vào việc khâu vá, một giọt lệ long lanh nơi khóe mắt nàng. Chiều đông đang nhòa dần vào đêm tối chạng vạng.

Đột ngột Mahendra chộp lấy tay nàng và nói bằng một giọng nghệt đi vì cảm xúc:

– Nếu chuyện ấy có phiền bận đến anh, em sẽ ở lại chứ?

Binôdini giật tay lại và ngồi xịch ra xa chút ít. Vành hào quang huyền hoặc ở Mahendra đã sụp đổ tan tành. Tiếng vọng từ những lời cuối cùng của anh dội lại như một sự chế giễu độc ác. Anh cắn vào cái lưỡi tội lỗi của mình một cái và ngồi rũ lạng thình.

Đúng lúc ấy Asa bước vào phá đi cái im ắng ngọt ngào của căn phòng. Ngay tức thì Binôdini quay sang Mahendra và nói như thể đáp lại trong một cuộc cãi cọ:

– Vì những người bạn em quan tâm nhiều đến em như vậy, em cũng phải nể trọng ý nguyện của anh và Asa. Do vậy em sẽ ở lại chừng nào anh chị muốn.

Asa phấn khởi vì thành công vừa đạt được trong sứ mạng của chồng, lao đến quàng tay ôm lấy Binôdini mà kêu lên:

– Thế là chị đã hứa đấy nhé! Hãy nhắc lại lời hứa ba lần cho chắc đi, chị sẽ ở lại, ở lại, ở lại!

Binôdini nhắc lại ba lần. Asa bảo:

– Chị Aixô yêu ơi. Sao chị để chúng em phải vật nài mãi khi chẳng nào chị cũng phải chịu cơ mà? Cuối cùng thì chị cũng phải công nhận thất bại trước chồng em chưa?

– Hãy nói đi, ông anh ơi. - Binôdini vừa cười lớn vừa quay sang với Mahendra. - Thất bại ở em hay là ở anh đấy?

Mahendra ngồi như kẻ trúng gió. Anh cảm thấy căn phòng ngập ngụa tội lỗi của mình, cảm thấy nổi ê chề phủ kín lấy anh. Làm sao anh lại có thể trò chuyện với Asa tự nhiên thoải mái như thế chẳng có gì xảy ra được! Làm thế nào để che giấu sự đồi bại xấu xa vừa rồi sau cái mặt nạ tử tế ngây thơ cho được! Anh thiếu cái khả năng trí trá tức thì cho những tội lỗi như vậy.

– Thất bại là ở phía anh. - Anh nói một cách nghiêm nghị rồi bỏ ra ngoài. Sau đó một lát anh quay vào và bảo Binôdini:

– Hãy tha lỗi cho tôi.

– Sao, có chuyện gì thế, ông anh ơi?

– Chúng tôi không có quyền bắt em ở lại đây.

– Bắt ở chỗ nào nào? - Binôdini cười lớn. - Em chẳng thấy chúng có gì có vẻ như vậy cả. Thực ra thì anh chị lại còn quá quý mến em nữa. Cái đó mà lại gọi là bắt được à? Chị nghĩ sao, chị Aixô yêu? Phải chăng yêu thương và bắt buộc lại là một ư?

– Không thể là một được! - Asa đáp một cách nồng nhiệt.

– Anh ạ, - Binôdini tiếp. - Anh muốn em ở lại, anh chị sẽ nhớ em nếu em đi khỏi đây, đó là điểm phúc tốt lành của em. Thật hiếm làm sao những người bạn có thể chia sẻ cả niềm vui và nỗi buồn với nhau ở trên đời này! Và khi đã tìm thấy họ, sao em lại có thể rời bỏ họ được!

Thấy chồng thẳng thốt và nín lặng, Asa chột dạ. Nàng bảo Binôdini:

– Ai mà đối đáp lại được với chị. Chồng em đã thừa nhận thất bại rồi đấy còn gì. Thôi đừng day lại nữa.

Mahendra một lần nữa hấp tấp bỏ ra. Bihari vừa ngồi với bà Rai xong và bây giờ đang tìm Mahendra thì đâm phải anh ngay ngoài cửa phòng Binôdini. Bị chạm trán bất ngờ, Mahendra vứt bỏ hết mọi ý tứ, anh kêu lên:

– Tôi thật là một thằng bịp bợm đáng khinh, Bihari ạ! - Anh nói quá to vì xúc động nên những lời này vọng cả vào trong phòng.

– Anh Bihari ơi! - Có ai đó gọi với từ trong phòng ra.

– Đến ngay đây, chị Binô ạ. - Bihari đáp.

– Vào ngay, chỉ vài lời thôi. - Giọng nói trong phòng thúc giục.

Bihari bước vào và ngay lập tức nhìn sang Asa.

Trên khuôn mặt anh thấy sau tấm mạng không có biểu hiện gì là buồn bã hay đau khổ cả. Asa cố đứng dậy bỏ ra ngoài nhưng Binôdini kéo nàng xuống và bảo:

– Anh chị cứ như mặt trăng mặt trời vậy, anh Bihari này, sao hễ lúc nào chị Aixô của em thấy anh là chị ấy lại muốn bỏ chạy thế?

Asa đỏ bừng mặt, nàng cầu Binôdini.

Bihari cười to và đáp:

– Không phải đâu. Chủ yếu là vì bà mẹ đã không nặn tôi thành người đủ hấp dẫn đấy thôi.

– Thấy chưa chị, anh ấy khéo thế đấy! Thay vì trách cứ ý thích của chị, anh ấy lại trách cứ bà mẹ. Thật là bất hạnh vì chị không lường hết giá trị của cậu em chồng Lacmana^[20] của chị đấy.

– Tôi không hề lấy làm tiếc, chị Binô ạ, nếu điều đó cũng làm chị thương đến tôi - Bihari đáp lại.

– Tất cả sông ngòi trên thế gian này, - Binôdini tiếp. - Đều không phải cơn khát của con Chatác^[21], con chim vẫn phải khát khao giọt mưa rơi.

Asa không thể ở lại thêm được chút nào nữa, giật tay ra khỏi tay Binôdini, nàng bỏ ra ngoài, Bihari cũng định ra theo thì Binôdini hỏi:

– Anh này, có chuyện gì với anh Mahendra thế?

Bihari giật mình đánh thót, anh quay lại và đứng yên.

– Tôi không biết. - Anh đáp. - Có chuyện gì xảy ra thật ư?

– Em làm sao biết được hả anh? Em không thích cái không khí này.

Bihari ngồi xuống ghế và ngó chăm chăm vào Binôdini, hy vọng nghe thêm được điều gì đó. Nhưng Binôdini chẳng nói gì mà lại tiếp tục khâu vá dường như đang mải mê với công việc này.

– Hình như chị đã để ý thấy ở Mahendra có điều gì lạ phải không? - Bihari hỏi.

– Em không biết, anh ạ. - Binôdini đáp rất tự nhiên giản dị. - Nhưng dù sao em vẫn không thích. Em cứ lo ngại cho chị Aixô của em.

Nàng thở dài đánh sượt rồi đặt đồ khâu vá xuống dường như định đi.

– Gượng đã, một lát thôi! - Bihari nài nỉ nhồm dậy khỏi ghế rồi lại ngồi xuống.

Binôdini đứng dậy và mở rộng cửa ra vào và cửa sổ. Nàng khêu to ngọn bấc của chiếc đèn dầu hỏa rồi ngồi xuống phía đầu giường bên kia, tiếp tục khâu.

– Em không thể ở đây mãi mãi được, anh ạ. - Nàng nói. - Nhưng khi em đi, anh hãy để ý hộ đến Aixô của em và anh luôn hiểu cho rằng chị ấy không được vui.

Nàng quay mặt nhìn sang hướng khác như thể cố lấy lại bình tĩnh.

– Không, chị không thể đi được, chị Binô ạ. - Bihari kêu lên. - Chị chẳng có ai chăm nom săn sóc. Xin chị hãy xem tình cảnh của người con gái ngây thơ, yếu ớt trợ trợ này. Ai sẽ che chở cho chị ấy nếu chị bỏ đi?

– Anh cũng biết chuyện đấy, anh Bihari ạ. Làm sao em lại cứ ở mãi đây được? Rồi người ta sẽ nói thế nào?

– Kệ họ muốn nói sao thì nói. Cứ bịt tai lại là xong. Chị là một thiên thần hộ mệnh. Chỉ có chị mới có thể cứu được cô bé yếu ớt khỏi những bão táp vui dập của cuộc đời này. Xin chị hãy tha lỗi cho tôi vì đã không hiểu chị từ đầu. Tôi cũng như nhiều kẻ tầm thường nhỏ nhen khác đã hiểu sai chị từ lúc đầu và đã gán cho chị những động cơ vụ lợi xấu xa. Thậm chí tôi còn ngờ rằng chị đã ghen với hạnh phúc của Asa, như thế là... Không, ngay cả

khi chỉ nói ra những ý nghĩ đó thôi cũng đã là tội lỗi rồi. Giờ thì tôi hiểu rằng chị thật là một thiên thần. Lòng ngưỡng mộ của tôi đối với chị buộc tôi phải thú nhận rằng tôi đã làm nhiều cái không phải đối với chị.

Binôdini khẽ rùng mình sung sướng. Mặc dù nàng biết nàng vẫn đang đóng kịch, nàng vẫn rất cảm kích trước những lời Bihari vừa nói. Nàng chưa hề được nghe ai nói với nàng điều gì tương tự như vậy. Trong giây lát nàng bỗng như thoát hẳn khỏi mình mà bay bổng lên như một thiên thần sáng trong cao cả trong trí tưởng tượng của Bihari. Những giọt nước mắt dịu dàng cảm thông khôn xiết cho nàng Asa dâng lên ngập tràn khóe mắt. Nàng không giấu Bihari điều đó. Nàng cứ để mặc nước mắt giàn giụa trên má và thấy dễ chịu nhiều vì ảo tưởng về một tâm hồn cao cả mà những giọt nước mắt đang giúp nàng dựng lên.

Nhắc thấy những giọt nước mắt của Binôdini, Bihari thấy khó mà cầm lòng cho đậu bèn bỏ ra ngoài. Anh lên thẳng phòng Mahendra, tò mò muốn biết duyên cớ vì sao anh chàng này lại rửa độc mình là đồ lừa dối như vậy. Anh không thấy Mahendra đâu, chỉ được biết là anh đã đi đâu đó không ở nhà. Mahendra chẳng mấy khi ra ngoài chơi bởi mà không có duyên cớ đặc biệt nào, vì trừ khi ở nhà giữa những người thân ra, còn ở đâu anh cũng khó mà cảm thấy thoải mái dễ chịu được. Bihari băn khoăn chậm rãi quay về nhà mình.

Binôdini lên đưa Asa về phòng mình, ghì sát Asa vào lòng nàng và nói với cặp mắt đắm lệ:

– Chị Aixô ơi, em thật là kẻ xui xẻo bơ vơ.

Asa quá cảm kích, ôm choàng lấy nàng, cất giọng đầy xúc động:

– Sao chị lại phải nói vậy, chị yêu?

Binôdini áp mặt vào ngực Asa và nức nở như một đứa trẻ:

– Đi đâu em cũng chỉ đem vận rủi đi theo thôi. - Nàng cất lời. - Xin chị để em đi thôi... để cho em trở lại nơi rừng anh núi đỏ trước đây của em.

– Đừng nói vậy đi, chị ơi. - Asa vừa dỗ dành vừa nâng cằm Binôdini lên. - Em sẽ không sống được nếu thiếu chị. Hãy cho em biết có gì xảy ra với chị đến nỗi chị phải thốt ra những lời như vậy?

Trong khi ấy Bihari quay trở lại mà không về nhà nữa. Không thấy Mahendra đâu, anh thấy bồn chồn nên tìm cớ này nọ để gặp Binôdini lần nữa, để xem sao nàng lại sợ rằng có sự bất hòa giữa Asa và Mahendra. Anh bám lấy cớ nhờ Binôdini nói hộ với Mahendra rằng anh mời Mahendra đến

ăn tối vào hôm sau. Khi anh gọi to: “Chị Binô ơi!” từ ngoài cửa anh chợt thấy hai người phụ nữ đang ôm ghì lấy nhau, mắt họ nhòa lệ long lanh rõ mồn một trong ánh sáng tỏa ra từ cây đèn dầu. Anh đứng lặng.

Asa chợt nghĩ rằng có lẽ Bihari đã đầu độc nàng Aixô của mình hay nói điều gì phạm đến nàng để đến nỗi gây ra phản ứng đột ngột này ở Binôdini. Cái gã Bihari này thật là tởm! Đầu óc gã mới gớm ghiếc làm sao! Asa bỏ ra, lòng đầy căm phẫn với Bihari. Bihari cũng vội vã rút lui. Hết sức cảm kích trước cảnh tượng mà anh vừa mục kích, lòng ngưỡng mộ của anh đối với Binôdini tăng lên gấp bội.

Đêm ấy Mahendra tuyên bố:

– Chănni ạ, mai anh sẽ đi Kasi bằng chuyến tàu sớm.

Tim Asa lặng đi một nhịp.

– Sao hả anh? - Nàng hỏi.

– Đã lâu lắm anh không gặp thím. - Mahendra đáp.

Asa thấy xấu hổ. Lẽ ra nàng phải nghĩ tới điều đó sớm hơn mới phải. Bị lấn cấn mãi với những việc riêng tư, nàng quên khuấy mất người thím rất đỗi yêu thương trong khi Mahendra chẳng quên bà đang hành hương ở chốn lưu đày. Nàng tự trách mình nhẫn tâm và ích kỷ.

– Thím đã bỏ đi để lại vốn liếng duy nhất trên đời này cho anh. - Mahendra tiếp. - Anh không thể yên tâm nếu không gặp lại thím.

Giọng anh vỡ ra khi anh nói. Bàn tay phải của anh đặt lên trán Asa, nhẹ nhàng xoa lên đó như trong lễ giáng phúc được cử hành trong không khí lặng lẽ đầy yêu thương. Asa không thể hiểu được nguyên do của cơn bột phát triu mến đó, nhưng nàng rưng rưng cảm động, nước mắt trào ra thành dòng trên má. Nàng nhớ lại những đợt sóng âu yếm và khát khao không tả xiết của Binôdini lúc tối. Dầu cho cả hai hiện tượng ấy có mối liên hệ thế nào đi chăng nữa thì cũng đều vượt quá tầm hiểu biết của nàng. Nàng lơ mơ cảm thấy một cái gì đó sắp xảy đến, nhưng lành hay dữ thì nàng chịu không thể biết.

Nàng sợ hãi ôm lấy Mahendra và ghì siết anh. Mahendra cảm thấy nổi run rẩy sợ hãi đột nhiên ấy liền bảo:

– Đừng sợ. Chănni ạ. Bà thím mộ đạo của em luôn phù hộ cứu đỡ em. Bà đã từ bỏ việc đời cũng vì em, không diễm gở nào có thể đến với em được. Em không việc gì phải sợ, không có gì đáng sợ đâu.

Trần tĩnh lại, Asa quyết gạt mọi nỗi sợ hãi đi, tin rằng phước lành chồng nàng vừa ban là một lá bùa che chở chắc chắn. Nàng cúi lạy liên tiếp hình ảnh bà thím trong tâm trí mà nguyện cầu:

– Mẹ ơi, xin mẹ phù hộ cho chồng con mãi mãi!

Mahendra ra đi sớm hôm sau, không một lời từ biệt Binodini.

– Thế mới đức độ làm sao! - Binodini thầm nghĩ một cách khinh bỉ. - Chính anh ta làm điều không phải xong lại giận dữ mình về chuyện đó! Cái kiểu đức độ ấy chẳng kéo dài được lâu đâu.

Bà Annapuna đang ở nơi ẩn dật thấy Mahendra bỗng nhiên tới thăm hỏi thì vui mừng khôn xiết. Nhưng đồng thời bà bỗng thấy sợ rằng biết đâu Mahendra lại có chuyện lung củng với mẹ anh vì Asa chẳng nên lại phải tới bà để trút nỗi phiền muộn và tìm nguồn an ủi. Đã thành thói quen của Mahendra từ khi còn bé tí là chạy đến với thím mỗi khi bị đau hay bị bắt nạt. Bà vẫn thường phải dỗ dành anh trong khi anh mặc sức giận hờn, bà lại thường phải dạy anh biết chịu đựng khi anh đau đớn. Nhưng sau khi Mahendra lấy vợ bà cũng thôi không còn là chỗ che chở, là người an ủi và dạy dỗ anh nữa. Mà thực ra bà nhanh chóng nhận thấy bất kỳ những gì bà làm, hoặc là có can thiệp vào đến đâu thì cũng chỉ làm nát chuyện nhà ra mà thôi. Tựa như khi một đứa bé ốm khóc đòi nước hết hơi nhưng bác sĩ lại cấm không cho uống, người mẹ đau khổ không chịu nổi cảnh tượng đó phải chạy trốn sang phòng bên vậy. Do đó bà Annapuna phải bỏ nhà ra đi. Giờ đây khi bà đang hành xác ở chốn tu hành xa xôi, đã cố quên đi gần hết cái thế giới cũ đầy vương vấn riêng tư của bà bằng cách để hết tâm trí vào những nghi thức tụng niệm và dâng hiến hàng ngày thì Mahendra bỗng nhiên xuất hiện. Bà sợ rằng anh sẽ gọi lại những kỷ niệm cũ về nỗi uất hận ngày xưa và khơi lại vết thương đã ít nhiều được hàn gắn.

Nhưng Mahendra không hề hé răng một lời về mẹ cũng như về Asa. Sau đó nỗi sợ hãi của bà lại chuyển sang hướng khác. Có sao mà Mahendra vốn đã từng bỏ học vì không thể xa Asa lấy một phút lại chẳng quản lặn lội dặm trường tới Kasi thăm thím như vậy? Phải chăng anh ta đang ruồng rẫy Asa? Bà hỏi Mahendra, giọng đượm chút băn khoăn lo ngại:

– Mahin con này. Thím xin con hãy nói thật cho thím biết đi, Chänni của thím ra sao?

– Cô ấy vẫn khỏe, thím ạ.

– Hàng ngày nó làm những gì hả con? Các con có còn quần lầy nhau suốt ngày hay đã bắt đầu sống và làm việc nghiêm túc rồi?

– Đã hết hẳn thời quần nhau rồi thím ạ. Cội rễ của tất cả cái trò đầu đầu ấy là cuốn Charupat. May mà nó đã mất tằm rồi. Chẳng còn lo sẽ tìm thấy

nó nữa đâu. Nếu thím ở đó chắc thím sẽ rất hài lòng khi thấy Chănni chẳng còn tơ tưởng gì đến học hành nữa. Đúng như cách của các bà theo lối cổ vẫn mong chờ ở cô ấy đấy.

– Thế còn Bihari thì sao, con?

– Vẫn như mọi khi, thường bận rộn suốt ngày lo công việc của người khác trừ việc của mình. Gia nhân của cậu ấy trông coi đất đai và tài sản của cậu ta không biết là để cho chủ hay cho chính hãnh cháu cũng chịu. Nhưng Bihari lúc nào cũng thế. Người khác lo việc cho cậu ấy còn cậu ấy đi lo việc cho người ta.

– Nó đã cưới xin gì chưa, Mahin?

– Chuyện đó thì cháu chưa hề thấy nó nhúc nhích tí nào. - Mahendra cười.

Một nỗi đauứa vào lòng bà Annapuna. Bà nhớ lại là đã có lần Bihari sẵn lòng lấy cô cháu bà như thế nào và sau đó nhiệt tâm của anh bị dập đi một cách tàn nhẫn ra sao. Sau đó anh đã bảo bà: “Xin thím đừng bao giờ nói gì với con về cưới xin nữa nhé.”

Những lời thốt ra đầy tự ái đó giờ đây lại vang bên tai bà lần nữa. Hình ảnh về Bihari thân yêu, tận tụy của bà bị bỏ rơi, bị ruồng rẫy đang ủ rũ vẫn đeo đẳng bà. Bà đã không an ủi được anh. Bà buồn bã và sợ sệt tự hỏi: “Liệu nó còn yêu Asa không nhỉ?”

Nửa đùa nửa thật Mahendra cho thím biết những tin mới nhất ở nhà. Tuy nhiên anh giấu không kể gì về Binôdini.

Trường của anh ở Canquitta đã mở cửa nên anh khó mà dành được nhiều ngày ở lại chơi với thím. Nhưng anh cứ liên tiếp trì hoãn việc chia tay, cố kéo dài sự thoải mái được bà Annapuna chăm sóc, hết như người ốm liệt mới dậy muốn được chăm chút cho lại người. Cuộc xung đột nội tâm vừa bắt đầu bùng lên tàn phá ở Canquitta đã lui dần. Được ở bên bà thím dịu dàng ngoan đạo và rất đổi yêu thương này, thần kinh rối loạn của anh dịu xuống và khi xem bà làm việc anh rất đổi ngạc nhiên thấy sao mà những công việc lao động đời thường lại giản dị và nhiều niềm vui đến thế. Những điều phiền muộn lo lắng trước đây của anh dường như trở thành lối bịch. Binôdini không là gì hết. Anh thậm chí còn không thể nhớ lại các đặc điểm của cô một cách rõ nét nữa. Anh cảm thấy tự tin và nói với mình:

– Không kẻ nào có thể đẩy Asa ra khỏi trái tim mình dù chỉ một ly.

Cuối cùng anh chuẩn bị từ biệt bà Annapuna.

– Thím ơi, anh nói, cháu không thể bỏ học ở trường thêm ít nào nữa đâu. Thím cho phép cháu đi nhé. Mặc dù thím đã rũ bỏ mọi vương vấn trần thế mà ẩn về nơi tu hành này, cháu vẫn xin thím ban cho cháu một ân huệ thỉnh thoảng được lui tới thăm nom thím nhé.

Khi về đến nhà, Mahendra trao cho Asa món quà của thím, đó là một hộp son nhỏ^[22] và một chiếc bình khảm đá trắng. Quá xúc động, Asa trào nước mắt khi nhận món quà và mừng rỡ lại hình ảnh người thím hiền hậu, đầm ấm và rất mực yêu thương đã phải xa lìa mẹ chồng nàng chỉ vì nàng. Nàng bảo chồng:

– Em muốn được đến thăm thím một lần để xin thím phù hộ và tha thứ cho những gì thím đã phải chịu vì em. Anh thấy em có thể đi được chứ?

Mahendra hiểu những tình cảm của Asa nên đồng ý để nàng đến thăm thím ít ngày. Chỉ có điều phiền phức là anh phải nghỉ học tiếp để đưa Asa tới đó. Nhưng Asa đảm bảo với anh rằng anh không cần phải đi vì nàng sẽ đi theo bà bác cũng sắp sửa lên đó. Mahendra liền tới báo với mẹ rằng Asa xin được đi thăm thím ở Kasi. Bà Rai đáp với giọng cay nghiệt:

– Ngả nào thì cũng vậy, nếu vợ anh đã muốn thì nó sẽ đi thôi. Đi mà dẫn nó lên đó đi!

Bà chẳng ưa gì chuyện Mahendra đến thăm thím và khi anh đề nghị đợt tái viếng tiếp cùng vợ, bà càng thấy bức mình thêm.

– Con e là không thể đưa cô ấy đi vì còn trường lớp bài vở. Cô ấy sẽ đi với bà bác lên đó.

– Đẹp thật đấy. - Bà Rai nói. - Nó lại còn muốn đi cùng với cái bà bác chẳng bao giờ thèm nhìn ngó đến nhà này bao giờ!

Những câu mát mẻ của mẹ chỉ làm Mahendra thêm cương quyết để Asa tới Kasi.

Khi Bihari đến thăm bà Rai, bà bảo anh:

– Con biết chưa? Chị dâu con định đi Kasi đấy.

– Thế à mẹ? Nhưng thế thì Mahin sẽ lại bỏ mất bao nhiêu bài vở nữa.

– Không hề gì. Sao Mahin lại cứ phải đưa nó đi? Thế thì có vẻ cổ điển quá rồi. Mahin vẫn ở lại đây còn vợ nó sẽ đi Kasi với bác cô ấy. Đó là cách sống mới của các anh các chị tân thời ở tỉnh thành đấy mà!

Bihari lo lắng. Không phải vì cách sống của những thanh niên hiện đại ở thành thị. Anh băn khoăn không hiểu có chuyện gì giữa Mahendra và Asa

đến nỗi khi người này đi thì người kia ở lại nhà. Dấu hiệu đã hiển nhiên ra đó rồi. Liệu anh, bạn của họ, một người luôn mong muốn điều tốt lành cho họ có nên bình chân như vại trước vực thẳm ngày càng rộng ra giữa họ hay không?

Bực tức vì thái độ của mẹ, Mahendra ngồi ủ rũ trong phòng mình. Binôdini vẫn chưa hề gặp anh từ khi anh về. Nàng đang ở phòng giữa và Asa đang cố thuyết phục nàng lên và làm Mahendra vui, thì Bihari bước vào phòng Mahendra và hỏi:

– Anh sắp đi Kasi đấy à?

Mahendra nổi đóa lên.

– Sao cô ấy lại không được đi? - Anh vắng ra. - Có gì mà cứ ngăn cản cô ấy cơ chứ?

– Thì ai đã nói đến chuyện ngăn giữ chị ấy đâu? - Bihari đáp. - Tôi chỉ muốn biết sao chị ấy lại có ý định đó thôi.

– Chỉ có định đi thăm thím thôi, quan tâm đến người thân đang bị dày dọa, cái tình cảm ấy thỉnh thoảng vẫn làm con người ta áy náy đấy.

– Anh sẽ đi với chị chứ?

Khi chợt nghe thấy thế, Mahendra ngờ rằng Bihari được cử lên để bởi chuyện về việc để Asa đi với bà bác khinh người của nàng. Để tránh chuyện cãi cọ rất có thể làm bùng lên cơn giận dữ đang sôi lên anh trả lời cộc lốc: “Không”.

Bihari vẫn thường đi guốc trong bụng Mahendra nên thừa hiểu rằng cơn giận của anh đang tăng lên và bất cứ sự can ngăn nào lúc này cũng chỉ làm anh thêm cứng lòng mà thôi. Thế nên anh cố tránh cãi cọ mà tự nhủ:

“Nếu Asa tội nghiệp phải ra đi mà lòng không thanh thản thì có lẽ cần để Binôdini cùng đi làm cô ấy vui vẻ lên”. Do vậy anh mới nhẹ nhàng gợi ý:

– Sao không để Binôdini đi cùng chị ấy?

Mahendra mất hết tự chủ.

– Sao cậu không nói thẳng những ý nghĩ của cậu ra đi? - Anh quát lên. - Cậu chẳng cần phải ý tứ với tôi làm gì. Tôi biết là cậu nghi tôi phải lòng Binôdini. Đó là kiểu ăn ốc nói mò. Tôi không phải lòng phải ruột gì hết. Tôi không quan tâm đến cô ta. Cậu không cần phải rình mò quanh tôi để cứu vớt tôi đâu. Tốt hơn là cứu lấy cái thân cậu ấy. Phải như cậu là người bạn tốt thực sự thì cậu đã thú nhận tình cảm của cậu từ lâu và tránh xa cái nhà

này rồi. Ít ra thì cũng để tôi nói thẳng ra trước mặt cậu là chính cậu đã phải lòng Asa đấy.

Như một con thú bị thương mù quáng lao vào kẻ tấn công nó, Bihari bị trúng thương quá bất ngờ, vọt dậy, mặt bầm lại vì giận dữ và lao về phía Mahendra. Tuy nhiên lập tức anh lấy lại được bình tĩnh và cất tiếng, từng lời được thốt ra một cách đau đớn và khó nhọc:

– Cầu Trời tha thứ cho anh, xin từ biệt!

Khi thấy anh lao ra ngoài như một cơn lốc, Binôdini nhồm dậy gọi với theo:

– Anh Bihari!

Bihari dừng lại và tựa vào tường để đứng vững, anh cố gượng cười:

– Gì vậy hả chị Binô?

– Anh ạ, em sẽ đi cùng với chị Aixô tới Kasi.

– Không, không, chị không phải làm thế. Tôi xin chị đấy, đừng làm theo những gì tôi vừa nói. Tôi chẳng là cái gì hết ở nhà này và cũng không hề có ý muốn tham gia vào việc gì cả. Điều đó không hay vì nó chỉ làm cho rách việc thêm. Chị là một thiên thần và chị hãy làm những gì chị cho là phải. Xin chào!

Cúi chào một cách lịch sự xong anh vội vã bỏ đi.

– Xin anh hãy nghe đã, anh Bihari! - Binôdini gọi theo. - Em chẳng phải là thiên thần gì đâu, em nói thật đấy. Anh bỏ đi như vậy chẳng tốt cho ai cả đâu. Nếu xảy ra cái gì thì cũng đừng trách em nhé.

Bihari vẫn làm ngơ và bỏ đi thẳng. Mahendra ngồi chết dí tại chỗ như người bị sét đánh. Binôdini, đôi mắt như hai quả cầu lửa, liếc nhìn một cách khinh bỉ về phía Mahendra rồi cũng bỏ về phòng mình. Ở đó Asa đang ngồi co dúm vì hổ thẹn. Nghe thấy chồng mình quát tháo và buộc tội Bihari phải lòng nàng, nàng thấy hổ thẹn đến mức không dám ngẩng mặt nhìn ai nữa. Nhưng Binôdini chẳng thấy thương xót gì nàng. Nếu như Asa nhìn lên, nàng sẽ phải khiếp đảm vì những tia tàn ác, nghiệt ngã lóe ra từ cặp mắt của Binôdini. Một cơn cuồng nộ bất chấp và thách thức cả thế giới này đang sôi sục trong ngực nàng. Những lời tuyên bố của Mahendra chối bỏ hết mọi tình cảm với nàng, văng tới nàng bỏng rát như lửa. Thì ra không có ai là người quan tâm đến nàng! Tất cả đều chỉ để ý tới cái con búp bê ngọc ngà, hay cả thẹn và rớt rèo rệu này!

Mahendra ngồi ủ rũ. Suốt từ hôm anh bị quá khích mà tuyên bố rằng mình chỉ là đồ lừa dối trước mặt Bihari, anh cảm thấy không tự nhiên mỗi khi gặp bạn. Anh cảm thấy như bị lột trần trụi, bị phơi bày cả ra trước Bihari. Ý nghĩ rằng Bihari rất có thể đã đoán ra lòng dạ của anh đối với Binôdini khi anh còn đang cố che giấu nó ngay cả với chính bản thân mình là cội nguồn của những cơn cáu bẳn thường xuyên với bạn. Mỗi khi gặp Bihari, anh đều có cảm giác rằng Bihari đang cố dò la để lần ra bí mật sâu kín của lòng anh. Chính sự tích tụ của những cơn bức dọc này đã làm bùng ra cơn điên giận vừa rồi.

Phản ứng của Binôdini trước sự việc vừa rồi, việc nàng bỗng nhiên lao ra khỏi phòng, những lời cầu xin Bihari ở lại và đề nghị được đi cùng Asa trái với mong muốn của Bihari đã làm Mahendra hoàn toàn ngạc nhiên. Anh cảm thấy bị ức chế và suy sụp. Anh đã để người ta tin rằng anh không hề quan tâm tới Binôdini do vậy những gì anh vừa nghe thấy đã làm anh thất vọng, làm anh không thể an lòng. Anh cứ bồn chồn không yên và nhớ lại một cách nuối tiếc rằng Binôdini đã nghe được hết những lời cự tuyệt quyết liệt của anh đối với nàng.

Mahendra vẫn tiếp tục suy nghĩ ủ ê: “Sao mình lại hét lên to như thế và dữ dội đến thế rằng mình không hề quan tâm đến Binodini làm gì? Đúng là mình không yêu cô ta, nhưng việc tuyên bố rằng mình không quan tâm đến cô ta thì thật là tàn nhẫn quá. Những lời như vậy sẽ làm tổn thương đến phụ nữ ghê gớm làm sao! Thế là mình đã làm cô ấy tỉnh ngộ bằng cái ấn tượng này rồi! Tất nhiên là mình không thể nói với cô ấy là mình yêu, nhưng mình ước gì được bày tỏ để cô ấy hiểu, một cách lơ mờ và trực tiếp, rằng mình thực có quan tâm đến cô ấy. Sẽ không hay nếu để cô ấy ấp ủ một ý nghĩ cay đắng và sai lầm rằng cô ấy không có nghĩa lý gì với mình cả”.

Anh lấy trong hộp ra ba bức thư và đọc lại một lượt. Không còn nghi ngờ gì nữa, Binodini đã yêu anh. Nhưng thế thì sao cô ta lại lao đến với Bihari như vậy nhỉ? Cô ấy chắc hẳn đã làm như thế trong cơn tuyệt vọng, để dọa Mahendra rằng nếu anh đã cự tuyệt thẳng thừng như vậy thì cô cũng phải trả đũa ngay. Cô ta còn cách nào khác ngoài cách tuyên bố gián tiếp những ý nghĩ của cô ta nữa chứ! Khi đã bước quá đà rồi biết đâu cô ta chẳng sẽ lại yêu Bihari mất? Mahendra rùng mình khi viễn cảnh ấy lóe lên.

Càng hiểu ra anh càng choáng váng vì phản ứng vừa rồi của anh. Chuyện sẽ ra sao nếu như Binodini đã nghe thấy rằng anh không quan tâm đến cô ta? Ra sao nhỉ? Nếu như cô ta phật lòng? Nếu như cô ta hướng lòng về nơi khác! Con thuyền bị bão xô đẩy vẫn cố bám lấy sợi xích neo thuyền, Mahendra tuyệt vọng bám chặt lấy Asa.

Đến đêm Mahendra ôm chặt Asa ghì đầu nàng vào ngực mình mà hỏi:

– Channi ơi, hãy nói với anh đi, em yêu anh đến chừng nào?

Asa phân vân không hiểu sao anh lại hỏi vậy. Phải chăng anh thực sự lo ngại về chính lời buộc tội đầy hồ thẹn của anh rằng Bihari phải lòng nàng? Đổ bừa mặt vì xấu hổ nàng phản đối:

– Thật xấu hổ! Sao anh lại hỏi như thế cơ chứ? Anh nghi ngờ tình yêu của em sao? Anh hãy nói thật đi, em van anh đấy.

– Thế thì sao em lại muốn đi Kasi? - Mahendra hỏi, cổ gạn chặt thêm chút nữa phần dịu ngọt trong nàng.

– Em không muốn đi Kasi hay bất cứ nơi nào khác nữa.

– Nhưng em đã muốn đi đấy thôi.

– Anh cũng biết vì sao rồi. - Asa nói với vẻ đau khổ lộ rõ.

– Hẳn là em thấy sung sướng hơn khi đến với thím mà không có anh!

– Không hề! - Asa phản đối. - Em không đến đó nhằm để sung sướng đâu.

– Anh nghĩ lẽ ra em đã được sung sướng hơn nếu em lấy người khác rồi.

Bỗng nhiên Asa trườn khỏi vòng tay Mahendra và nằm giấu mặt vào gối, người sõng soài bất động như một khúc gỗ, phút sau người nàng run lên vì những tiếng nấc. Mahendra cố nâng đầu nàng lên gối vào tay anh như cũ nhưng nàng bướng bỉnh bám lấy gối. Mahendra ngăm nhìn phản ứng của người vợ yêu hết lòng của anh, lòng tràn ngập những tình cảm sung sướng, hứng khởi, hãnh diện lẫn tự khinh bỉ mình.

Khi điều bí mật bị nhấn chìm bỗng nổi lên rõ mồn một trên mặt nước nó làm cho mọi người đều rối trí. Binôdini cứ lấy làm lạ không hiểu sao Bihari lại làm thỉnh trước sự đặt điều chống lại anh. Thậm chí những điều ấy là đúng đi chăng nữa thì Binôdini cũng sẽ rất hả dạ nếu Bihari cố phủ nhận và chối phắt đi tất cả. Do vậy cũng đáng đời anh ta thôi. Anh đáng bị Mahendra giáng cho quả thối sơn đó. Làm sao đến nỗi một người bản chất như Bihari lại đắm đầu vào yêu một con ngỗng cái như Asa cơ chứ? Binôdini thấy hơi lòng hơi dạ vì dù sao cú đo ván ấy nhất định sẽ bắt buộc Bihari phải xa lìa Asa.

Nhưng rồi suốt ngày, giữa núi công việc nhà mờ mắt, nàng vẫn bị ám ảnh bởi hình ảnh bộ mặt của Bihari, rúm lại vì đau đớn, không còn chút sắc khí, nhợt nhạt như mặt người chết. Mỗi lần nàng nhớ lại hình ảnh ấy, một nỗi đau lạiứa vào lòng nàng. Tất cả những gì là dịu dàng, là phần nữ tính trong nàng dâng lên thành một làn sóng dày vò đau đớn. Như một người mẹ nựng bế đứa con đau ốm trên tay, Binôdini cũng suốt ngày ủ ấp hình ảnh ấy trong trái tim nàng. Nàng hiểu rằng nàng sẽ chẳng thể yêu nếu như còn chưa lấy lại được sức sống cho những bàn chân bàn tay chết cứng ấy, đem lại sắc màu cho khuôn mặt như chàm đỏ và nụ cười cho cặp mắt tê dại ấy của anh.

Vài ngày trôi qua, Binôdini vẫn bận khoăn vật vã. Chịu không thấu nữa, nàng ngồi vào bàn viết vài chữ vào mảnh giấy nhỏ:

“Anh ạ, lúc anh bỏ đi hôm đó, trông anh xanh xao quá, em vẫn hết lòng nguyện cầu cho anh được khỏe mạnh cả về thể xác lẫn tâm hồn. Em ước ao được thấy lại nụ cười phóng khoáng của anh, được một lần nữa nghe thấy giọng nói cao quý của anh. Xin anh viết cho em vài dòng cho em biết anh có khỏe không. Em gái Binô của anh”.

Nàng sai một gia nhân cầm thư đến nhà Bihari.

Bihari không hề tưởng tượng được rằng Mahendra lại có thể buộc tội anh một cách dữ dội và lớn tiếng đến như vậy. Chính bản thân anh cũng chưa bao giờ dám để ý nghĩ ấy biểu hiện thành hình hài rõ rệt như thế. Phản ứng đầu tiên trong lúc choáng váng là sự bùng nổ của một cơn giận dữ và khinh bỉ:

– Thật là một trò qui chụp vô lý, bất công đáng sỉ nhục!

Nhưng một khi ý nghĩ đã có hình hài thì không thể nén lại được nữa. Cái hạt giống sự thật tí xíu nằm trong lời buộc tội đó bắt đầu nhanh chóng hé mở, bắt rễ và đâm chồi. Anh nhớ lại buổi tối hai người bạn cùng đến xem mặt Asa lần đầu tiên, cùng ngồi trên gác khi người con gái đáng yêu e lệ hiện ra trước mắt họ như tắm đẫm trong hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ bao nhiêu là hoa tươi dưới vườn. Biết rằng nàng sắp sửa là của anh nên Bihari đã ngấm nàng một cách háo hức không ngượng ngập. Kỷ niệm về hình ảnh đáng yêu và giây phút lặng ngấm mê say ấy giờ đây cứ đeo đuổi anh, dâng lên làm anh nghẹt thở và bao trùm lấy anh. Anh nằm cả đêm trên tầng thượng hoặc đi đi lại lại trước nhà suy nghĩ ừ ừ. Càng ngẫm nghĩ bao nhiêu, điều bí mật đã ẩn náu càng trở dậy rõ rệt bấy nhiêu. Những gì vẫn bị cấm đoán đã được tháo cũi xổ lồng, những gì vẫn nằm im lìm, chưa hề biết tới ngay đối với chính anh giờ đây được những lời của Mahendra tháo ra tung hoành thẳng thừng anh hoàn toàn.

Anh bắt đầu nhìn thấy kẻ bị cáo trong anh. Anh lấy lý lẽ gì mà giận Mahendra khi những điều anh ta nói là sự thật? Thực tế, điều đứng đắn duy nhất anh có thể làm lúc này là xin Mahendra tha thứ và từ biệt anh.

“Ta đã bỏ Mahendra mà đi trong giận dữ, như thế anh ấy là bị cáo còn ta là quan tòa. Thật là bất công. Ta phải thú nhận ta đã không phải đối với anh”.

Anh cho là Asa đã đi Kasi rồi. Nên một tối anh chậm rãi thả bộ đến nhà Mahendra và gặp Sathucharan, một người bà con xa của bà Rai ở cửa. Sau khi xin lỗi vì mấy ngày qua đã không đến, anh hỏi Sathucharan về những người trong nhà. Ông này bảo đảm với anh rằng mọi chuyện vẫn tốt đẹp.

– Thế chị Asa đi Kasi lúc nào? - Bihari hỏi.

– Cô ấy chưa đi. Cũng không có vẻ gì sẽ đi cả.

Một ý định mạnh mẽ được lao vào trong nhà thôi thúc Bihari. Nhưng anh ngần ngại, đau đớn nhận ra rằng làm như vậy lúc này không còn phải lẽ nữa, rằng đối với anh giờ đây không còn dễ dàng thoải mái bước lên những bậc thềm quen thuộc dẫn vào nhà trong với niềm vui trong sáng và tự tin như trước nữa. Anh không còn lấy lại được nụ cười thân mật tự nhiên của anh khi chào đón và bông đùa với mọi người trong nhà nữa. Nếu như được một lần nữa, lần cuối cùng thôi cũng được, có thể bước vào nhà như trước kia, như một người trong gia đình, trao đổi vài câu nhẹ nhõm với bà Rai và gọi Asa đang trộm mắt là chị dâu thì anh sẽ sung sướng biết nhường nào!

– Sao cậu lại đứng mãi đây vậy? Vào đi chứ. - Ông Sathucharan bảo anh.

Giật mình tỉnh hẳn cơn mơ, Bihari bước vài bước vào nhà rồi bỗng nhiên khựng lại. Anh vội vã xin lỗi ông Sathucharan rằng anh có việc gấp phải đi rồi hấp tấp rút lui. Cũng đêm đó anh rời Canquitta đi về miền Tây.

Khi người gia nhân đưa bức thư của Binôdini tới thì anh đã đi rồi. Mahendra đang đi dạo trên mảnh vườn nhỏ trước cổng nhà thì trông thấy người gia nhân trở về với lá thư trong tay, anh hỏi:

– Thư của ai đấy?

Người gia nhân cho anh biết thư của ai gửi và gửi cho ai. Mahendra cầm lá thư. Ý nghĩ đầu tiên của anh là gửi trả Binôdini lá thư nguyên vẹn mà không hề nói gì thêm, để xem cô phản ứng một cách thẹn thùng biết lỗi ra sao. Cho cô ta biết rằng anh đã thừa biết cái bí mật tội lỗi trong thư như thế nào. Anh chợt nhớ lại có lần anh đã thấy một lá thư đề gửi cho Bihari trong tay cô. Nhưng lần này anh thấy khó mà cưỡng lại ý muốn bóc thư ra. Nói cho cùng thì Binôdini đang sống dưới mái nhà anh và trong sự che chở của anh. Anh phải có trách nhiệm với mọi chuyện liên quan đến cô. Thật ra, anh phải có trách nhiệm không để cô lầm lỡ sai trái gì. Do vậy anh phải có bốn phen biết những gì viết trong thư này.

Anh bóc lá thư. Đó chỉ là vài dòng được viết với một sự đơn giản chân thành rõ rệt. Mahendra đọc đi đọc lại lá thư và băn khoăn cân nhắc, nhưng chịu không đánh giá được tình cảm thật của Binôdini. Anh không hiểu nổi những lời này có nghĩa như thế nào và chứa ẩn ý đến đâu. Một nỗi lo lắng mờ mờ choán lấy anh rằng biết đâu khi Binôdini bị anh cự tuyệt đã đau đớn mà hướng mọi sự chú ý sang bên bờ khác rồi. “Cô ta giận dữ và từ bỏ mọi hy vọng ở mình luôn rồi.”

Mỗi ngờ vực cứ âm ỉ trong tâm trí anh và không để anh yên ổn. Anh không chịu nổi ý nghĩ rằng cơn điên giận chốc lát của anh đã làm tuột mất hẳn nàng Binôdini trước đó đã sẵn sàng tự nguyện dâng hiến cho anh. Anh tự phỉnh nịnh mình rằng tình yêu của Binôdini đối với anh chỉ có lợi cho nàng mà thôi. Nó sẽ cứu cô khỏi rơi vào tay kẻ khác. “Ta hiểu ta lắm chứ, ta không thể làm gì hại cho nàng. Nàng có thể yêu ta mà không phượng hại gì. Nàng sẽ được an toàn bên ta vì trái tim ta đã mãi mãi đập vì Asa rồi. Nhưng phải như nàng dẫn thân vào chốn khác thì ai biết tai họa gì sẽ đến với nàng!”. Anh cảm thấy anh có một trách nhiệm bắt buộc phải giữ Binôdini bên mình mà không được để mình bị quyến rũ.

Khi Mahendra vào nhà, anh chợt gặp Binôdini ở hành lang trông như đang bồn chồn ngóng đợi điều gì hoặc ai đó tới. Một cơn giận hờn ghen tuông lập tức nhói lên trong anh.

– Thừa cô, cô đang để phí thời giờ đấy. - Anh đây nghiêng. - Cậu ấy sẽ không đến đâu. Đây là thư của cô được trả lại.

Anh quăng lá thư cho nàng.

– Bóc rồi à? - Binôdini kêu lên.

Không thèm trả lời, Mahendra bỏ đi. Binôdini cho rằng Bihari đã bóc lá thư và gửi trả lại một cách khinh bỉ. Mọi tế bào thần kinh ở nàng cương lên buốt nhói và ê ẩm. Nàng cho gọi người cầm thư của mình đi nhưng anh ta đã được cử đi việc khác nên không thể tìm thấy ở đâu cả. Nàng khép chặt mình trong phòng riêng. Những giọt dầu cháy nhỏ xuống sợi bắc đã thấp của cây đèn đất. Còn trái tim bốc lửa của nàng, bùng lên thành những dòng lệ nóng bỏng.

Nàng xé lá thư thành hàng trăm mảnh nhỏ nhưng cũng không thấy vội lòng được bao nhiêu. Sao lại chẳng có cách gì xóa đi, hay tẩy sạch tất cả trong tâm trí những dòng nguệch ngoạc đầy hổ thẹn trên giấy trắng mực đen đó đi nhỉ? Như một con ong đất trong cơn cuồng giận châm đốt tất cả

những gì nó gặp, Binôdini đang sôi sục sẵn sàng trút cơn hận thù lên cả thế giới quanh nàng. Phải chăng tất cả những gì nàng khát khao, những nỗ lực của nàng đều tan thành mây khói ư? Nếu như mọi niềm hạnh phúc đều chối bỏ nàng, nếu nàng bị tuyên án phải làm một kẻ căn cỗi héo mòn suốt đời thì chỉ còn mỗi một cách duy nhất để báo thù cho cuộc đời tan nát của nàng là phá hủy và dày xéo xuống bùn đen tất cả những kẻ đã lừa dối nàng, đã cho nàng hy vọng về quyền hưởng hạnh phúc, tất cả những kẻ đã chà đạp lên những gì đẹp nhất, duyên dáng nhất trong đời đàn bà của nàng và cướp đi của nàng những cái lẽ ra nàng phải được hưởng một cách chính đáng.

Mùa đông đã qua. Những làn gió xuân sớm ngập tràn bầu không khí. Sau bao nhiêu ngày Asa lại lên ngồi trên gác thượng vào buổi tối trên một chiếc chiếu. Nàng cầm một cuốn tạp chí ra hàng tháng trong tay và đang chăm chú đọc một chuyện dài đăng tải trong ánh chiều chạng vạng. Nhân vật nam trong câu chuyện đang trên đường về nhà nghỉ lễ Puja sau một năm đi đầy đã rơi vào tay bọn cướp. Asa đứng tim vì sợ hãi và hồi hộp. Trong khi ấy nhân vật nữ bất hạnh choàng dậy hét lên vì một giấc mơ dữ. Nước mắt Asa tuôn như suối. Nàng là một người hâm mộ cuồng nhiệt tiểu thuyết tiếng Bengali. Tất cả những gì nàng đã đọc đều tuyệt vời đối với nàng. Nàng thường bảo Binôdini:

– Đọc cái này mà xem, chị Aixô ơi. Thật cực kỳ đấy. Em không thể nói là em khóc đến thế nào khi đọc truyện này đấy.

Binôdini lại phân tích cặn kẽ câu chuyện, những lời bình phẩm phê phán của nàng như những gáo nước đá dội lên sự nhiệt tình phấn khích của Asa.

Khi Asa nước mắt long lanh, gấp cuốn tạp chí lại, nàng quyết định rằng sẽ bảo Mahendra đọc câu chuyện này. Đúng lúc ấy Mahendra xuất hiện. Tim Asa lạng đi khi nhác thấy vẻ mặt của chồng. Mahendra cố làm ra vẻ vui cười, anh hỏi:

– Em đang cầu khẩn đức tối linh nào vậy thế? Sao lại ngồi có một mình trên sân thượng thế này?

Asa quên đi tất cả những nỗi thống khổ của chàng và nàng trong câu chuyện vừa đọc.

– Anh có được khỏe không anh? - Nàng hỏi một cách lo lắng.

– Sức khỏe anh vẫn bình thường. - Mahendra đáp.

– Thế thì nhất định là anh đang có điều gì phiền muộn. Cái gì thế, anh yêu?

Nhón một miếng trầu trong tráp của Asa, Mahendra đáp:

– Anh đang nghĩ về bà thím tội nghiệp của em đã lâu lắm chưa được gặp em đấy. Thím sẽ sung sướng nhường nào nếu bỗng nhiên thấy em hiện ra trước mặt!

Asa ngó trân trân vào mặt chồng không hề thốt ra một lời. Nàng phân vân không rõ cái gì đã làm Mahendra bỗng nhiên nhắc lại lời đề nghị như vậy. Thấy Asa nín thinh, Mahendra hỏi:

– Em không thích đi nữa à?

Thật là một câu hỏi khó trả lời. Nàng nóng lòng được gặp lại thím nhưng lại miễn cưỡng phải xa chồng.

– Em sẽ đi khi nào anh nghỉ hè và có thể đưa em đi được.

– Anh khó mà đưa em đi được kể cả khi nghỉ hè. Anh còn phải học thi.

– Thế thì em không đi cũng không sao cả.

– Nhưng sao thế? Em không muốn đi ư?

– Không.

– Chỉ mấy hôm trước thôi em còn thích đi kia mà, sao tự nhiên lại thay đổi thế?

Asa lặng thinh. Mắt dán xuống đất. Mahendra nóng lòng tìm một dịp được thoải mái không vướng bận gì để còn dạy bảo Binodini. Asa nín thinh làm anh bức mình. Anh mặc cho cơn giận bị nén giữ bùng ra:

– Chẳng lẽ lúc nào em cũng ngờ vực anh đến mức phải theo dõi ngày đêm thế ư? - Anh hỏi một câu thật đau.

Đột nhiên Mahendra thấy tất cả bản tính dịu dàng ngọt ngào và cam chịu ở Asa trở nên thật là khó chịu. Nếu như cô ấy muốn đi thăm thím thì có gì mà không quyết hẳn mà nói ra được một câu: “Dẫu sao anh cứ cho em đi thăm thím nhé” thay vì cứ trù trù ngằn ngại nay ừ mai lắc như vậy? Thật rách việc quá!

Asa kinh hoảng trước câu hỏi bột phát đầy nghiến của Mahendra. Nàng chịu không nghĩ ra được điều gì khả dĩ đáp lại câu hỏi máy móc của chồng. Nàng không thể hiểu vì sao Mahendra lúc thì nhẹ nhàng vị tha lúc thì cay độc như vậy. Càng bối rối bao nhiêu nàng càng sợ hãi bấy nhiêu. Bị giằng xé giữa yêu thương và sợ hãi nàng cảm thấy yếu ớt bơ vơ và kiệt sức. Làm sao nên nổi Mahendra lại buộc tội nàng là theo dõi anh cơ chứ? Phải chăng đây chỉ là trò đùa ác hay đúng là nỗi nghi ngờ độc địa vậy? Nàng nên cười

mà đùa lại hay nàng nên lấy danh dự ra mà thề và chối bỏ lời buộc tội ấy đi đây? Nàng không biết nên xử sự sao cho phải nữa.

Thấy Asa cứ ửng lạng sợ sệt, Mahendra cúi bần vội vã bỏ đi. Hoàng hôn dần dần đặc sệt lại thành đêm tối và những làn gió xuân nhẹ nhàng trong lành nhuốm hơi lạnh của tiết đông còn đọng lại. Asa quên bẵng hết số phận của những nhân vật trong tiểu thuyết, nằm vật ra chiếu.

Khuya hôm đó, khi Asa vào phòng ngủ, nàng thấy Mahendra đã đi nằm mà không gọi nàng. Nàng cho rằng Mahendra khinh ghét sự nhần tâm của nàng đối với bà thím hết mực yêu dấu. Nàng vào giường và ôm lấy hai bàn chân của Mahendra rồi nằm xuống gục đầu vào chân anh. Mahendra động lòng cố nâng nàng lên nhưng Asa vẫn níu chặt chân anh. Nàng thì thầm:

– Nếu em đã làm điều gì không phải, xin anh tha thứ cho em.

– Em chẳng có gì không phải cả. - Mahendra nói giọng cảm kích. - Chính anh là người có lỗi. Anh đã vô cớ làm khổ em.

Một tuổi lệ đổ từ cặp mắt Asa dội đầm đìa xuống chân Mahendra. Anh nhồm dậy nâng Asa lên và kéo nàng ngồi bên mình. Khi Asa vừa tỉnh trí lại, nàng bảo:

– Xin anh đừng nghĩ rằng em không thích đi thăm thím. Chỉ tại mỗi một điều là em thấy khó mà xa anh được. Vậy anh đừng giận em nhé.

– Chẳng có gì mà giận cả, Channi ạ. - Mahendra nói, nhẹ nhàng lau văng trán ướt đầm của nàng. - Em không muốn xa anh, chẳng lẽ anh lại giận em về chuyện đó được ư? Không, em chẳng phải đi đâu sất.

– Không, em phải đi Kasi.

– Nhưng sao vậy?

– Vì một khi anh đã buột ra nỗi nghi ngờ rằng em miễn cưỡng không đi chỉ vì em muốn ở lại rình mò anh, em phải đi, ít nhất cũng vài ngày.

– Sao em lại phải đi chuộc cái lỗi do anh gây ra vậy?

– Em không biết. Chắc hẳn em cũng đã có gì sai sót, nếu không thì nỗi ngờ vực quá đáng của anh không thể xảy ra được. Làm sao mà em có thể nghe được một lời buộc tội mà ngay cả trong mơ cũng không thể có được như vậy?

– Đó là vì trước nay em chưa hề ngờ tới, ngay cả trong mơ, rằng anh có thể là kẻ tồi tệ đến như thế nào.

– Lại đây! Xin anh đừng nói đến những điều như thế nữa đi. Còn về Kasi thì em phải đi lúc này.

– Thôi được, em sẽ đi, - Mahendra vừa cười vừa nói. - Nhưng nếu khi em đi vắng anh có gì lầm lỡ thì sao nào?

– Anh không phải dọa em đâu. Làm như em vẫn nghĩ xấu như vậy không bằng.

– Nhưng em nên nghĩ vậy đi. Nếu em để cho một người chồng lầm lỡ thì em sẽ phải trách ai?

– Dù thế nào thì cũng không phải là anh. Do đó anh không việc gì phải lo cả.

– Thế em sẽ trách mình nếu có chuyện gì ư?

– Vâng, vâng, đúng thế.

– Được nhé. Nếu thế anh sẽ gặp bác em ngày mai và hẹn ngày giờ đi với bác ấy.

Đêm đã khuya lắm. Mahendra nằm xuống và cố ngủ. Vài phút sau anh quay về phía Asa và đột nhiên bảo:

– Không, Chănni ạ, anh nghĩ em không nên đi.

– Sao anh lại ngăn em nữa vậy? - Chănni hỏi một cách lo ngại. - Nếu em không đi, em sẽ khổ mãi vì câu đùa nhạo của anh đấy. Thôi để em đi, ít ra là hai ba ngày thôi.

– Được. - Mahendra nói, trở mình và ngủ thiếp đi.

Hôm trước ngày lên đường, Asa quàng tay ôm lấy Binodini mà bảo nàng:

– Chị Aixô yêu ơi, hãy hứa với em một điều nhé.

– Có gì mà em lại không làm cho chị đâu? - Binodini đáp đồng thời lấy tay bẹo má Asa.

– Em không biết. Gần đây chị như có gì khang khác ấy, lúc nào cũng có vẻ trách chồng em.

– Chị biết sao rồi đấy. Chính tai chị đã nghe thấy những gì anh Mahendra bảo anh Bihari hôm trước còn gì. Khi người ta đã lôi chuyện ấy ra mà cãi nhau thì em có nên đưa mình ra cho người ta nghi ngờ thêm không? Chị có đồng ý với em không, chị Aixô yêu?

Asa không làm sao được đành công nhận rằng Binôdini nói phải. Chính nàng cũng đã làn nạn nhân của cuộc cãi lộn đáng hổ thẹn ấy nên nàng hiểu. Tuy vậy, nàng vẫn bảo:

– Người ta cãi nhau thì kệ người ta, chị yêu ạ! Nếu chúng mình không dẹp những chuyện nóng nảy vặt vãnh ấy đi thì làm sao còn quý mến nhau được nữa? Chị phải quên hết đi.

– Được thôi, em sẽ quên hết.

– Mai em sẽ đi Kasi. Xin chị hãy trông nom anh ấy khi em đi vắng nhé, nhớ đừng để anh ấy phải thiếu thốn gì. Chị đừng có tránh anh ấy như mấy ngày vừa rồi nữa nhé, chẳng hay đâu.

Binôdini vẫn nín lặng. Asa nắm lấy tay nàng mà nài nỉ:

– Chị hãy hứa với em thế đi, chị Aixô yêu!

– Thôi được, em hứa. - Binôdini đáp.

Khi trăng khuất đằng tây thì mặt trời nhô lên ở đằng đông. Nhưng mặc dù Asa đã đi khuất mà vẫn chưa thấy Binôdini nhô lên trên đường chân trời của chàng Mahendra. Anh cứ đi đi lại lại khắp chốn trong nhà một cách buồn bã, cứ xộc vào phòng mẹ với hết cứ này đến cứ khác với hy vọng sẽ được gặp Binôdini dạo này cứ lẫn anh như chạch.

Bà Rai nhận thấy con trai rầu rĩ mà lấy làm lo lắng. “Thằng bé tội nghiệp! Nó đang nhớ vợ đấy!” Mặc dầu ý nghĩ cho rằng bà đã bị nàng dâu làm lu mờ và bản thân bà chẳng an ủi con được mấy tí làm bà tự ái, nhưng bà không chịu đựng nổi khi thấy con trai bà bơ vơ sầu não như vậy. Bà gọi Binôdini đến và bảo nàng:

– Trận cúm vừa rồi đã làm mẹ bị chứng suyễn. Cứ mỗi lần lên xuống thang gác là lại bị nó hành cho. Do vậy con ạ, con hãy chăm nom săn sóc Mahendra cho mẹ và chú ý đừng để nó phải thiếu thốn gì. Nó đã được chiều chuộng chăm bẵm từ bé nên không có ai chăm nom gì là không chịu nổi. Con cũng thấy là từ khi vợ nó đi, trông nó thương tâm và bơ vơ quá đấy. Thật không hiểu con vợ nó sao lại đang tâm mà bỏ đi như vậy được.

Binôdini ngồi nín thính, mặt quay nhìn đi nơi khác, tay mân mê mép khăn trải giường.

– Con nghĩ ngợi gì vậy? - Bà Rai hỏi. - Chẳng có gì mà phải nghĩ ngợi trong chuyện này cả. Kệ cho người ta muốn nói sao thì nói. Con đâu phải người dưng nước lã gì trong nhà này.

– Xin mẹ đừng ép con, mẹ ạ. - Binôdini van vãn.

– Được lắm, khỏi phiền. - Bà Rai nói giọng giận dỗi. - Tôi sẽ làm những gì tôi còn cố được vậy.

Bà đứng dậy và chuẩn bị lên gác tới phòng Mahendra ở tầng hai. Binôdini trở nên bồn khoăn, nàng vội nài nỉ:

– Thôi xin mẹ đừng lên nữa. Mẹ không được khỏe đâu. Để con đi cho. Con có điều gì không phải xin mẹ bỏ qua cho. Con sẽ làm những gì mẹ sai bảo.

Bà Rai được cái rất thờ ơ với những lời ong tiếng ve bên ngoài. Từ ngày chồng bà mất đi, bà để hết tâm tư vào cậu con trai yêu đến nỗi chẳng còn để ý đến bất cứ chuyện gì khác. Chỉ cần khề nhắc đến việc người ngoài sẽ dị nghị con bà với Binôdini cũng làm bà nổi cáu. Chẳng lẽ bà lại không biết con bà sao? Thế đức độ của nó để đâu? Nếu đứa nào độc mồm độc miệng mà nói xấu con bà, cứ để cho lưỡi nó thè lè ra! Bà sẵn có một sự khinh ghét bẩm sinh đối với những người khác ý bà.

Khi Mahendra ở trường đại học về, anh ngạc nhiên nhìn căn phòng mình. Lúc anh mở cửa, cả căn phòng sức nức mùi thơm dịu ngọt tỏa ra từ lư trầm. Chiếc màn được riềm đăng ten bằng lụa hồng đã mắc sẵn rủ trên vải trải giường trắng nõn nà. Chiếc đệm gối đầu giường kiểu cổ đã được thay thế bằng đôi gối vuông kiểu ngoại có thêu hoa bằng chỉ tơ tằm xen chỉ nhiều. Asa đã thấy Binôdini miệt mài thêu thùa suốt bao ngày và không biết bao lần đã hỏi nàng thêu những cái đó vì ai. Binôdini chỉ cười và đáp: “Để làm vailiêm cho em. Em chỉ có mỗi vị hôn phu là tử thần mà thôi.”

Tấm ảnh Mahendra trên giường được kết những dải ruy băng sắc sỡ ở bốn góc trên khung, bên dưới là hai bình hoa nhỏ đặt hai bên chiếc bàn kê sát tường như một sự tôn thờ của kẻ ngưỡng mộ vô hình trước hình tượng Mahendra trên tường. Cả căn phòng mang một vẻ hoàn toàn khác. Chiếc giường ngủ được kê lại và căn phòng được ngăn ra thành hai nửa bằng chiếc khung treo áo lớn, chiếc giường ở phía sau làm thành nửa ngủ đêm còn chiếc đi văng kê trên sàn trước thành chỗ nghỉ ngày. Chiếc tủ kính nhỏ, nơi Asa để con búp bê và những đồ trang sức lặt vặt khác được mắc một tấm rèm hồng có chun nếp khéo léo sát mặt kính nên không còn nhìn thấy những thứ bên trong nữa. Tất cả những gì gợi nhớ tới Asa đều được sắp đặt lại mang một dáng vẻ thanh nhã mới mẻ rõ ràng của một bàn tay khác.

Khi vừa ngả người duỗi chân tay mệt mỏi trên chiếc giường sạch sẽ tinh tươm, đầu tựa trên những chồng gối mới, anh nhận ngay thấy mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ trong gối. Bông nhồi gối đã được xức dấm hương thơm và rắc trộn thứ phấn nhụy lấy từ những bông hoa năckêsa. Khi nhắm mắt anh thấy như mùi hương thoang thoảng anh đang hít thở tỏa ra từ những ngón tay hoa đã từng thêu nên những tấm áo gối này.

Người hầu gái bưng vào một chiếc khay bạc đựng đầy quả và kẹo với một cốc nước dừa ướp đá. Đây cũng là một điều khác lạ, lạng lẽ nhưng rất hùng hồn cho anh thấy sự quan tâm thật tỉ mỉ khéo léo. Tất cả những gì anh

nhìn thấy, người thấy và nếm nấp đều như toát lên một sự hé mở ngon lành, mới lạ đối với các giác quan của anh và hấp dẫn chúng một cách tuyệt đối.

Khi Mahendra vừa nhấm nháp xong những món ăn ngon lành thì Binôdini bước vào bưng theo một khay trầu và thuốc trên tay. Nàng cười và nói:

– Xin anh tha lỗi, anh trai nhé, vì em đã không để ý lo cơm nước cho anh mấy ngày qua. Xin anh chớ có phàn nàn gì với chị Aixô của em rằng anh đã không được chăm lo chu đáo. Em đã cố gắng hết sức nhưng làm sao được? Em phải lo cả mọi việc trong nhà. Nàng chìa khay trầu ra trước mặt Mahendra. Thậm chí cả miếng trầu cũng khác, thoang thoang có hương vị dứa.

– Thịnh thoảng được bỏ mặc tí cũng hay. - Mahendra nói.

– Thì sao hả anh? - Binôdini hỏi lại.

– Vì như vậy sau đó sẽ được bù lại cả vốn lẫn lời.

– Thế lời đã lên đến bao nhiêu rồi, hả ông cho vay nặng lãi?

– Vì em đã vắng mặt suốt bữa ăn nên sau đây em phải ở lại mà trả nợ anh.

– Anh đúng là kẻ lường gạt nhé! - Binôdini cười. - Một khi đã mắc vào nanh vuốt của anh thì chẳng còn đường nào thoát nữa.

– Dầu số cái có ghi thế nào đi nữa, thì tôi đã thu được về cái gì đâu nào?

– Có gì mà thu nào? Và như thế là anh đã cầm tù em đấy! - Binôdini thở dài một tiếng bỗng nhiên pha đôi chút thật tình vào câu chuyện đùa cợt.

Mahendra cũng trở nên nghiêm chỉnh đôi chút.

– Thế em coi cái nhà này như chốn tù ngục hay sao? - Anh hỏi.

Đúng lúc ấy một gia nhân mang một cây đèn vào đặt trên bàn trà rồi đi ra. Binôdini nhìn xuống, lấy tay che mắt khỏi ánh sáng đèn đột ngột ập vào và nói:

– Em không biết. Làm sao mà em đối đáp lại được với anh khi tranh cãi kia chứ? Để em đi thôi, còn bao việc phải làm.

Mahendra bỗng nhiên chớp lấy tay nàng.

– Vì em đã tự nhận là kẻ tù đầy rồi, em còn đi đâu nữa? - Anh nói.

– Xấu hổ chưa kìa! - Binôdini kêu lên. - Để em đi nào. Sao anh lại phải bắt giữ và trói buộc một kẻ mà đằng nào cũng không còn lối thoát nữa thế! -

Nàng giật tay ra và bỏ đi.

Mahendra lại nằm vùi đầu vào chõng gối thơm nức, máu anh dồn lên thành những đợt sóng nóng bỏng. Cái tĩnh lặng của buổi tối yên ả, vị hấp dẫn ngọt ngào của sự yên ổn không bị ràng buộc, những làn gió xuân mơn trớn và viễn cảnh về sự đầu hàng của Binodini làm anh bồn chồn vì mong đợi và sợ hãi. Bứt rứt anh nhảy bổ ra khỏi ghế, vội vã tắt đèn, cài then cửa chính và cửa chớp rồi vào giường đi nằm.

Chiếc giường cũng khác hẳn. Bên dưới giường đã được lót thêm rất nhiều đệm nằm rất êm và nhún nhảy được. Lại một mùi hương thoang thoảng ập đến không rõ là hương lô hội hay hoa Khukhu hay là hoa gì, thật khó mà biết. Mahendra cứ vật vã trở mình hết bên nọ sang bên kia, cố gắng tìm lại một chút gì đó từ quá khứ để có thể bám lấy làm chỗ dựa. Xong tất cả đều tuột khỏi anh.

Đến chín giờ tối có một tiếng gõ cửa. Giọng Binodini vọng từ ngoài vào:

– Anh ơi, em đem bữa tối lên cho anh đây. Mở cửa nào.

Mahendra nhảy khỏi giường, lao ra mở cửa. Nhưng khi tay anh vừa chạm vào then cửa anh bỗng co lại sợ hãi và rũ xuống sàn.

– Anh không muốn ăn uống gì. Anh sẽ không ăn đâu. - Anh hét lên.

– Anh có được khỏe không? - Giọng nói ngoài cửa trở nên lo lắng. - Để em đi lấy tí nước nhé. Anh cần gì không?

– Không, anh chẳng cần gì tất cả.

– Đừng giấu giếm gì, em van anh đấy. - Giọng nói nài nỉ. - Cứ cho là không có chuyện gì đi chẳng nữa thì cứ mở cửa ra hẵng nào.

– Không, anh không mở đâu. - Mahendra hét lên đáp lại. - Xin cứ để anh yên.

Anh vội vã nhồm dậy và vào nằm vật lên giường, cố tiếp tục mò mẫm trong bóng tối tìm lại hình ảnh của Asa, trong chiếc giường vắng trống, lòng bối rối như tơ vò.

Nằm mãi mà cơn buồn ngủ vẫn không đến, anh trở dậy, đốt đèn lấy giấy bút và bắt đầu viết thư cho Asa.

“Asa em, đừng để anh cô đơn ở đây thêm nữa, em là Lacsmi của anh, thiên thần hộ mệnh của anh. Khi xa em, những ý nghĩ của anh cứ lang thang khắp nơi, những ý muốn của anh cứ phá cũi xổ lồng lôi dắt anh đi đến những đâu anh không hề biết. Đâu rồi nguồn ánh sáng vẫn chỉ đường dẫn

lỗi cho anh? - Nguồn ánh sáng phát ra từ cặp mắt đầy yêu thương và tin cậy của em! Về đây nhanh đi em, thiên thần của anh, ngôi sao Bắc đẩu của anh, em duy nhất của anh! Hãy cứu vớt anh, giúp anh trở lại chính con người anh, làm lại cuộc đời cho anh đi, hãy tha thứ cho anh về những tội lỗi anh đã mắc, giải thoát cho anh cơn ác mộng là đã trót quên em, mặc dầu chỉ là chút ít...”

Cứ như thế anh tiếp tục viết gần hết đêm, tiếp tục gọi Asa bằng đủ cách nhằm làm sống lại hình ảnh nàng trong tâm trí anh. Chuông nhà thờ xa thoảng điểm ba tiếng, tiếng bánh xe ngựa lăn ngoài đường gần như đã tắt hẳn, ngay cả tiếng hát của cô gái nhảy văng đến từ tầng cao tòa nhà bên cạnh cũng đã lặng và tan vào cái im ắng bao trùm của giấc ngủ. Ấp ủ mãi hình ảnh Asa, Mahendra để mặc cho trí tưởng tượng đang hừng hực của anh hiện ra thành lời trong lá thư dài nhắc đi nhắc lại mãi một tình cảm bằng nhiều cách diễn đạt khác nhau đến khi thần kinh mệt mỏi của anh lắng lại và anh ngủ thiếp đi ngay khi đặt mình xuống giường.

Khi anh thức dậy, trời sáng đã lâu, ánh nắng đang ủa vào phòng. Anh vội vã ngồi dậy. Sự căng thẳng đêm trước đã chùng lại nhiều. Vừa ra khỏi giường mắt anh đập ngay vào lá thư viết đêm qua đang nằm dưới lọ mực trên bàn trà. Anh đọc lại bức thư và lấy làm lạ về những điều viết trong đó.

- Cha cha! - Anh kêu lên. - Mình đã viết ra cái gì thế này? Nghe sao mà thống thiết lâm ly! Thật may mà chưa gửi nó đi. Asa mà đọc thì sẽ nghĩ thế nào đây! Đến quá nửa những lời này sẽ trượt ra khỏi đầu óc cô ấy.

Nhớ lại những phản ứng ầm ĩ của mình về chuyện vật vãn tối hôm trước, Mahendra thấy ngượng với chính mình. Anh xé vụn lá thư và viết cho Asa vài dòng ngắn gọn, đơn giản: “Em còn ở đấy mãi đến bao giờ mới về? Nếu bác em chưa định về ngay, hay cho anh biết. Anh sẽ đi tìm em. Anh rầu cả người vì cô đơn ở nhà.”

Thấy Asa bỗng nhiên xuất hiện ở Kasi ngay khi Mahendra mới đi, bà Annapuna hoảng hốt. Bà dồn dập hỏi Asa đủ mọi chuyện.

– Chănni này, cái cô Aixo mà cháu hay nói đến ấy, cháu bảo là được cả người được cả nết à?

– Đúng thế thím ạ, cháu không nói quá tí nào đâu. Chị ấy vừa thông minh vừa đẹp, toàn vẹn lắm.

– Tất nhiên là cháu thấy bạn cháu là mẫu mực rồi. Nhưng còn những người trong nhà nghĩ sao về cô ấy?

– Mẹ cháu không biết mỗi miệng ca ngợi chị ấy và suýt phát điên lúc chị ấy nói đến chuyện về quê. Chẳng phải nghi ngờ gì nữa. Chị ấy chăm nom mọi người thật hết lòng. Ngay cả khi một gia nhân ốm chị ấy cũng chăm bẵm anh ta hết như chị ruột, như mẹ đẻ ấy.

– Thế còn Mahendra thì sao?

– Thím cũng biết tính khí anh ấy rồi đấy. Anh ấy chỉ cảm thấy tự nhiên thoải mái với những người thân trong gia đình thôi. Mọi người đều quý mến chị Aixo của cháu, duy chỉ mình anh ấy là chịu không sao gần gũi được chị ấy.

– Sao vậy?

– Ồ, cháu phải vất vả lắm mới kéo hai người lại gần với nhau và đến bây giờ anh ấy vẫn hầy ngượng ngập và ít lời thế nào ấy. Mọi người cho là anh ấy kiêu nhưng không phải thế đâu thím ạ. Chỉ có mỗi điều là anh ấy không thể chấp nhận bất cứ ai ngoài những người thân thuộc gia đình của anh ấy thôi.

Những lời cuối cùng làm nàng đỏ bừng mặt. Bà Annapuna hài lòng. Mím cười bà bảo Asa:

– Thực vậy đấy cháu ạ. Mahin ở đây gần ấy ngày mà cấm thấy nó hé răng nửa lời về cô ấy.

– Tệ nhất là ở chỗ ấy đấy dì ạ. - Asa nói với giọng đau khổ. - Khi anh ấy đã không để tâm đến ai anh ấy coi như họ không có mặt trên đời này luôn và đối xử cứ như thể anh ấy chưa hề thấy họ bao giờ, chưa hề biết họ là ai ấy.

– Nhưng khi nó đã yêu ai. - Bà Annapuna phụ họa mỉm cười rất đôn hậu và dịu dàng. - Nó tận tụy hết mực với người ấy, như thể là nó chưa hề gặp một ai khác, cả kiếp trước lẫn kiếp sau ấy. Có phải thế không, Chănni?

Asa không đáp, cúi nhìn xuống, một nụ cười nở trên môi nàng.

– Thế có tin gì của Bihari không, Chănni? - Bà Annapuna hỏi. - Nó vẫn có ý định không lấy vợ hết đời à?

Bỗng nhiên Asa nghiêm mặt lại. Nàng không biết đáp lại thế nào. Sự im lặng và thất sắc của Asa làm bà thím hoảng hốt. Bà hỏi một cách lo lắng:

– Nói thật cho thím hay đi Chănni, có chuyện gì với Bihari thế? Nó không được khỏe à?

Bihari đã đi vào trái tim người đàn bà côی cút ấy như một đứa con hết mực yêu dấu của bà. Nỗi ân hận duy nhất của bà là không được thấy Bihari yên bề gia thất trước khi bà bỏ lên đây. Tất cả những ước nguyện và bồn phận trong thế giới nhỏ bé của bà đã được ít nhiều thỏa mãn. Niềm ân hận duy nhất vẫn nhức nhối ở bà, vẫn đeo đuổi bà đến tận nơi tu hành khuất nẻo này là hình ảnh Bihari một thân một mình không một ai chăm sóc đỡ đỡ.

– Thím ạ, xin thím đừng hỏi gì về anh Bihari cả nhé! - Cuối cùng Asa bảo thím.

– Sao thế? - Bà Annapuna ngạc nhiên hỏi.

– Điều ấy cháu không thể nói ra được. - Asa đáp và bỏ đi.

Bà Annapuna ngồi lặng, suy nghĩ miên man không biết chuyện gì đã xảy ra trong thời gian xa cách gần gũi vừa rồi với thằng bé rõ ngoan nết như Bihari, để đến nỗi con Asa phải bỏ đi lập tức khi vừa nhắc đến tên nó vậy? Số phận thật trớ trêu làm sao! Sao lại bày đặt ra chuyện cho Bihari rồi lại để Mahendra giật phắt lấy nó từ tay thằng bé kia chứ?

Sau bao nhiêu ngày cặp mắt bà giờ đây lại dưng dưng lệ. Bà tự nhủ:

– Thằng Bihari khốn khổ! Nếu thực sự nó có lầm lỗi gì chắc hẳn nó đã phải khổ sở ghê gớm lắm đây! Bất cứ điều thấp hèn nào đến với nó cũng đều không phải dễ! - Lòng bà đau như cắt vì xót thương khi bà nghĩ đến những gì Bihari phải chịu đựng.

Lúc nhập nhạng tối khi bà Annapuna đang tụng niệm ở nhà trong, một chiếc xe ngựa đỗ trước cửa nhà và người đánh xe xuống gõ cửa gọi vào nhà trong. Bà Annapuna gọi với ra:

– Lạy Trời lạy Phật, thím quên bằng đi là bà mẹ chồng của Kungia và hai cháu gái của bà ấy sẽ ở Alahabat đến. Hẳn là họ đến đây. Chănni ơi, cầm đèn ra mở cửa cho họ đi.

Tay cầm đèn, Asa đi ra và mở cửa. Nàng trông thấy Bihari đang đứng đó. Thấy Asa, anh kêu lên:

– Ô chào chị, hóa ra chị ở đây! Tôi nghe nói chị không đi Kasi cơ mà.

Chiếc đèn rơi khỏi tay Asa. Như thế kinh khiếp trước một bóng ma, nàng bỏ chạy lên gác thở hổn hển trông rất đáng thương:

– Thím ơi! Cháu xin thím hãy bảo anh ta đi ngay khỏi đây đi.

Hoảng hồn, bà Annapuna nhòe dậy khỏi nơi cầu nguyện và hỏi:

– Ai hả Chănni? Ai vậy?

– Anh Bihari. Anh ta đã theo cháu đến đây.

Nói đoạn nàng lao vào phòng bên và chốt cửa ở bên trong. Bihari nghe rõ từng lời vừa rồi. Anh muốn vùng chạy nhưng bỗng nhiên thấy chân tê dại như thể tất cả sinh lực đã cạn kiệt. Khi bà Annapuna lập cập bước xuống, bỏ dở buổi tụng niệm, bà thấy Bihari đang ngồi thụp dưới đất ngay trước cửa. Bà không mang theo đèn nên không nhìn rõ mặt Bihari. Bihari cũng không nhìn thấy nét mặt bà.

– Bihari!

Ôi! Tiếng gọi nghe mới khác lạ so với giọng điệu trù mẫn thân thương trước kia làm sao! Về nghiêm khắc trong tiếng gọi ấy chứa đựng lời trách móc và rung lên như một tiếng sét. Mẹ Annapuna ơi, mẹ đang vung lưỡi kiếm hủy diệt trên đầu ai vậy?^[23] Thằng Bihari đen đui này đến đây giữa đêm tối mịt mùng chỉ để mong tìm kiếm phước lành nơi bàn chân linh thiêng đầy may mắn của mẹ!

Bihari bật dậy như thể một tia chớp vừa xuyên thấu xương tủy anh. Anh đứng dậy lấp bắp:

– Thím ơi, xin thím đừng nói nữa, đừng nói thêm một lời nào nữa! Con đi đây.

Anh cúi đầu thật thấp trước bà Annapuna nhưng tay không chạm chân bà. Như người mẹ buông đứa con đã chết xuống dòng nước đen ngòm của

sông Gênh, bà Annapuna để cho Bihari trôi đi bồng bềnh trong cái lặng ngắt của đêm tối. Chiếc xe ngựa lăn bánh xa dần mang Bihari đi. Không một lần bà Annapuna cất tiếng gọi anh trở lại.

Đêm đó Asa viết cho Mahendra:

“Anh Bihari bỗng nhiên xuất hiện ở đây tối hôm nay. Chưa chắc bác đã về Canquitta ngay. Xin anh đến mau để đưa em về nhà.”

Sau cơn chấn động tình cảm và thao thức suốt đêm trước, sáng nay Mahendra thấy mệt mỏi và u ám. Lúc đó đang là tháng ba nên trời đã ấm lên. Thay vì ngồi vào bàn chúi đầu vào sách vở như các buổi sáng khác, anh nằm ườn trên di văng, đầu tựa lên gối. Đã già buổi sáng mà anh vẫn nằm bất động, không buồn dậy tắm rửa. Ngoài phố vang lên tiếng rao của những người bán hàng rong xen giữa tiếng ầm ầm của xe ngựa xuôi ngược đến các công sở và tiếng hát đều đều của các cô thợ đang làm việc trên nóc nhà xây bên cạnh. Họ vừa làm vừa hát để giữ nhịp cho tiếng búa gò của họ. Những cơn gió nam ấm áp mơn trớn làm dịu đi nhiều hệ thần kinh đã phải làm việc quá sức của anh. Một buổi sáng mùa xuân u ám chậm chạp như thế này không phải dành cho những quyết định nghiêm chỉnh, những cố gắng can đảm hay những cuộc đấu trí căng thẳng.

– Hôm nay anh làm sao thế anh? - Binôdini chột bước vào và hỏi. - Sao anh không đi tắm? Cơm đã xong rồi đấy. Nhưng sao anh cứ nằm thế? Anh không được khỏe ư? Đau đầu ư?

Nàng đến gần và sờ trán anh.

– Hôm nay anh không được khỏe. Anh không tắm đâu. - Mahendra lúng búng trong mồm một cách yếu ớt, mắt khép hờ.

– Nếu anh không tắm cũng không sao, nhưng ít ra cũng phải dậy mà ăn lấy một miếng chứ. - Binôdini nài nỉ.

Nàng dỗ dành anh dậy và đưa anh sang phòng ăn rồi với những lời thúc giục triu mến nàng bắt được anh phải ăn. Khi bữa ăn kết thúc, Mahendra trở lại nằm xuống di văng. Binôdini cũng ngồi xuống cạnh đầu anh và nhẹ nhàng bóp trán cho anh.

– Aixô ơi. - Mahendra nói, mắt nhắm nghiền. - Em vẫn chưa ăn gì cả. Đi mà ăn đi.

Binôdini nhất định không đi. Những chiếc rèm cửa phất phơ trong làn gió ấm và yếu ớt buổi trưa và phát ra những tiếng rì rào trên cây dừa sát tường nhà. Trái tim Mahendra bắt đầu đập gấp hơn và mạnh hơn, và dường

như hòa hợp với nó, những hơi thở của Binôdini cũng trở nên nặng nhọc hơn làm tóc trên trán anh rung rung. Không ai thốt ra một lời nào. Mahendra tự nhủ: “Ta bỗng bênh trên dòng đời vô tận đang không ngừng trôi. Cái gì sẽ xảy ra nếu thuyền ta chạm bờ và nép vào bến chốc lát nhỉ? Chỉ chốc lát thôi mà...”

Những ngón tay của Binôdini vẫn nhẹ nhàng xoa vuốt trán anh. Dần dần đầu nàng cúi thấp, toàn thân nàng chùn xuống vì sức mạnh của tuổi thanh xuân đầy sinh lực. Những món tóc xỏa của nàng đung đưa trong gió nhẹ nhệ quạt vào trán Mahendra làm dâng lên những đợt sóng rần rật trên toàn thân thể anh. Hơi thở của anh nặng nề đến mức anh thấy như ngạt thở đến nơi. Bỗng nhiên anh nhồm dậy kêu lên:

– Không, để anh đi đến trường.

Anh đứng dậy, tránh cặp mắt của Binôdini.

– Đừng lo. - Binôdini nói. - Em sẽ lấy quần áo ra cho anh.

Nàng trải quần áo của anh ra. Mahendra vội vã mặc vào rồi đến trường đại học. Nhưng anh thấy không thể nào tập trung vào công việc được. Anh cứ bứt rứt bồn chồn. Sau nhiều lần gắng đưa tâm trí vào khuôn phép không ăn thua anh trở về nhà tương đối sớm.

Khi bước vào phòng anh thấy Binôdini đang nằm trên đi văng, mặt cúi xuống, ngực tựa vào gối và đang đọc một cuốn sách. Mái tóc dài đen của nàng xỏa trên lưng. Có lẽ nàng không nghe tiếng bước chân của anh. Mahendra rón rén khễ khàng đến sát bên nàng. Anh nghe thấy nàng buông một tiếng thở dài.

– Cô nương tốt bụng ơ. - Anh gọi khẽ. - Đừng thương cảm vô ích những nhân vật tưởng tượng làm gì. Em đang đọc gì thế?

Binôdini giật mình vội vã nhóm dậy, giấu cuốn sách vào nếp khăn. Mahendra cố gắng giằng lấy cuốn sách. Sau một hồi kéo co âm ỉ anh giật được cuốn sách từ tay Binôdini yếu thế hơn. Anh đọc nhan đề: “Visa Vriska”^[24]

– Thế anh nghĩ là em đã giấu anh cái gì?

– Ồ, đại loại là một lá thư của Bihari chẳng hạn. - Mahendra nói tuột ra.

Một tia chớp lóe ra từ cặp mắt của Binôdini. Dường như thần Ái tình đeo cung tên đang bị thiêu ra tro một lần nữa^[25]. Như một ngọn đuốc bùng

nhien được châm lên, Binôdini nhảy bổ ra khỏi đi vắng. Mahendra chớp lấy tay nàng mà nài nỉ:

– Thôi, anh xin lỗi mà, bỏ quá cho anh về trò đùa vừa rồi.

– Trò đùa! - Binôdini rít lên, vùng tay ra. - Nhưng ai là nạn nhân vậy? Nếu như anh xứng đáng với tình bạn của anh ấy, em có thể bỏ quá cho trò đùa của anh. Nhưng anh ti tiện quá, anh không xứng đáng là bạn và vì thế mà anh mới đủ trơ tráo để đùa cợt như vậy.

Nàng định lao ra khỏi phòng thì Mahendra vội chớp lấy hai bàn chân nàng và ghì chặt trong lòng hai bàn tay anh. Bỗng nhiên họ thấy một bóng người đổ dài trên sàn. Mahendra buông tay và nhìn lên. Bihari đang đứng sừng sững.

– Xin lỗi vì đã đến rất không phải lúc thế này. - Bihari nói một cách lạnh lùng, cái nhìn băng giá của anh xuyên thấu cả hai người. - Nhưng tôi sẽ không ở lâu đâu. Tôi đến để nói rằng tôi đã đến Kasi mà không hề hay biết là chị Asa ở đó. Tôi không có dịp để xin lỗi chị ấy vì sự bất nhĩ vô ý của tôi nên phải tới đây để xin lỗi anh. Nếu tôi có làm điều gì không phải, dù vô tình hay cố ý, thì cũng xin anh hiểu là chị ấy không có lỗi gì trong chuyện này hết.

Bị bắt quả tang đột ngột giữa lúc tỏ ra yếu đuối nên Mahendra tức tối điên cuồng. Anh không còn đầu óc nào để mà tỏ ra rộng lượng lúc ấy được. Anh cười xì và nhạo:

– Lương tâm cắn rứt hả? Tôi không mời cậu đến để thú tội hay thanh minh, sao lại bày ra cái trò xưng tội và sắm vai đức thánh thế này?

Bihari đứng như chôn chân xuống sàn như một con rối gỗ. Môi anh run run như thể anh đang cố bật ra nói điều gì. Binôdini xen vào:

– Đừng nói gì nữa, anh Bihari ơi! - Nàng kêu lên. - Những gì con người này nói ra chỉ làm bẩn miệng chính anh ấy thôi, nó không phạm được gì đến anh đâu.

Chẳng rõ anh có nghe thấy những lời Binôdini nói hay không, như một người mộng du, Bihari quay lưng bước ra. Binôdini theo ra, thiết tha năn nỉ:

– Anh Bihari ơi, anh có điều gì nói với em không? Nếu như anh khinh bỉ em, thì hãy phỉ nhổ nổi khinh bỉ ấy vào mặt em đây này!

Nhưng Bihari không hề đáp mà cứ đi tới. Binôdini hối hả chạy lên đứng chặn lối anh, nắm lấy bàn tay phải của anh bằng hai tay nàng nhưng anh xô nàng một cách thô bạo sang bên bằng một cử chỉ biểu hiện nổi khinh bỉ đã

lên đến tột đỉnh và bước đi mà không hề để ý rằng cú đâm của anh đã làm Binôdini ngã dúi xuống sàn.

Nghe thấy tiếng người ngã, Mahendra chạy vội lại bên Binôdini và nhìn thấy khuỷu tay trái nàng đang rớm máu. “Vết thương sâu quá”, nói xong anh lập tức xé phăng một dải băng từ vạt áo dài Mutxơlin của anh chuẩn bị băng vết thương thì Binôdini giật phắt tay lại kêu lên:

– Không, xin anh đừng động đến nó. Kệ cho nó chảy máu.

– Để anh lấy cồn hôi và băng lại cho. Nó sẽ giảm đau và lành da ngay thôi.

– Em không muốn làm giảm nỗi đau đớn làm gì. - Binôdini vừa nói vừa ngoảnh đi nơi khác. - Cứ để yên nỗi đau ấy của riêng em.

– Anh xin lỗi vì đã quên hết ý tứ và đã phạm điều bất nhã trước mặt người khác. - Mahendra hối lỗi. - Em tha thứ cho anh chứ?

– Tha thứ cho anh cái gì nhỉ? Anh đã xử sự đúng. Anh tưởng em sợ mọi người ư? Em chẳng sợ gì hết. Sao em lại phải chạy theo những kẻ chỉ có biết đâm đá và gạt bỏ nhỉ? Còn những người đã ghì lấy chân em mà giữ lấy em chẳng nhẽ lại không có nghĩa lý gì với em ư?

Mahendra rùng mình. Anh hỏi một cách run rẩy:

– Thế thì chắc em sẽ không cự tuyệt tình yêu của anh chứ Binôdini?

– Em thề đó chính là ngai vàng của em. Trong đời em đâu đã được nhiều yêu thương đến mức có thể gạt bỏ những gì được dâng trao!

Mahendra nắm lấy hai bàn tay nàng mà thốt ra:

– Thế thì về phòng anh đi. Hôm nay hai ta đã làm nhau đau khổ, chỉ khi nào ta xóa đi mọi dấu tích của vết thương này anh mới an lòng.

– Không, hôm nay thì không. Hãy để em yên hôm nay. Nếu em đã làm anh đau khổ thì hãy tha thứ cho em.

– Em cũng phải tha thứ cho anh, nếu không anh sẽ không thể chợp mắt đêm nay.

– Em tha thứ cho anh.

Mahendra nôn nóng và muốn ngay lập tức giành cho được một biểu hiện nào đó của sự tha thứ và tình yêu từ Binôdini nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Binôdini, anh lập tức chùn lại. Binôdini bước xuống thang gác. Mahendra lên sân thượng và bắt đầu đi đi lại lại. Anh thấy lòng rộn ràng. Anh cảm thấy thoải mái và run rẩy với ý nghĩ rằng cuối cùng thì Bihari bỗng nhiên

phát hiện thấy điều bí mật của anh. Sự căng thẳng và nổi cồn rút khi phải hạ thấp mình của những lần trí trá và giấu giếm liên tiếp được tháo gỡ nhẹ đi nhiều. Mahendra tự nhủ: “Ta không còn muốn làm ra bộ một người tử tế nữa, ta đang yêu, đó không phải là một điều bộ. Đó là sự thật”. Niềm kiêu hãnh về tình yêu làm anh choáng ngợp đến mức anh bắt đầu gần như hài lòng với mình vì đã thôi không tử tế nữa. Anh cảm thấy anh có thể thách thức cả thế giới này, cái thế giới đang trải ra trước mắt anh dưới bầu trời trong hoàng hôn tịch mịch, với lòng tự tin đến tột đỉnh:

– Mặc cho họ trách cứ ta nếu họ muốn. Ta đang yêu. Ta yêu. Thế thôi.

Hình ảnh Binôdini choáng ngợp tâm trí anh, làm lu mờ cả bầu trời lồng lộng, cả thế giới và tất cả bốn phận con người trong anh. Dường như Bihari bỗng nhiên gạt đổ và đập vỡ bình mực nút chặt tiềm thức Mahendra để cho màu đen trong cặp mắt và mái tóc nàng Binôdini tỏa ra lai láng, xóa đi tất cả những trang đã viết và những trang còn trắng của quá khứ bằng một vệt đen loang mãi.

Sáng hôm sau, khi Mahendra tỉnh dậy, lòng anh tràn ngập vui sướng khoan khoái. Mặt trời sớm mai đã nhuộm lên tất cả những ý nghĩ và cách nhìn của anh sắc hồng của nó. Trái đất này mới đẹp làm sao! Bầu trời trên đầu ta mới tuyệt vời làm sao! Như phấn hoa được gió thổi vương mãi, tâm trí anh cũng vấn vương đâu đó trong không gian.

Một kẻ khất thực đạo Vaisna^[26] đang hát trong tiếng trống và tiếng thanh la ngoài cửa chính bên dưới. Một gia nhân đang định đuổi ông ta đi thì Mahendra ngăn lại và ném đồng một rupi cho người ăn xin. Một người hầu vô ý đánh rơi chiếc đèn dầu làm bóng đèn vỡ tan tành, sợ cứng người, nhìn lên Mahendra một cách tuyệt vọng nhưng anh chỉ nhẹ nhàng bảo:

– Thôi, hót hết mảnh vỡ đi để đừng ai dẫm phải.

Không có đổ vỡ, không có sai trái hình như lại là cái khiếm khuyết ở đây.

Tình yêu, bị che kín suốt những ngày qua sau một tấm màn, bỗng chốc gạt phẳng mọi trói buộc mà hiện diện trước anh. Tấm màn bỗng được kéo lên để lộ ra cả một thế giới ngập trong ánh sáng mới lạ hoàn toàn. Những cái vụn vặt, eo xèo của đời thường bỗng nhiên biến mất và tất cả dường như trở nên tuyệt diệu, từ những hàng cây, những con chim nhỏ, đám đông tụ trên đường, đến tiếng huyên náo ngoài chợ, vẻ đáng yêu bao trùm tất cả này trước nay ẩn trốn ở đâu nhỉ?

Đối với Mahendra, dường như cuộc gặp gỡ hôm nay với Binôdini nhất định sẽ không còn như một sự kiện thường nhật nữa. Nó sẽ là một cái gì khác hẳn, cần có thơ cho lời nói và cần có nhạc cho giải bày. Ngày hôm nay sẽ là một trang trong Một Ngàn Một Đêm Lẻ, một trang đầy những điều đẹp đẽ vào hào quang, những gì trói buộc do cấm đoán và tập tục sẽ được tháo cởi, chỉ còn lại những gì là thực, là mơ, nằm ngoài tất cả giới luật của xã hội và thực tại khắc nghiệt của cuộc đời.

Bồn chồn và phần chấn, anh cứ lang thang khắp trong nhà và bỏ không đến trường, không rõ lúc nào cái khoảnh khắc tuyệt diệu sẽ tới, cái khoảnh khắc mà không một cuốn lý lịch nào có thể cho biết trước. Chốc chốc tiếng Binôdini lại vọng đến tai anh từ bếp hay từ nhà kho. Anh ghen với mối quan hệ của nàng với thế giới đời thường. Trong trí tưởng tượng, anh đã nâng nàng lên bút hảnh khỏi những ràng buộc trần tục rồi. Thời gian cứ không chịu trôi. Những sợi thần kinh ở anh cứ bứt rứt trong trạng thái căng thẳng, bị giằng kéo giữa hy vọng và tuyệt vọng, giữa niềm vui và đau khổ

Mắt anh chợt bắt gặp quyển sách hôm qua còn nằm trên đi văng. Kỷ niệm về cuộc giảng kéo dây ngọt ngào với Binôdini để lấy cuốn sách làm toàn thân anh run lên. Chộp lấy chiếc gối mà Binôdini đã tì lên hôm qua, anh ngả đầu lên đó và bắt đầu gỡ từng trang cuốn Visa Vricsa. Dần dần anh bị cuốn sách đó lôi cuốn và quên bằng thời gian đang dần trôi cho đến khi đồng hồ điểm năm giờ.

Binôdini xuất hiện với một khay tráng men đựng những đĩa quả, kẹo và những miếng dưa cắt sẵn ướp đá, đường và hương thơm. Đặt chiếc khay xuống trước mặt Mahendra, nàng bảo:

– Anh làm sao thế? Đã năm giờ rồi mà anh vẫn chưa tắm rửa và thay đồ gì cả!

Mahendra kinh ngạc. Sao Binôdini lại không biết có chuyện gì xảy ra với anh cơ chứ? Có cần thiết phải hỏi thế không? Chẳng nhẽ nàng lại không hiểu rằng hôm nay là ngày khác hẳn với những ngày qua ư? Bỗng nhiên anh

sợ tất cả hy vọng sẽ tiêu tan trong một lời khước từ, anh nén lại những lời phàn nàn trách cứ rất có lý sau những gì đã xảy ra hôm qua.

Anh ngồi xuống ăn, Binôdini đi ra và cất những đồ len phơi trên sân thượng rồi bắt đầu nhanh nhẹn gấp và cất chúng vào tủ.

– Đợi một chút - Mahendra bảo - Để anh ăn xong sẽ giúp em một tay.

– Giúp em ư? Lạy trời, anh cứ làm những gì anh thích, nhưng đừng có giúp em làm gì - Binôdini nói giọng khẩn khoản châm chọc.

– Thực vậy! Em nghĩ anh không làm được chứ gì? Được để rồi xem.

Anh bắt đầu vụng về gấp quần áo. Binôdini giật phắt lấy chúng trên tay anh rồi nói một cách đầy nghiến:

– Thôi xin ngài, đừng có thêm việc cho tôi nữa ạ.

– Vậy thì được, ít nhất cũng để anh xem em làm mà học cách chứ.

Anh ngồi trên sàn cạnh Binôdini trong khi nàng vẫn tiếp tục ngồi gập và xếp sắp đồng quần áo, thỉnh thoảng lại đập vài cái vào lưng anh để giữ bụi một cách đùa cợt.

Thế là giây phút hồi lâu mong mỏi bắt đầu. Nó hoàn toàn khác cái diễn biến trong trí tưởng tượng của Mahendra. Nó thiếu hẳn cái lãng mạn đáng được viết thành thơ hay hát lên thành nhạc hoặc kể lại thành tiểu thuyết. Tuy nhiên Mahendra vẫn không thấy thất vọng. Thấy ra anh thấy nhẹ nhõm hẳn. Anh đã thầm lo không biết khúc dạo đầu phải ra sao, nói những gì, biểu lộ ở mức độ nào và hơn tất cả là tránh được khỏi phạm phải những điều tầm thường mất vui. Cái cách biểu lộ sự âu yếm một cách nghịch ngợm rất đơn giản và tự nhiên bằng cách giữ bụi và gập áo quần thế này đúng là trời phú đối với anh, nó tránh được cho anh khỏi phải cố làm những điều chỉ có thể có trong tưởng tượng.

Đúng lúc ấy bà Rai bước vào. Nhìn Mahendra, bà hỏi:

– Con làm gì vậy, Mahin, khi em nó đang gập quần áo thế?

– Trông anh ấy mà xem, dì này - Binôdini phàn nàn - Anh ấy chỉ làm bận tay con thôi

– Đúng vậy! - Mahendra phụ họa - Con đang giúp cô ấy thực đấy mẹ ạ.

– Trời Phật! - Bà Rai kêu lên - Con mà giúp em nó ư? - Sau đó bà quay sang bảo Binôdini - Con thấy đấy, nó được cưng chiều nâng niu từ tấm bé nên bây giờ chả làm được cái gì sắt cả.

Bà nhìn một cách âu yếm cậu quý tử vụng dại của mình. Chủ đề chính để chuyện trò với Binôdini của bà là làm sao chiều chuộng hầu hạ cho đứa trẻ lộc ngọc của bà vốn không tự mình chăm nom cho bản thân được. Điều làm cho bà hài lòng là ít ra Mahendra đã thấy được giá trị của Binôdini và quan tâm làm sao để giữ nàng ở lại. Bà bảo Binôdini cốt để Mahendra nghe:

– Giờ con đã phơi và cất quần áo rét cho Mahendra rồi, mẹ muốn mai con thêu tên cho nó vào tất cả mùi xoa của nó. Thật là xấu hổ, lẽ ra mẹ phải chăm nom con ở đây thì lại biến con thành nô lệ như thế này!

– Nếu gì nói như vậy - Binôdini đáp - Con sẽ nghĩ là dì coi con như người ngoài vậy.

– Không, con ạ, con còn gần gũi mẹ hơn cả con đẻ ấy chứ - Bà Rai nói một cách âu yếm.

Khi quần áo đã được cất gọn gàng đâu đấy, bà Rai hỏi:

– Bây giờ con phải đi đun nước đường hay phải làm gì nữa không con?

– Không, dì ạ, chẳng còn phải làm nữa đâu. Ta hãy xuống làm kẹo đi.

– Nhưng mẹ ơi - Mahendra ngăn lại - Chỉ cách đây một phút mẹ còn ân hận là đang biến cô ấy thành nô lệ, sao bây giờ mẹ đã lôi cô ấy đi làm ngay?

- Cái cô tiên này - Bà Rai đáp, tay cô vỗ nhẹ vào cằm Binôdini một cách trìu mến - Chỉ thích có công việc thôi.

– Tối nay con rồi - Mahendra nói tiếp - Con đã định đọc truyện cho Aixo nghe.

– Con và dì sẽ nghe đọc truyện tối nay nhé - Binôdini gợi ý.

Bà Rai nghĩ thầm: “Tội nghiệp thằng bé, nó đang thấy cô độc trông trải quá. Ta phải giúp nó giải buồn mới được”, do đó bà lên tiếng:

– Tuyệt quá. Khi nào nấu cho Mahendra ăn xong ta sẽ lên đây nghe truyện. Con thấy thế nào, Mahin?

Binôdini liếc nhanh sang Mahendra. Anh đáp:

– Được ạ - Nhưng rõ ràng là anh đã mất hết hứng đối với lời đề nghị. Binôdini xuống nhà cùng với bà Rai.

Mahendra bực tức tự nhủ:

– Mình cũng đi chơi và về muộn vậy.

Anh thay quần áo nhưng không thực hiện ý định thêm chút nào nữa. Anh đi đi lại lại trên tầng thượng hồi lâu, bồn chồn nhìn xuống cầu thang.

Cuối cùng anh bỏ về phòng ngồi, giận dỗi nghĩ thầm: “Mình sẽ không động đến kẹo tối nay. Mình sẽ làm mẹ mình nghĩ rằng đun nước đường quá lâu trên lửa làm hỏng kẹo”.

Đến bữa tối^[27] Binôdini đưa cả bà Rai lên theo. Vì sợ cơn hen bất thành linh ập đến, dạo này bà tránh không leo lên cầu thang, nhưng hôm nay bà cố gắng vì Binôdini nài nỉ quá. Mahendra ngồi xuống ăn, trông rất nghiêm nghị.

– Có chuyện gì thế, anh? - Binôdini phản đối - Anh hầu như chả ăn cái gì cả.

– Con có được khỏe không? - Người mẹ hỏi một cách lo lắng.

– Em làm kẹo này rất cẩn thận đấy - Binôdini tiếp - Ít ra anh phải nếm thử một ít. Nhưng có lẽ kẹo này cũng chẳng khéo đâu! Vậy thì anh đừng ăn nữa. Không, không, anh không được đụng đến kẹo. Phải nuốt cái của này một cách miễn cưỡng cũng chẳng hay ho gì.

– Thật phiền quá! - Mahendra nói và cười - Đây chính là loại kẹo ngon nhất. Anh thích lắm. Sao em lại ngăn không cho anh ăn?

Anh ăn ngẫu nhiên hết đĩa kẹo, liếm đĩa sạch trơn.

Sau bữa ăn cả ba người về phòng Mahendra. Mahendra tránh không nhắc đến lời đề nghị lúc trước nữa. Nhưng bà Rai bảo:

– Lúc nãy con nói là đọc truyện, sao không bắt đầu đi nhỉ?

– Con nghĩ mẹ chẳng thiết nghe đâu - Mahendra đáp - Mẹ thấy đấy chẳng có thần với thánh gì ở trong truyện này cả.

– Cái thằng nói lạ - Bà Rai nghĩ thầm. Bà lên đây để sẵn sàng thưởng thức bất kỳ cái gì Mahendra đọc. Nếu anh có đọc bằng tiếng Thổ Nhĩ Kỳ đi chẳng nữa thì bà vẫn sẵn lòng ngồi nghe. Thằng bé đáng thương! Nó hẳn đang thấy cô đọc đây, con vợ nó bỏ đi Kasi mà, những gì vui lòng con tất cũng làm vui lòng mẹ.

– Ở phòng di có quyển tuyển tập những bài giảng kinh đấy - Binôdini gợi ý - Sao lại không đọc tối nay đi? Dì cũng thích mà cả tối nay đều vui

Mahendra ném một cái nhìn bực tức về phía Binôdini. Đúng lúc ấy người hầu gái vào báo rằng, cô ruột bà vừa đến đang đợi ở phòng bà Rai. Bà Keiet Thacrun

^[28] là một bà bạn rất thân tình của bà Rai. Thật không dễ gì bà Rai để lỡ dịp được đôi hồi với bà này vào buổi tối. Tuy nhiên bà vẫn bảo người hầu

gái:

– Bảo bà Keiet là ta đang bàn việc trên này và nói với bà ấy mai nhất định đến nhé.

– Nhưng sao thế mẹ, sao mẹ không xuống tiếp bà ấy? Mahendra vội vã gợi ý.

– Dì khỏi phải xuống - Binôdini nói - Để con sẽ xuống tiếp bà Kei cho.

Không thể cưỡng lại được dịp tốt được hàn huyên và hóng hớt những chuyện của đàn bà, bà Rai bảo:

– Con cứ ở đây. Để mẹ xuống và tìm cách xem có thể mời được bà ấy đi chăng. Các con cứ bắt đầu đọc đi và đừng đợi mẹ nhé.

Ngay khi bà Rai vừa đi, Mahendra lập tức bùng ra:

– Sao em cố tình tra tấn anh mãi thế?

– Anh nói gì lạ thế! Binôdini đáp, giả bộ ngạc nhiên - Em tra tấn anh? Sao nào? Có lẽ em không nên bắt anh tiếp chuyện em thì hơn. Thôi để em đi vậy.

Nàng gặng đứng dậy, trông thật chán nản. Mahendra giữ tay nàng và kêu lên:

– Đó chính là cách em giày vò anh đấy!

– Em xin lỗi vì đã không nhận ra rằng em lại là kẻ độc ác đến như vậy. Anh đã phải chịu đựng em nặng nề như thế này bao lâu nay rồi mà không hề tỏ ra đau khổ hay bức tức gì cả!

– Làm sao mà em biết được qua vẻ bề ngoài cơ chứ! - Mahendra thở dài và kéo tay mình ấp vào tim mình.

Binôdini thốt ra một tiếng kêu, Mahendra buông tay nàng và hỏi một cách lo lắng:

– Anh có làm em đau không?

Anh nhận thấy vết thương hôm qua đã bắt đầu rớm máu.

Anh xin lỗi, anh quên rằng em đang đau - Mahendra nói, trông rất buồn thảm - Anh phải bồi chút ít gì đó rồi băng nó lại. Nhất định đấy.

– Không hề gì - Binôdini đáp - Xin anh đừng bận lòng. Em sẽ để kệ cho nó như thế.

– Nhưng sao vậy?

– Sao sao cái gì? Em sẽ không để cho anh chữa chạy cho em. Cứ kệ nó có sao nên vậy.

Mahendra trở nên nghiêm nghị. Thật có quí mới hiểu được đầu óc đàn bà.

Binôdini đứng dậy bỏ đi. Tự ái dâng lên đến cổ, Mahendra để kệ không ngăn nài lại. Anh chỉ hỏi:

– Em bỏ đi đâu đấy?

– Còn bao nhiêu việc phải làm. Binôdini vừa đáp vừa bước ra.

Mahendra ngồi lặng trên ghế giây lát. Rồi anh nhảy bổ ra và chạy theo để ngăn Binôdini lại. Nhưng có cái gì đó đã làm anh chững lại ở đầu cầu thang. Anh quay lại và bắt đầu đếm bước trên tầng thượng.

Binôdini đã liên tục nhử anh và vẫn nhất định không để anh đến gần dù trong chốc lát. Thế là anh đã mất đi điều mà anh thường huênh hoang rằng anh là bất khả xâm phạm. Liệu anh đã đến lúc mất hết thể diện và phải tự thú rằng anh không đủ tài để chinh phục một trái tim khác dầu có cố gắng thế nào đi nữa. Để bị chinh phục nhưng lại không chinh phục lại được, thất bại trên cả hai chiến tuyến này là một điều hết sức đau đớn đối với lòng kiêu hãnh của một kẻ cao ngạo và một người tình say đắm trong anh đã bị chôn vùi. Anh đã mất hết tư cách mà lại chẳng được gì bù lại.

Như một kẻ hành khất anh buộc phải đứng chầu chực ngoài cánh cổng khóa trái với hai bàn tay không trong đêm tối vắng lặng.

Hằng năm, cứ vào tháng tư, Bihari lại nhận được một bình mật ong hòa mù tạt gửi từ điền trang của anh lên biếu. Anh thường gửi đến biếu bà Rai. Năm nay mật ong cũng vừa được gửi đến. Binôdini đem bình mật đến phòng bà Rai và bảo:

– Dì ơi, anh Bihari vừa gửi mật đến biếu đây này.

Bà Rai bảo cất mật vào kho thực phẩm. Binôdini làm theo rồi trở lại ngồi bên cạnh bà

– Anh Bihari không lúc nào là không nghĩ đến dì. Anh ấy thật đáng thương, cô út từ bé nên yêu thương dì như mẹ đẻ vậy.

Bà Rai vẫn thường coi Bihari như một cái bóng của con trai mình. Bà coi anh thật sự như một người giúp việc không công luôn tự nguyện, luôn sẵn sàng đối với mọi công việc trong nhà. Nhưng khi Binôdini bảo bà như một người mẹ của Bihari cô út, tấm lòng người mẹ trong lòng bà bỗng

nhiên được khơi gợi. “Đúng thực là như vậy, thằng bé coi mình như mẹ đẻ” Bà nghĩ thầm và nhớ lại những lúc đau yếu, những lúc bà hoạn nạn khó khăn, Bihari luôn trông nom đỡ đỡ bà với lòng tận tụy vô hạn, không cần lời khiển. Vì lòng tận tụy được trao dâng tự nhiên quá và nó được đón nhận cũng quá dễ dàng nên bà gần như không thấy cần nói đến chuyện ơn nghĩa, cũng như bà chẳng bao giờ để ý rằng bà đang cần hít thở vậy. Rất ít khi bà bận tâm hỏi han đến anh, bà nhớ lại rằng bà vẫn thường méch lòng mỗi khi bà Annapuna làm vậy, bà nghĩ: “Bà ấy tỏ ra quan tâm đến Bihari chẳng qua là để bảo nó đến mà sai bảo đấy thôi”.

Bà thở dài và buông lời nhận xét:

– Đúng, thằng Bihari cũng như con đẻ của mẹ vậy,

Bà nhận thấy rằng hóa ra trong thực tế Bihari đã đỡ đỡ bà nhiều hơn hẳn cậu con đẻ của bà mà lại chẳng được gì ở bà bù lại. Lòng tận tụy của anh quả là thằng thản không chút vị kỷ. Bà lại thở dài.

– Anh Bihari thích món ăn dì nấu lắm đấy - Binôdini nói thêm.

– Chẳng có món cà ri cá ở đâu nó ăn được nhiều như ở đây - Bà Rai nói giọng đầy tự hào.

Bà chợt nhận thấy là đã lâu nay Bihari không thấy đến chơi. Bà hỏi:

– Làm sao mà những mấy ngày nay chẳng thấy thằng Bihari đâu nhỉ?

– Con cũng thấy lạ, dì ạ - Binôdini đáp - Nhưng cái kiểu anh con trai mẹ cứ dính với cô dâu mới từ ngày cưới ấy, đó chẳng phải là nguyên nhân làm cho bạn bè anh ấy thấy ngại ghé chơi sao?

Vấn đề phức tạp lại được khơi dậy lập tức. Đích thị là việc Mahendra gần bó quá với vợ đã làm tất cả bạn bè thân quen ngãng ra. Bihari bất bình là phải thôi. Sao nó lại phải đến cơ chứ? Sau khi liệt Bihari vào danh sách những người đồng tình với nỗi bất bình của bà trước cách xử sự trắng trợn Mahendra, cảm tình của bà với Bihari tăng lên hẳn. Bà bắt đầu kể lể với Binôdini rằng Bihari đã giúp đỡ Mahendra bao nhiêu là việc, biết bao điều anh đã phải chịu thiệt vì Mahendra từ ngày còn trẻ con. Bà nói thay cho Bihari như thể chính là để bộc bạch nỗi bất bình thầm kín của bà với cậu con trai. Cái thế giới này sẽ ra sao, luân thường đạo lý sẽ như thế nào nếu như đàn ông sao nhãng bốn phận đời đời của họ mà chạy theo những cô vợ mới cưới như vậy!

– Mai là chủ nhật - Binôdini nói - Nếu dì mời anh Bihari đến ăn trưa, anh ấy sẽ mừng lắm.

- Tuyệt đấy. Để mẹ bảo Mahendra viết cho nó mấy chữ.
- Thôi dì ạ, dì phải đích thân mời anh ấy
- Thế con tưởng mẹ cũng đọc thông viết thạo như các con à?
- Không sao. Để con viết cho anh ấy - Binôdini đề nghị.

Nàng viết thư rồi gửi đi.

Chủ nhật là ngày đáng mong đợi. Ngay từ đêm trước, tâm trí Mahendra đã bốc lửa. Mặc dù vẫn chưa có gì diễn ra như anh tưởng tượng. Nhưng hùng đông vẫn hé rạng ngọt ngào như mật. Tiếng động hỗn độn của thành phố đang thức dậy vắng bên tai anh như tiếng nhạc.

Nhưng cái gì mà om sòm lên dưới nhà vậy? Chắc hẳn mẹ đang cắt đặt việc chuẩn bị lễ lạt gì đấy. Hôm nay mẹ đích thân trông coi việc nhà chứ không nghỉ ngơi để cho Binôdini làm như mọi ngày. Đến tận mười giờ sáng mà Mahendra vẫn chưa thấy Binôdini đâu mặt dù anh chủ đi tìm. Anh cố đọc một cuốn sách nhưng chịu không thể tập trung được. Anh vớ lấy tờ báo nhưng cũng thể đọc quá cột quảng cáo. Trong liên mười lăm phút mắt anh cứ ngó tròn tròn vào tờ báo nhưng tâm trí thì lại lơ đãng tận đâu. Cuối cùng, không thể kiềm chế thêm nữa anh xuống nhà dưới. Anh thấy mẹ đang ngồi ở hàng hiên trước cửa phòng mình và nấu nướng trên một chiếc bếp lò lưu động. Còn Binôdini, một đầu khăn sải buộc ngang lưng, đang giúp bà:

– Hôm nay nhà có việc gì thế mẹ - Mahendra hỏi - Sao lại tắt bếp thế này?

– Thế em nó chưa nói với con à? - Bà Rai hỏi - Mẹ vừa mời Bihari đến ăn trưa.

Bihari đến ăn trưa! Một ngọn lửa điên cuồng bùng thiêu đốt trong lòng anh.

- Nhưng con sẽ không ở nhà, mẹ ạ - Anh đáp.
- Sao không?
- Con có cuộc hẹn rất cần.
- Ăn xong con có thể đi ngay. Cơm nước sẽ rất nhanh thôi
- Con lại được mời đi ăn trưa mà.

Binôdini liếc nhanh Mahendra. Quay sang bà Rai, nàng bảo:

– Cứ để anh ấy đi đi, dì ạ, nếu người ta đã mời anh ấy rồi. Anh Bihari ăn một mình cũng được.

Nhưng người mẹ lại chẳng lòng nào thấy con mình bỏ không thưởng thức món ăn do chính tay bà nấu. Bà càng nài ép, Mahendra càng ra sức từ chối.

– Đây là lời mời quan trọng không thể bỏ qua được. Nếu mẹ hỏi con trước khi mời Bihari thì có phải tốt hơn không? - Cứ thế anh khẳng khái.

Mahendra rất bức. Anh biết là anh có thể trừng phạt mẹ bằng cách không ăn những món bà nấu. Bà Rai đã mất hết hứng thú nấu nướng, bà chỉ muốn đồ tháo hết cả mọi thứ đi. Binodini cố an ủi bà:

– Đừng buồn dì ạ, anh con chỉ làm bộ thôi chứ chả đi đâu.

Bà Rai lắc đầu nói:

– Không con ạ, con chưa hiểu tính Mahin đấy thôi. Nó bướng bỉnh lắm. Khi đã ra quyết định rồi thì cấm có thay đổi bao giờ.

Đến giờ ăn thì hóa ra Binodini lại hiểu Mahendra rõ hơn cả bà mẹ. Mahendra đã đoán ra chính Binodini là người gợi ý mời Bihari. Do thế sự ghen tuông và cuồng nộ càng tăng. Cũng chính vì vậy anh lại càng không muốn vắng mặt khỏi hiện trường. Anh phải có mặt ở đó để quan sát xem Binodini nói và làm những gì. Thật đau lòng khi phải chứng kiến cảnh tượng này, song anh nhất định phải là nhân chứng.

Đã bao ngày qua, hôm nay Bihari lại đến nhà Mahendra. Một chút ngần ngại bỗng như níu kéo anh lại trước khi bước qua cửa ngôi nhà mà từ thời thơ ấu đã là gia đình thứ hai của anh, nơi khi còn là cậu bé anh đã tham gia vào bao trò chơi tinh nghịch. Cố quên đi những kỷ niệm đau đớn đó, anh nặn ra một nụ cười và bước đến bên bà Rai đang ngồi, bà vừa tắm rửa xong, Anh cúi thấp chạm tay vào bàn chân bà, một nghi lễ mà anh đã bỏ khi còn là khách thường xuyên của gia đình. Hôm nay anh xử sự như thể vừa bị đi đày xa trở về. Bà Rai trù mến đặt tay lên đầu anh.

Hôm nay bà đặc biệt trù mến và quan tâm dịu dàng với anh.

– Sao vậy hả Bihari, bao ngày nay không thấy đến? Ngày nào bác cũng bảo: “Thế nào Bihari cũng đến”, nhưng không, chẳng thấy tăm hơi đâu cả.

Bihari cười:

– Nếu ngày nào con cũng đến thì mẹ lại ít nghĩ đến con mất. Nhưng anh Mahendra đâu ạ?

Bà Rai sầm mặt lại đáp:

– Mahin được mời đi ăn trưa ở đâu đó. Nó không ở nhà được

Bihari chợt dạ, phải chăng đây là sự chấm dứt của một tình bạn suốt từ thời thơ ấu. Buông một hơi thở dài anh cố dẹp những ý nghĩ đau đớn đi và hỏi gặng tạo ra một giọng sôi nổi:

– Hôm nay mẹ làm cho con những món gì thế ạ?

Rồi anh bắt đầu nói về những món ăn ưa thích do chính tay bà nấu. Mỗi khi có dịp ăn ở nhà bà, anh lại cố tình tỏ ra tham lam và thèm muốn được ăn những món bà làm, một thủ đoạn chiều lòng bà và khơi gợi tình mẫu tử. Bà Rai cười mãn nguyện khi Bihari háo hức hỏi về những món ăn và cam đoan với anh là anh chẳng phải lo.

Đúng lúc ấy Mahendra rẽ vào và hỏi với giọng xã giao, khô khan:

– Khỏe chứ, Bihari?

– Mẹ tưởng là con đã đi rồi? - Bà Rai kêu lên.

– Con đã tìm cách chối khéo được rồi - Mahendra đáp cố che giấu bớt sự bối rối

Khi Binôdini hiện ra, sạch sẽ thơm tho vì vừa tắm rửa xong, Bihari không nói gì với nàng. Những gì xảy ra hôm trước vẫn còn đậm sâu và nhức nhối.

–Ồ, anh Bihari - Binôdini vừa nói vừa lại gần anh - Anh có vẻ như không biết em ấy!

– Liệu người ta có thể biết hết được mọi người không? - Bihari đáp,

– Chỉ cần anh có một chút tình là được - Binôdini thăm thò. Rồi nàng cất tiếng tuyên bố - Dì ơi, cơm đã dọn rồi ạ.

Mahendra và Bihari ngồi xuống ăn. Bà Rai ngồi xem họ ăn còn Binôdini thì tiếp thức ăn cho họ.

Mahendra chẳng mấy hứng thú gì với ăn với uống mà chỉ để ý theo dõi Binôdini tiếp thức ăn. Anh ngờ rằng Binôdini thấy hứng thú đặc biệt khi được tiếp thức ăn cho Bihari. Khi những miếng ngon nhất được gắp vào bát cho Bihari thì anh lại không buồn nghĩ rằng đáng ra là phải thế, vì anh là chủ còn Bihari là khách. Nhưng dẫu sao đó cũng không phải là điều anh có thể ra mặt phản đối. Hiệu quả là cơn giận bị nuốt vào trong càng bùng lên. Khi Binôdini sắp sửa tiếp vào cho Bihari một món đặc biệt là cá xoài trái mùa để dành rất cẩn thận thì Bihari kêu lên:

– Thôi đừng tiếp cho anh, tiếp cho Mahendra vì anh ấy rất thích món này.

Nhưng Mahendra cúi kính thưa đi, gay gắt bảo

– Không, tôi không thích.

Binodini lặng lẽ không hề nài thêm, đổ cả đĩa cari cá vào đĩa của Bihari.

Khi bữa ăn kết thúc và hai người bạn rời phòng ăn, Binodini vội vã theo sau Bihari và bảo anh.

– Anh Bihari ơi, khoan hãy đi. Lên ngồi trên gác đi.

– Thế em không ăn à?

– Không, hôm nay là ngày Ekadasi^[29], em kiêng.

Một nụ cười lạnh lùng, giễu cợt thoáng hiện trên môi Bihari, như thể nói rằng: “ À ra tất cả những bề ngoài lẻo lét của đức độ là thế! ” Phớt lờ lời giễu cợt, vì nàng đã chịu một vết thương trên khuỷu tay rồi, Binodini nhắc lại lời mời một cách rất dịu dàng nhấn nhá:

– Xin anh lên mà nghỉ ngơi tí chút. Em xin anh đấy.

Mahendra nổi đóa lên thật dữ dội và gầm lên:

– Thật lỗ bịch! Sao cô lại phải nài ép cậu ấy ở lại khi mà biết đâu cậu ấy còn có công có việc, khi cậu ấy không muốn ở lại? Tôi không thể hiểu cái lối chèo kéo nặng nề xì thế này nghĩa là làm sao?

Binodini cười khanh khách:

– Trông anh ấy mà xem, anh Bihari này, hãy nghe những gì anh ấy nói! Chèo kéo, nặng nề xì chỉ có nghĩa là chèo kéo nặng nề xì như trong bất cứ quyển từ điển nào thôi - Quay sang Mahendra, nàng thêm - Anh cứ việc nói đi, không có ai có thể cảm thấy hết ý nghĩa của từ chèo kéo, nặng nề xì đến chân tơ kẽ tóc ngay từ lúc còn ẵm ngửa như anh đâu

Bihari quay sang Mahendra và bảo:

– Mahinda này, tôi có chuyện muốn nói với anh. Xin anh lại đây.

Bihari kéo Mahendra, không hề để ý đến sự có mặt của Binodini cũng chẳng hề nói với nàng lời từ biệt nào, Binodini đứng ngoài hiên, tay nắm lấy lan can và nhìn một cách trống rỗng ra khoảng không ngoài sân.

Ra đến ngoài Bihari nói:

– Tôi cần biết, Mahendra ạ, có phải tình bạn của chúng ta đến đây là hết không?

Mahendra cúi kính. Lời chế nhạo vừa rồi của Binodini vẫn còn đang quay cuồng thiêu đốt trong óc anh như một tia chớp. Anh nổi xung.

– Có thể hòa giải có sẽ phù hợp với chiến lược của cậu, song tôi cóc cần cái đó. Tôi không muốn có kẻ thù mũi vào cuộc sống gia đình tôi. Chuyện riêng của nhà tôi phải luôn là chuyện riêng.

Bihari bỏ đi không một lời thêm. Vẫn bị cơn ghen giày vò, Mahendra thề rằng sẽ không gặp Binôdini nữa. Suốt ngày anh lén lút quanh nhà, lăm lết đi lên đi xuống mong thấy bóng Binôdini.

Asa hỏi thím:

- Thím ơi, thím có thường xuyên nghĩ đến chú không?
- Thím trở thành gái góa từ năm mười một tuổi - Bà Annapuna đáp - Thím chỉ còn lơ mờ nhớ lại được hình ảnh của chồng thím thôi.
- Thế thím nghĩ đến ai? - Asa hỏi tiếp.
- Đến người mà giờ đây chồng thím đã tan nhập vào
- Điều ấy có làm thím hạnh phúc không?

Bà Annapuna vừa xoa đầu Asa một cách triều mến vừa đáp:

- Làm sao mà thím giảng được cho cháu hiểu mọi cái góc ngách của cái tâm được? Duy chỉ có mình người biết thôi.

Asa phân vân. Liệu người đàn ông mà đêm cũng như ngày nàng nghĩ tới biết được những gì nàng cảm nghĩ không? Mình chưa đủ chữ nghĩa để viết được những bức thư dài. Có phải đó là lý do mà vì sao anh ấy không viết thư cho mình nữa chẳng?

Đã bao nhiêu ngày Asa chưa nhận được lá thư nào của Mahendra và vẫn thường ao ước: “Giá như có chị Aixô ở đây với mình! Chị ấy biết cách bày tỏ trên giấy tất cả những gì mình cảm thấy và muốn nói ra mới giỏi làm sao!”

Nàng ngại ngần không muốn tự mình viết thư vì biết rằng những dòng nguệch ngoạc khốn khổ như gà bới của mình làm chồng mình không hài lòng. Nàng càng cố viết nắn nót bao nhiêu thì chữ lại càng nguệch ngoạc bấy nhiêu. Nàng càng cố diễn đạt tình cảm thì câu cú càng loạn xạ. Sao những ông chồng lại không như thần thánh tuy vô hình nhưng lại nghe thấy, nghe và biết tất cả mọi điều nhỉ? Sao nàng lại không thể viết độc một dòng “Anh yêu” rồi để mặc anh ấy hiểu những gì tiếp theo trên tờ giấy trắng nhỉ? Trời đã lan cho trái tim nàng biết bao yêu thương, sao Người lại không ban cho nàng chỉ chút xíu thôi cái tài ăn nói nhỉ?

Buổi tối Asa vừa từ nơi cầu khẩn ở đền về và ngồi bên chân thím, tay vuốt ve bàn chân bà. Sau một lát yên lặng nàng bỗng cất tiếng hỏi:

– Thím ạ, thím vẫn thường nói rằng bốn phận của một người đàn bà bao gồm lòng tận tụy chiều chuộng chồng mình. Nhưng nếu người đàn bà đoảng vị không hiểu được những gì chồng mình cần thì thế nào ạ? Chị ta sẽ phải làm thế nào?

Bà Annapuna nhìn Asa và lặng im giây lát. Rồi nén một hơi thở dài bà đáp:

– Thím cũng là một người đàn bà đoảng, cháu ạ. Thế nên thím phải nhẫn nại tận tâm vì Đấng tối linh.

– Nhưng Người hiểu lòng thím và hài lòng. Còn giả sử như người chồng lại quay đi không biết đến lòng tận tụy của người vợ thì sao?

– Tất cả mọi người không ai được ban cho cái khả năng làm người khác sung sướng con ạ. Nhưng nếu người vợ làm hết sức mình chiều hầu hạ chồng và làm tròn các bốn phận khác thì thậm chí người chồng có hắt hủi lòng tận tụy ấy chính Đấng tối linh sẽ đón nhận lấy cho Người.

Asa không đáp mà ngồi im. Nàng cố gắng tìm kiếm sự an ủi từ những lời bà thím vừa nói nhưng chịu không thể thuyết phục chính mình tin rằng thánh thần sẽ bù đắp cho trái tim người đàn bà bị chồng hắt hủi. Nàng tiếp tục nhẹ nhàng xoa bóp trên bàn chân thím, đầu cúi gục, mắt dán xuống sàn. Bà Annapuna cầm tay kéo nàng lại gần và hôn lên trán nàng. Bà cố vuốt cái cục nghẹn ứ ở cổ để lấy lại giọng nói đã bị nghẹn vì xúc động, bảo:

– Chăn니 con ơi, con không thể học qua giáo huấn cái trí khôn chỉ có được qua kinh nghiệm sống ở cuộc đời buồn thảm này. Khi bằng tuổi con thím cũng đã có lần nâng niu một niềm tin ngây thơ vào luật trao và nhận. Cũng giống như con, thím đã nghĩ rằng tình yêu và lòng tận tụy của thím chắc chắn phải làm người khác sung sướng. Nhưng sao ước muốn của thím không đâm hoa kết trái? Vì sao người ta không thấy được thiện chí của thím đối với họ? Mỗi bước thím đi chỉ gặp toàn nỗi ê chề để rồi cuối cùng thím phải tới một kết luận tuyệt vọng rằng cả cuộc đời thím đã phí hoài vô vị. Đúng ngày đó thím quyết định từ bỏ cõi trần tục mà lên đây. Nhưng giờ thì thím nhận ra rằng chẳng có gì thím đã làm là vô nghĩa hết. Ô, con ơi, cái sự bán mua tận cùng thực sự của ta không phải là giữa chúng ta với nhau mà là với Người, đó mới chính là người trao và kẻ nhận tối cao. Người đã chấp mọi thứ thím đã phải trao. Chỉ khi thím biết điều đó, chỉ khi thím biết rằng

cuộc mặc cả thực sự của thím là với Người, rằng sống và yêu thương là lúc thím đang bán trao với Người, rằng thím đang sống cuộc sống của Người và yêu cái thế giới của Người, thì thím mới cất đi được gánh nặng đau khổ cho mình!

Đêm đó Asa trần trở suy nghĩ mãi trên giường ngủ nhưng vẫn không hiểu nổi, vẫn không vỡ ra được điều gì. Nàng kính phục vô hạn bà thím linh thiêng của nàng nên không hề bỏ qua tất cả những gì bà đã dạy, do vậy nàng vẫn bám riết lấy những lời ấy mặc dù không hiểu thấu ý nghĩa của chúng. Nàng trở dậy trên giường và trong cảnh tịch mịch của đêm tối nàng cúi lạy thật thấp trước Người đang ngự trị nơi cao cả trong trái tim bà thím mà khẩn:

– Con là đứa trẻ nhỏ dại nên không biết Người là ai, Người như thế nào. Con chỉ biết có chồng con. Xin Người đừng giận con vì thế. Xin Người thiêng liêng khiến chồng con đón nhận tình yêu ở nơi con. Nếu anh ấy hắt hủi nó thì con sẽ không sống nổi. Con không được thần thánh trao phước như thím, con không thể tìm an lạc và che chở nơi Người - Nàng cúi lạy thật thấp và nhiều lần...

Đêm trước khi nàng trở về Canquitta với ông bác, bà Annapuna kéo nàng vào lòng và bảo:

– Chănni, bà mẹ bé dại của thím ơi, thím không thể che chở cho con khỏi những đau khổ ê chề và tai ương của cuộc đời này. Thím chỉ có mỗi một lời khuyên cho con; ở bất cứ nơi nào, khi bất cứ điều gì xảy đến con phải luôn giữ lấy đức tin phải tận tâm trước sau như một con ạ

Cúi thật thấp chạm tay vào bàn chân thím, Asa thầm thì:

– Xin thím ban phước cho con để con có thể làm được như vậy.

Khi Asa trở về, Binôdini trách móc nàng âm ỉ:

– Chị không thể viết được cho em chữ nào suốt những ngày xa nhau như vậy sao?

– Thế còn chị thì sao? Sao chị không viết?

– Sao em lại phải viết trước? Lẽ ra là chị...

Asa quàng tay ôm cổ Binôdini và xin lỗi:

– Chị biết đấy, chị Aixo yêu ơi. Em chữ nghĩa chả có, làm sao viết được. Em thấy rất ngại khi viết cho một người thông minh có học như chị.

Đôi bạn nhanh chóng trở lại thân thiết quý trọng nhau như cũ.

– Lúc nào chị cũng kè kè một bên thành thử chồng chị đâm hư đốn đến mức chẳng làm được cái gì nếu không có người ở bên mà thúc giục - Binôdini phàn nàn.

– Thế nên em mới trao trách nhiệm cho chị. Còn ai biết cách làm người khác vui giỏi bằng chị nữa!

– Ban ngày thì dễ thôi, em chỉ việc tổng ông ấy đến trường là xong. Nhưng đến tối thì khó mà tránh né được ông ấy. Em phải ngồi và trò chuyện với anh ấy hoặc đọc sách cho anh ấy nghe, không lúc nào là anh ấy ngớt phàn nàn.

– Ai bảo chị cũng khéo có duyên cơ?

– Cảnh giác đấy, chị yêu ạ. Đôi lúc ông ấy xử sự lạ đến mức em phải ngỡ rằng phải chăng em là phù thủy thật?

– Đích thị rồi còn gì. Còn ai vào đấy nếu không phải là chị? Em ước ao có được tí chút ma thuật của chị đấy.

– Sao vậy, chị muốn bỏ bùa mà cho ai đấy? Cứ giữ chặt lấy cái mình có đi, đừng có chài thêm kẻ nào nữa làm gì, chả bỏ đâu.

Asa đẩy Binôdini ra và bĩu môi:

– Chị thật hết lời đấy, chị yêu ạ!

Khi Asa từ Kasi trở về, câu đầu tiên mà Mahendra nói với nàng là:

– Nghe chừng ở Kasi em ăn được ngủ được thì phải. Trông em mập hẳn ra, gần như béo phình đấy.

Asa đỏ mặt bối rối. Thân hình nàng không thể nói là gọn ghẽ lắm. Ở Asa mọi cái chẳng ra làm sao. Khi đầu óc nàng bị giày vò thì cái thân hình phản chủ của nàng lại phát phì ra. Nàng thiếu khả năng thể hiện tình cảm của mình bằng lời và tệ nhất là thân hình nàng lại cung cấp những bằng chứng bất lợi cho nàng.

Nàng hỏi khẽ:

– Còn anh ăn ngủ ra sao?

Như trước đây thì câu trả lời của anh sẽ là nửa đùa nửa thật đại khái như: “Anh vẫn thường mất ăn mất ngủ vì em...” Nhưng hôm nay những lời như vậy nghẹn lại trước khi anh kịp thốt ra. Anh chỉ lùng bùng trong miệng:

– Cũng bình thường.

Asa nhìn anh và nhận thấy anh hơi gầy, nước da xanh hơn và trong ánh mắt lấp lánh một tia sáng khác thường, như thể một nỗi thèm khát sâu xa đang thiêu đốt tâm can anh. Tim nàng quặn thắt vì hối hận. Sao nàng lại để chồng ở nhà mà đi Kasi trong khi anh không được khỏe? Anh thì gầy đi còn nàng thì béo ra, sự tương phản không hay ấy làm nàng vô cùng xấu hổ. Vì thế nàng cảm thấy kinh tởm sức khỏe của mình.

Chẳng biết nói gì thêm nữa, Mahendra nín lặng trong giây lát. Rồi anh hỏi:

– Thím vẫn khỏe chứ?

Khi Asa khẳng định điều ấy, anh thấy lúng túng không biết nên tiếp tục câu chuyện như thế nào. Anh chẳng biết làm gì để giấu sự bối rối bèn cầm một tờ báo cũ và giả vờ chú ý đầu vào đó. Asa cúi đầu tiếp tục nhìn chăm chăm xuống sàn bắn khoăn.

“Sao anh ấy chả có gì để nói với mình sau gần ấy ngày xa nhau nhỉ? Sao thậm chí anh ấy không thèm nhìn mặt mình nữa? Có phải là anh ấy giận mình vì mình đã không viết cho anh ấy suốt mấy ngày nay hay là vì mình đã ở lại quá lâu ở Kasi để làm vui lòng thím nhỉ?” Nàng ước gì biết được chính xác tội lỗi của mình để còn chuộc tội. Hoang mang và sợ hãi, nàng chỉ ý thức được mỗi những lỗi lầm của mình

Buổi chiều, khi Mahendra từ trường đại học về và đang ngồi nghỉ, bà Rai lên phòng anh, Asa cũng có ở đó, đang đứng tựa cửa, tấm mạng che nửa khuôn mặt. Tuy chẳng có ai ở đó ngoài họ.

– Hôm nay con có được khỏe không, Mahin? - Bà Rai hỏi một cách lo ngại.

– Sao vậy, sao mẹ lại hỏi thế? - Mahendra đáp, hơi bực mình.

– Thế sao con không ăn được?

– Con đang ăn đây chứ còn làm gì nữa ạ? - Giọng Mahendra bần gãi.

Chiều muộn. Đó là một buổi chiều mùa hạ. Mahendra lên tầng thượng và đi đi lại lại, người cuốn trong chiếc khăn choàng Mutxolin. Anh đang hy vọng một cách hão huyền rằng Binôdini sẽ lại lên đọc sách tối như thường lệ. Chỉ còn lại một vài chương của cuốn Anada Mat^[30]. Anh thấy khó mà tin được rằng Binôdini lại bỏ rơi anh một cách nhẫn tâm như thế. Nhưng từ tối đến đêm buổi đọc sách thường lệ qua đã lâu mà không thấy bóng Binôdini đâu. Mệt mỏi và thất vọng, Mahendra về giường ngủ.

Xúng xính trong áo quần lộng lẫy, Asa bên lên chậm chạp lê bước vào phòng ngủ và thấy Mahendra đã đi nằm. Nàng lúng búng không biết làm gì, lòng đầy hoang mang bối rối. Thời gian xa cách giữa chừng đã làm nàng khó xử sự được như trước kia nữa. Nàng cần phải được vuốt ve tán tỉnh lại từ đầu. Nàng đứng cạnh cửa hồi lâu nhưng chẳng thấy Mahendra bảo sao. Chậm chạp và khẽ khàng nàng bước tới, lòng sợ hãi và bối rối vì tiếng leng keng của đồ trang sức va vào nhau. Tim đập thình thịch và nghẹn thở, nàng bước lại bên màn và thấy Mahendra đã ngủ từ lúc nào. Bộ quần áo xinh xắn cùng đám trang sức linh kinh bỗng trở thành vô duyên. Nàng cảm thấy tay chân như cứng nhắc vì ê chề và sượng sùng. Nàng chỉ muốn lén ra khỏi văn phòng mà chui vào một xó nào cho khuất mắt.

Nàng cố kiềm chế ý muốn rò rỉ đại ầy và hết sức nhẹ nhàng, rón rén chui vào giường. Mặc dầu vậy tiếng động vẫn làm Mahendra đang ngủ say thức dậy. Nhưng thực ra anh chưa hề ngủ mà chỉ nằm im, mắt nhắm nghiền. Anh nằm nghiêng quay lưng về phía Asa. Dù không nhìn thấy mặt Asa, anh cũng đoán biết được nàng đang khóc thầm. Sự nhẫn tâm đang đè nặng lên anh như thể một viên đá mài quay tí đang bào lên trái tim anh trong một cơn lốc tử huyệt. Nhưng anh còn biết làm thế nào? Anh không biết nói gì với nàng, không biết cách nào âu yếm nàng. Anh nổi cáu với mình nhưng lại càng tự giày vò mình. Anh cứ ù lì mù mẫm không tìm ra lối thoát. Anh sợ

hải trời sáng khi mà anh không còn vờ ngủ được nữa và buộc phải dàn mặt với Asa.

Nhưng chính Asa lại tránh cho anh điều đó. Rất sớm trước lúc rạng sáng nàng đã lên ra khỏi giường, người vẫn đeo nguyên đủ đồ trang sức, nàng bỏ ra ngoài, tràn ngập trong ê chề tủi hổ.

“Sao lại có sự thay đổi này nhỉ? Mình đã làm gì cơ chứ?” Asa ủ ê nghĩ ngợi không thể hiểu nổi. Cội nguồn của chuyện rắc rối hoàn toàn vượt quá tầm nhìn của nàng. Nàng không hề mảy may ngờ rằng Mahendra có thể phải lòng Binodini. Thiếu kinh nghiệm đường đời nên nàng không thể tưởng tượng được rằng chồng nàng có thể thể khác hẳn cái thần tượng nàng đã tôn thờ từ ngày cưới.

Hôm ấy Mahendra đến trường đại học sớm hơn bình thường.

Đã thành lệ, Asa thường đứng trên cửa sổ dõi theo chồng cô và bắt gặp cái nhìn chia tay của chồng khi anh đứng từ dưới xe ngược lên. Hôm nay nàng cũng đến đứng cạnh cửa sổ khi nghe thấy tiếng xe đi. Mahendra theo thói quen vẫn nhìn lên. Anh thấy Asa đang đứng bên cửa sổ, chưa tắm rửa, quần áo nhàu nát, tóc chưa chải, khuôn mặt xanh xao, ủ dột. Lập tức anh nhìn xuống và giả bộ đọc cuốn sách để trên đùi. Chiếc xe chạy xa dần mà mắt họ không gặp nhau. Đâu rồi cái nhìn lưu luyến cuối cùng ấy, nụ cười chia tay đầy ý nghĩa ấy?

Asa sụp xuống sàn nhà. Những gì níu giữ nàng với cuộc đời và thế giới của nàng thế là đã mất. Lúc đó là mười giờ rưỡi sáng. Ngoài đường phố huyền ảo của một thành phố đã thức dậy đang ở vào lúc cao điểm. Những dòng xe ngựa âm âm lẫn bánh tới các công sở trong thành phố. Trong cái ồn ào huyền ảo của thế giới thường nhật ấy, ảnh Asa ủ dột ôm ấp trái tim choáng váng và tan nát có vẻ như xa lạ và hơi kì quặc.

Bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên trong óc Asa rằng Mahendra hẳn đã rất buồn bực về việc Bihari tới Kasi. Đó là lý do hợp lý nhất mà nàng có thể nghĩ ra được, nếu không thì còn cái gì xảy ra giữa lúc xa nhau nữa đâu? Tuy thế một lý do như vậy khó mà chấp nhận được. Nếu như Bihari cứ bỏ đến Kasi thì chẳng lẽ đó là lại là lỗi ở nàng hay sao?... Trừ khi, trừ khi - Tim Asa gần như ngừng đập khi một nỗi ngờ vực khủng khiếp bao trùm lên nàng - Mahendra hẳn đã ngờ nàng và Bihari đã bí mật hẹn hò nhau ở Kasi. Thật là một sự ngờ vực vô căn cứ! Thật xấu hổ! Chỉ mỗi việc gắn tên nàng với tên anh ta cũng đã tồi tệ rồi, thế mà Mahendra còn có thể nghĩ đến

chuyện trăng gió giữa họ với nhau thì thật là nhục nhã, nàng thấy khó mà chịu đựng cho nổi điều nhục ấy. Nhưng cứ cho là có nguyên cớ để nghi ngờ đi, thậm chí nàng sai trái đi nữa thì sao anh ấy lại không nói thẳng ra? Sao anh không trừng phạt nàng đi? Thay vì quở trách nàng thì anh ấy lại né tránh nàng như thể thâm ngượng vì nổi nghi ngờ của chính mình. Thực ra anh ấy lại cư xử với vẻ mặt của kẻ có lỗi. Một quan tòa phần nộ không khi nào xử sự với một vẻ lấm lét như vậy!

Hình ảnh khuôn mặt tiêu tụy đáng thương của Asa mà Mahendra đã nhắc thấy từ trong xe cứ đeo đẳng anh suốt ngày hôm ấy. Lúc anh nghe giảng cũng như lúc đàn đúm với bạn bè anh vẫn không thể nào xóa đi được hình ảnh khung cửa sổ và bên trong là Asa, tóc rũ rượi, quần áo xộc xệch, khuôn mặt buồn bã, héo hon

Tan học, Mahendra lang thang quanh quảng trường Gôndighi đến tận xẩm tối mà vẫn chưa tìm ra được cách xử sự với Asa sao cho phải. Nên ra vẻ yêu thương giả dối hay ác độc tàn nhẫn đây? Vấn đề cắt đứt với Binôdini chưa một lần nào hiện ra trong suy nghĩ của anh. Anh đang bị giảng xé trong cuộc vật lộn giữa hai phe đang cố giành bằng được anh đó là lòng thương hại và sự đam mê

Cuối cùng anh tìm đến nương mình trong sự an ủi rằng rất ít những người vợ có thể hãnh diện là họ đã được hưởng một tình yêu đầy đặn của chồng như Asa vẫn đang còn có diễm phúc hưởng lúc này. Thế thì có gì mà nàng còn chưa thấy bằng lòng với tình yêu và sự chăm sóc của anh? Trái tim anh đủ lớn để cho cả Asa và Binôdini nương náu: tình yêu của anh đối với Binôdini trong sáng đến mức nó không hề cản trở những nghĩa vụ và bổn phận với gia đình của anh.

Thế là anh đã cất được gánh nặng tội lỗi đè lên tâm trí anh mấy hôm nay. Không cần phải từ bỏ ai cả, anh sẽ được cả Binôdini và Asa mãi mãi quay quanh như hai vệ tinh sáng chói. Ý nghĩ này làm lòng anh tràn ngập niềm vui sướng và hãnh diện. Anh quyết định đêm nay sẽ đi ngủ sớm, anh sẽ ôm ghì lấy Asa mà vuốt ve một cách thật trù mến và trân trọng mà xóa đi tất cả nỗi buồn giận và nghi ngại ở nàng bằng những lời ngọt ngào nhất. Phần chấn vì viễn cảnh ấy anh vội vã trở về nhà.

Asa không có mặt ở bữa ăn, nhưng thế nào nàng cũng về giường ngủ như thường lệ. Anh nằm trên giường với niềm hy vọng như vậy. Nhưng cảnh cô đơn của căn phòng và sự trống trải trên giường hoàn toàn khác những gì anh còn nhớ về những giờ phút lãng mạn tràn trề tình cảm say

đắm luôn mới lạ mà anh đã được hưởng cùng Asa trong những ngày mới cưới mà ngược lại đó là một cái gì khác hẳn. Như khi mặt trời lên làm ánh trắng nhạt dần, hình ảnh Asa cũng mờ khuyết dần trong ánh sáng rạng rỡ từ nguồn sáng mạnh mẽ hơn, chói lọi hơn. Cái hình ảnh mềm mại của cô vợ trẻ con rụt rè e lệ đã bị lu mờ tan biến trong ánh sáng chói lòa tỏa ra từ một người đàn bà đang kỳ xuân sắc. Anh hồi tưởng lại cuộc giằng kéo đũa cột lấy quyển truyện Visa Vriska, nhớ lại lúc Binôdini đọc cho anh nghe cuốn Kapalakundal^[31] từ tối đến đêm khuya khi cả nhà đã im ngủ chỉ còn lại hai người, Mahendra lắng nghe còn Binôdini to giọng đọc trong cảnh vắng vẻ tĩnh mịch của đêm khuya, giọng nàng cứ nhỏ dần đến khi nghẹn ngào vì xúc động thì lịm hẳn, rồi nàng lại bừng tỉnh với một cố gắng tột đỉnh để lắng cuốn sách sang bên. Đến đó Mahendra bảo:

– Để anh tiễn em ra cầu thang.

Nhớ lại cảnh đó hết lần này đến lần khác, Mahendra rung mình run rẩy trong niềm hân hoan đến mê ly.

Đêm đã khuya khoắt lắm. Thỉnh thoảng một nỗi sợ hãi khoan khoái lại xâm chiếm anh: Asa sắp bước vào. Nhưng Asa không vào. Mahendra tự nhủ:

– Ta đã sẵn sàng làm hết phần ta, nhưng nếu Asa chẳng thèm biết điều và hờn dai như thế thì ta còn làm gì được hơn nữa?

Thoát khỏi những ràng buộc về đạo lý, anh thả sức suy nghĩ về Binôdini chẳng hề ngại ngần gìn giữ gì nữa giữa đêm khuya sâu thẳm

Khi đồng hồ điểm một giờ sáng, Mahendra không thể nằm lỳ trên giường được nữa. Anh vén màn chui ra khỏi giường và lên tầng thượng. Ánh trăng đêm hè thật huyền diệu. Cái yên ắng mênh mông rộng khắp của thành phố đang mê mệt ngủ hiện ra trước anh gần như sờ thấy được, như những làn nước sâu thẳm của biển cả đang lúc lặng tờ. Một cơn gió nhẹ lướt trên hăng hà sa số những mái nhà lô nhô của thành phố như đang ru nó vào giấc ngủ sâu.

Mahendra thấy không thể chịu đựng hơn nữa nỗi phấp phỏng mong ngóng bị đè nén suốt bao ngày nay. Anh không hề thấy bóng Binôdini đâu suốt từ hôm Asa từ Kasai về. Nỗi cô đơn căng thẳng của đêm hè ngập ánh trắng như hút hết hồn Mahendra và dẫn dắt anh đến với Binôdini một cách không cưỡng nổi. Anh xuống cầu thang và đứng trước cửa phòng Binôdini. Cửa đang để ngỏ. Mahendra bước vào phòng và thấy giường vẫn trống,

không có ai ngủ. Nghe tiếng chân bước vào, Binôdini cất tiếng hỏi vọng từ ban công có mái che phía nam vào:

– Ai đó?

– Anh đây, Binôdini - Mahendra sợ sệt đáp với giọng cố nén

Anh bước vội ra ban công và thấy bà Rai cùng Binôdini đang nằm trên một chiếc chiếu trải trên sàn mát rượi. Bà Rai hỏi:

– Sao mà con lại vào đây lúc đêm hôm thế này hả Mahin?

Từ dưới hàng lông mày đen rậm, cặp mắt của Binôdini phát ra những tia lửa giận dữ vào Mahendra. Anh không đáp lại mà hấp tấp lui ra.

Sáng hôm sau, trời đầy mây. Sau nhiều ngày nóng oi ả bầu trời sôi sục hôm nay u ám vùn vủ những đám mây xám dịt. Mahendra đã đến trường sớm. Quần áo của anh trút ra còn vương vãi trên sàn. Asa lựa ra những thứ cần giặt tuần này và đang đếm từng thứ trước khi trao cho xưởng giặt. Trước đó có lần Mahendra đã lưu ý nàng về tính lơ đãng của anh và yêu cầu nàng lộn trái hết các túi để lấy ra những thứ bỏ quên trước khi đưa cho xưởng giặt. Trong một túi áo nàng tìm thấy một bức thư.

Nếu lá thư lúc đó có hình hài một con rắn độc và nó tọt vào ngón tay Asa một miếng thì có khi lại còn tốt hơn. Nọc độc chết người chỉ mất chưa đầy năm phút để hoàn thành cái công việc giết chóc của nó. Nhưng nọc độc của tâm trí con người thì còn tệ hơn thế nhiều, nó đem đến nỗi kinh hoàng chết chóc chứ không phải cái chết.

Lá thư để ngỏ, viết bằng chữ của Binôdini. Khi vừa nhận ra nét chữ ấy nàng tái mặt. Hấp tấp bước vào phòng trong nàng mở thư ra đọc:

“Anh còn chưa hài lòng với hành động đáng hổ thẹn của anh đêm qua hay sao mà còn lén lút gửi thư cho tôi sáng nay qua Khemi^[32]. Thật là đáng xấu hổ! Chị ta hẳn đã nghĩ thế nào nhỉ? Có phải anh đang nhất quyết bêu riếu tôi trước toàn thể giới này không?

Anh muốn gì ở tôi? Tình yêu ư? Từ bé đến giờ anh có nhận được cái gì ngoài tình yêu đâu, thế mà lòng tham của anh chẳng có giới hạn nào. Sao lại có một lòng tham bầm sinh như thế, cái ham muốn dai dẳng như thế được?

Tôi không có quyền yêu và được yêu ở cuộc đời này. Đó là vì sao tôi đùa cợt với tình yêu để giải sầu tí chút. Khi anh rồi anh cũng có thể dự vào cuộc chơi lười nhác ấy. Nhưng chơi bởi cũng có lúc thôi. Giờ đây anh đã bị gọi về làm việc nhà, sao còn lén quay lại sân chơi làm gì? Hãy rũ hết bụi bẩn đi mà trở về nhà. Là kẻ không nhà, tôi sẽ tiếp tục chơi trò chơi trong tâm trí mà chẳng cần gọi anh chơi cùng nữa.

Anh viết rằng anh yêu tôi. Sự giả bộ chỉ được chấp nhận trên sân khấu mà thôi, nhưng nếu anh định nói thế thật thì tôi chẳng mảy may tin đâu. Có

thời anh đã nghĩ rằng anh yêu Asa. Anh nhầm. Giờ anh lại tưởng rằng anh đang yêu tôi. Anh cũng nhầm nốt. Anh chỉ yêu có mình anh thôi.

Khát vọng tình yêu đã làm khô kiệt tâm hồn tôi và tôi đã biết điều ấy lắm. Tôi lạy anh nghìn lại, xin hãy buông tha cho tôi, đừng làm khổ tôi nữa, đừng đưa tôi ra làm nhục bằng cái cái kiểu trơ tráo của anh nữa. Tôi không còn hứng thú tiếp tục trò chơi thêm tí chút nào đâu. Anh có thể quát lên, hét lên nhưng đừng hòng nhận được sự hưởng ứng nào từ tôi nữa, mặc lòng. Anh đã gọi tôi “nhân tâm” trong thư. Điều ấy có thể là thực nhưng lòng thương hại của tôi cũng thực không kém đâu. Nếu anh cứ ép tôi phải nhận thư trả lời của anh thì tôi hiểu rằng cách tốt nhất để giữ an toàn là chạy trốn khỏi anh”.

Đọc xong lá thư, Asa thấy đất dưới chân như sụt xuống, tất cả các cơ bắp và thần kinh như không còn chế ngự được nữa. Nàng thấy bức bối như không đủ khí để thở, như mặt trời đã thu lại hết ánh sáng trong mắt nàng. Nàng quờ quạng bám vào tường vào lưng ghế trước khi gục xuống đất bất tỉnh. Khi vừa hồi tỉnh, nàng cố đọc lại bức thư nhưng đầu óc quá mụ mẫm không còn hiểu gì được nữa. Nàng thấy những bức thư đen xẹt đang nhảy múa trước mặt nàng. Cái gì đã xảy ra vậy? Nó xảy ra như thế nào nhỉ? Như vậy có nghĩa là chấm hết mọi chuyện chẳng? Nàng nên làm gì? Phải gặp ai đây? Trốn chạy đi đâu? Nàng không thể biết, không thể nghĩ ra nổi. Như một kẻ đang chết đuối vung tay quờ quạng bám vào không khí, nàng cố lấy hết sức lực bám víu vào một chỗ dựa nào đó, vào bất cứ chỗ nào đến tận khi từ sâu thẳm trong trái tim đau đớn của nàng bật ra một tiếng kêu:

– Thím ơi!

Ngay khi nàng vừa thốt ra được hai tiếng thân yêu ấy, suối lệ đông cứng trong nàng bắt đầu tan chảy. Nàng ngồi xuống sân và òa ra nước nở từng cơn, từng cơn dồn dập. Khi những cơn nước nở lắng dần, nàng tự hỏi:

– Ta phải làm gì với lá thư này nhỉ?

Nếu chồn nàng biết rằng thư đã rơi vào tay nàng thì anh sẽ cảm thấy hổ thẹn và ê chề biết nhường nào! Nàng phải tránh cho anh nổi ê chề ấy. Nàng quyết định để trả bức thư vào túi áo dài và mắc nó lên trong tủ không đưa đi giặt nữa.

Nàng trở lại phòng ngủ, tay cầm lá thư và thấy người thợ giặt đang ngủ gà ngủ gật, đầu tựa vào đồng quần áo. Nàng lấy lại chiếc áo dài và đang định để trả bức thư vào túi thì nghe tiếng gọi:

– Chị Aixô ơi!

Nàng hấp tấp quăng cả chiếc áo và lá thư lên giường rồi ngồi đờ lên. Binôdini vừa bước vào vừa phân trần:

– Thợ giặt quần áo lần trước trả lẫn quần áo của nhà mình với nhà người khác. Để em lấy những cái chưa đánh dấu để ghi dấu vào đây.

Asa không thể nhìn vào mặt Binôdini được. Sợ Binôdini trông thấy nét mặt nàng, Asa quay về phía cửa sổ ngó ra ngoài trời, môi nàng run run, nước mắt rưng rưng. Binôdini đứng lặng nhìn Asa tự nhủ:

“Rõ rồi, cô bé đã biết chuyện đêm qua và đang bực với mình. Sao lại với mình nhỉ, làm như thể mình là thủ phạm không bằng”.

Chẳng cố chuyện trò thêm với Asa làm gì nữa, nàng vợ mặc bộ quần áo rồi vội vã đi ra.

Nỗi thẹn thùng vì những ngày thân mật đắm thắm hoàn toàn chân thật với Binôdini đè nặng lên tâm khảm Asa ngay lúc buồn thảm đau đớn này. Nàng thấy muốn đọc lại bức thư để tìm ra mối liên quan có thể có giữa những lời tàn nhẫn trong đó với các tính cách lý tưởng mà nàng vẫn khâm phục ở cô bạn mình. Lúc nàng đang giờ thư ra thì Mahendra bất thành linh xộc vào phòng. Nhất định phải có chuyện gì thì anh mới bỗng nhiên bỏ giảng đường giữa giờ mà hấp tấp về nhà như thế này.

Asa giấu lá thư vào nếp khăn sari. Trông thấy Asa trong phòng, Mahendra đứng lặng đi giây lát rồi bối rối nhón nhác nhìn quanh phòng. Asa lập tức hiểu anh đang kiếm cái gì nhưng không biết làm cách nào lén ra ngoài và để lại lá thư ở chỗ phù hợp cho Mahendra có thể tìm thấy được.

Cuối cùng Mahendra bắt đầu nhặt từng chiếc áo lên mà lục lọi. Asa không chịu nổi khi thấy cái cảnh lục lọi điên cuồng vô ích như vậy bèn lẳng cả áo quần lẫn thư ra sàn. Để khỏi ngã, nàng phải bám chặt lấy cọc giường, gục mặt vào tay. Mahendra nhanh như chớp chớp lấy bức thư rồi đứng yên nhìn Asa giây lát. Rồi nàng nghe tiếng chân anh vội bước xuống cầu thang. Người thợ giặt van nài:

– Cô ơi, tôi phải đợi lấy quần áo đến bao giờ nữa. Muộn rồi mà đường thì xa cô ạ.

Sáng hôm ấy bà Rai không gọi đến Binôdini hay chuyện trò gì với nàng cả. Binôdini vẫn vào nhà kho như thường lệ nhưng bà Rai lờ đi. Binôdini hiểu vì sao lại có chuyện như vậy, tuy nhiên nàng vẫn hỏi bà Rai:

– Dì không được khỏe phải không ạ? Đúng rồi, dì đang choáng váng. Rõ thật là cái lối hành động như anh ấy đêm qua chẳng ra làm sao! Xồng xộc vào như người điên! Con cũng chẳng làm sao mà chợp mắt sau đó nữa.

Bà Rai vẫn nín thinh và xưng xỉa, chẳng hề đáp lại sao.

Binôdini tiếp:

– Có thể là anh con cãi cộ gì đó với chị Asa rồi chạy đến con phàn nàn hay cần khuyên giải gì đó mà, do sốt ruột quá nên không đợi được hết đêm. Dì chẳng việc gì phải bức mình với con thế, dì ạ. Mọi đức tính anh con đều có, duy chỉ nhẫn nại là không. Dì phải thừa nhận điều đó mới được. Anh con thường đột nhiên tìm gặp con vì lý do như vậy đấy.

– Cô đang phỉ hơi hoài sức đấy, cô ạ - Bà Rai nói giọng lạnh lùng - tôi chả có bụng dạ nào mà tranh cãi hôm nay.

– Cháu cũng chẳng thích thú gì đâu, dì ạ. Cháu chỉ muốn dựng nên những lý do giả tạo để che đậy cái điều hổ thẹn của anh con trai dì, mà tránh cho dì khỏi đau lòng đấy thôi. Nhưng cái cách mà anh ấy đã làm bùng bét ra như thế thì khó mà che đậy được nữa.

– Tôi thừa biết tính nết cũng như sai trái của con tôi. Nhưng điều tôi chưa tưởng là chính cô lại là kẻ đi bỏ bùa mê thuốc lú như vậy

Cổ nuốt xuống một lời đốp chát đã chực bật ra miệng, Binôdini đáp:

– Dì nói phải, dì ạ. Chẳng ai biết rõ ai cả đâu. Phần lớn người ta đều chưa hiểu ngay chính cái đầu óc mình. Có phải chính dì đã có lần, do ghét bỏ con dâu, lại muốn cái đứa bỏ bùa mê thuốc lú này đến giải khuây đầu óc cho con trai dì đó không?

Bà Rai bùng lên như một bình xăng bắt lửa:

– Đồ phù thủy chết dẫm! Sao mà dám buộc những cái tội xấu xa ghê tởm ấy cho một người mẹ đối với con mình? Sao cái lưỡi của mày nó không thè lè ra!

– Dì ạ - Binôdini đáp rất bình tĩnh và tỉnh táo - Đàn bà chúng ta là phải giả dối và chuyên giảng bầy mà. Những cái gian xảo ở cháu dì thấy rõ hơn cháu nhiều. Cháu cũng vậy, cháu chưa hiểu thấu những cái khôn ngoan của dì hơn chính dì đấy. Nhưng mặc lòng, thói gian xảo vẫn tồn tại trong chúng ta, nếu không thì đã chẳng bao giờ có tất cả trò về này rồi. Nửa vô tình, nửa hữu ý cháu đã giương một cái bẫy, dì cũng đặt một cái nửa cố ý nửa không. Đàn bà chúng ta là thế đấy. Rặt một giống ma chài cả thôi.

Nghẹn nắc lên tận cổ, bà Rai dùng dùng bỏ đi. Binôdini đứng lặng tại chỗ hồi lâu, mắt nàng ngùn ngụt lửa.

Khi việc nhà buổi sáng đã đâu vào đây, bà Rai cho gọi Mahendra, anh hiểu ngay rằng đó là vì chuyện xảy ra hồi đêm. Anh đã nhận được thư của Binôdini và đang như điên như rồ. Sự cự tuyệt của nàng đã phá tan cơn sóng triều dục vọng của anh, giờ đây cơn sóng đó đang ào ạt xô đẩy anh không gì cưỡng lại được đến với Binôdini. Do vậy anh chẳng còn đầu óc nào đi tranh cãi với mẹ nữa. Anh biết rằng bà sẽ rầy la anh về chuyện Binôdini và sợ rằng những lời chỉ trích của bà sẽ dẫn tới chỗ gia đình lục đục đau lòng. Do vậy tốt hơn cả là chuồn khỏi nhà một lúc mà bình tâm xem xét lại tình hình. Để lại một mảnh giấy cho người đầy tớ cầm tới mẹ nhắn rằng anh có việc đến trường gấp và khi nào về sẽ gặp mẹ, rồi anh vội vã mặc quần áo, lén ra khỏi nhà như đứa trẻ đang chạy trốn, trước bữa sáng và cũng đồng thời bỏ quên cả lá thư chết người mà anh đã đọc đi đọc lại suốt sáng rồi bỏ vào túi áo dài mặc ở nhà.

Sau cơn mưa như trúc bầu trời vẫn vẫn vũ những đám mây đen nặng nề, Binôdini, tâm trí rối bời, đang trong tâm trạng cáu bẳn ghê gớm và hể mỗi khi như vậy là nàng lại làm việc quần quật để xua hết những ý nghĩ bức bối đi. Gom tất cả quần áo trong nhà thành một đống nàng ngồi xuống và bắt đầu đánh dấu từng chiếc một. Khi nàng lên lấy áo quần chỗ Asa và thấy thái độ của nàng, nổi bức tức của của Binôdini như lửa đổ thêm dầu. Nếu như nàng đã bị mang tiếng là tội phạm rồi, thì tội gì chỉ có chịu đựng nổi nhục nhã ê chề mà lại không ném nấp cái thú của kẻ gây tội nhỉ!

Tiếng mưa lại ào ào rộ lên bên ngoài. Binôdini ngồi trên sàn với đống quần áo trước mặt. Mỗi khi cô hầu gái Khemi trao cho một chiếc áo, nàng lại lấy mực dấu quệt lên đó một con chữ. Đột nhiên Mahendra lao thốc vào

phòng chẳng thềm gõ cửa. Cô hầu gái quăng đám quần áo xuống bối rồi ôm đầu lủi ra. Binôdini đặt chiếc áo trong lòng xuống và bật dậy như một tia chớp.

– Cút ra ngoài kia! - Nàng rít lên.

– Sao vậy! Tôi đã làm gì nào?

– Làm gì à? - Binôdini đai lại - Đồ chíp hôi hèn mặt! Làm như là anh có đủ gan làm cái này cái nọ không bằng ấy! Anh chẳng có gan để yêu cũng như để làm bốn phận của anh! Sao anh chỉ có lời tôi xuống bùn thế không biết?

– Em định ám chỉ rằng anh không yêu em ư?

– Chính xác như vậy đó. Cái trò lảng vảng rình mò như kẻ trộm, lúc nóng lúc nguội, lúc thế này lúc thế khác như vậy, giờ đây tôi ghê tởm cái tính hèn hạ của kẻ trộm ấy lắm rồi. Nó làm tôi lộn mửa. Cút ra khỏi đây!

Mahendra kinh hãi:

– Em khinh ghét tôi ư, Binô?

– Đúng như vậy.

– Tôi còn có thể sửa chữa được, Binô ạ. Nếu tôi thôi không nghiêng ngả nữa, nếu tôi quyết định từ bỏ tất cả và đi khỏi đây, em có đi cùng với tôi không?

Anh siết lấy hai bàn tay Binôdini và kéo nàng vào vòng tay mình với hết cả sức lực.

– Buông ra. Anh đang làm tôi đau đấy. - Binôdini kêu lên

– Kệ cho nó đau. Hãy nói đi, em sẽ đi chứ?

– Không, tôi không đi. Không bao giờ!

– Sao lại không? Em đã bẫy tôi vào cái địa ngục này, em không thể quăng bỏ tôi đi được nữa. Em phải đi.

Anh ghì sát nàng vào tim và ôm chặt lấy:

– Tất cả sự khinh ghét của em cũng không thể đuổi anh đi được. Anh sẽ đưa em đi với anh và sẽ buộc em phải chăm lo đến anh.

Bằng một cố gắng ghê gớm, Binôdini vùng thoát ra khỏi vòng tay anh.

– Em đã châm lửa đốt nhà - Mahendra nói tiếp - Em không thể dập lửa cũng như chạy thoát lấy một mình được

Giọng anh cao dần đến khi gần như rít lên:

– Tại sao em lại lấy anh làm trò đùa hả Binô? Bây giờ em không thể chạy lấy một mình mà gọi đó là trò chơi được. Giờ đây chỉ còn có cái chết cho cả hai ta mà thôi.

Bà Rai xộc vào phòng và hỏi:

– Con đang làm cái gì vậy, hả Mahin?

Cặp mắt điên dại của Mahendra ngó trừng trừng vào bà mẹ trong giây lát. Rồi anh quay sang Binôdini và van vãn:

– Anh sẽ từ bỏ tất cả và đi khỏi đây. Hãy nói là em cũng sẽ đi với anh đi.

Binôdini nhìn bộ mặt phản nộ của bà Rai. Rồi nàng bước lại gần và bình tĩnh nắm lấy tay Mahendra bảo:

– Em sẽ đi.

– Cho anh một ngày thôi - Mahendra nói - Anh đi ngay bây giờ. Từ mai thế giới này chỉ có anh và em em thôi.

Mahendra bỏ đi.

Người thợ giặt bước vào nài nỉ:

– Cô ơi, tôi không thể đợi được nữa đâu. Nếu hôm nay cô bận thì mai tôi sẽ lại lấy quần áo vậy

Khemi vào và báo rằng người đánh xe đang xin thức ăn cho ngựa. Binôdini vẫn thường đóng và phát khẩu phần cho cả tuần, gửi xuống chuồng ngựa rồi đứng bên cửa xem ngựa ăn

Một gia nhân là Gopan đến và phàn nàn:

– Cô ơi, Jadu vừa mới cãi nhau với Dadamasaj^[33] và tuyên bố là khi nào tiền dầu hỏa của ông ta được thanh toán thì ông ta sẽ lấy tiền công rồi đi ngay

Cứ như vậy công việc nội trợ hàng ngày vẫn tiếp diễn như thường lệ.

Bihari bỗng nhiên bỏ học Trường Y ngay trước kỳ thi tốt nghiệp. Có ai ngạc nhiên hỏi, anh chỉ đáp:

– Tôi phải lo đến sức khỏe của mình trước khi chăm lo sức khỏe cho thiên hạ chứ.

Bản chất Bihari vốn là người hoạt động luôn chân luôn tay. Lúc nào anh cũng phải làm một cái gì đó, mặc dầu anh thiết hấn cái động cơ tự nhiên do tham vọng hay do sự cần thiết phải kiếm sống sinh ra. Sau khi tốt nghiệp trường cao đẳng Mỹ thuật anh vào học trường Cao đẳng cơ khí Sipơ. Khi vừa có đủ kiến thức cơ khí cần thiết để thỏa trí tò mò về khoa học cơ khí và trang bị cho mình những kỹ năng thực hành ở mức độ nhất định, anh lại bỏ sang học Trường y. Mahendra đã vào học trường này một năm trước. Tình bạn của họ là mục tiêu chế giễu trong đám bè bạn ở trường, họ thường gọi một cách đùa cợt hai người là anh em sinh đôi kiểu Xiêm^[34]. Bây giờ họ cùng học một lớp vì Mahendra đã mất một năm do trượt trong kỳ thi cuối năm. Sự tan vỡ trong tình bạn giữa hai người làm nhiều bạn cùng lớp lấy làm lạ, họ không thể hiểu vì sao Bihari lại né tránh rất kỹ càng ngay cả những dịp bất thành linh chạm trán Mahendra. Ai cũng nghĩ Bihari sẽ đổi một cách xuất sắc nhưng anh thậm chí không buồn dự thi nữa.

Cạnh nhà Bihari là căn hộ một phòng của một người Bramin nghèo tên là Ragiendra Charavaty làm nghề sắp chữ ở một nhà in với lương hai mươi rupi một tháng. Bihari xin nhận nuôi cậu con trai ông ta và dạy cho nó biết đọc biết viết. người Bramin ấy vui mừng khôn xiết trao ngay đứa con trai tám tuổi cho Bihari coi sóc.

Bihari bắt đầu dạy dỗ đứa trẻ theo cách riêng của anh.

– Ta sẽ không để nó động đến một bài viết nào trước mười tuổi - Anh tuyên bố - Từ giờ đến lúc ấy tất cả sẽ chỉ là trò chuyện.

Anh chơi với cậu bé, dẫn nó đến công viên, vườn thú, vườn bách thảo và nhà bảo tàng và gần như cả ngày bên nó. Anh dạy nó các bài hội thoại tiếng Anh, kể cho nó nghe những câu chuyện trong lịch sử và cổ phát hiện và

phát triển bằng những hình thức kiểm nghiệm khác nhau những năng khiếu của đứa trẻ. Anh say mê việc dạy dỗ ấy đến mức chẳng còn mấy thời gian rỗi để làm gì khác nữa.

Một buổi tối không thể đi đâu được vì trời đổ mưa như trút từ chiều. Trong căn phòng lớn dưới nhà, Bihari ngồi bên đèn đang mải mê trò vui mới cùng Basanta.

– Basanta này, hãy nói xem có bao nhiêu cái đầm trần ở trên kia? Không, cháu không được đếm mà phải nói ngay.

– Hai mươi cái.

– Sai, mười tám.

Bihari nhóm dậy và bỗng mở toang cửa chớp hỏi:

– Bao nhiêu tấm gỗ trên cánh cửa chớp này? - Anh hỏi và đóng cửa lại.

– Sáu ạ - Basanta đáp.

– Giỏi. Bây giờ hãy nói xem cái ghế này dài bao nhiêu? Và cầm cuốn sách này lên rồi đoán xem nó nặng mấy cân.

Trong khi Bihari đang mải mê với những bài luyện trí như vậy thì người hầu vào báo:

– Thưa ông, có một bà...

Trước khi anh ta kịp nói hết câu thì Binôdini đã bước vào phòng.

– Gì thế này hả chị Binô? - Bihari kêu lên ngạc nhiên.

– Anh có người bà con là nữ nào ở đây không? - Binôdini hỏi.

– Chẳng có đàn bà con gái nào cả. Cả họ hàng lẫn không họ hàng. Có bà cô duy nhất thì đang ở nhà quê.

– Thế thì xin anh đưa em về đó.

– Tôi sẽ bảo bà ấy thế nào đây?

– Giới thiệu em là cô hầu gái. Em sẽ làm mọi việc nhà.

– Bà ấy sẽ ngạc nhiên không ít đâu. Bà ấy chưa hề bảo tôi đi tìm cho một người hầu gái bao giờ. Nhưng trước hết hãy kể xem vì sao chị lại muốn thế đã nào. Basanta này, cháu đi ngủ đi.

Basanta đi ra, Binôdini nói:

– Anh khó mà hiểu ngay được câu chuyện rắc rối qua vài lời ngắn gọn được.

– Nếu tôi không hiểu hay hiểu lầm cũng chẳng sao. Chẳng có gì nguy hại lắm đâu.

– Vậy thì được. Anh hiểu sao thì hiểu. Chuyện như thế này: Mahendra yêu em.

– Đó chẳng phải là tin mới lạ gì. Cũng chẳng phải là cái tin tôi muốn nghe đến lần thứ hai nữa.

– Em cũng chẳng buồn nhắc lại làm gì. Em đến là nhờ anh che chở.

– Sao vậy? Chị muốn thế ư? Chị đã thay đổi từ khi nào vậy? Ai đã lừa gạt Mahendra nào?

– Chính em. Em sẽ không giấu giếm gì anh hết. Em phải chịu trách nhiệm trước những gì đã xảy ra. Nhưng dù em có đúng là kẻ tồi tệ hay gì khác đi nữa thì xin anh hãy cố hiểu em lấy một lần thôi. Bằng trái tim cháy bỏng của em, em đã đốt cả nhà Mahendra lên rồi. Có lần em đã cho là em nghĩ đến anh ta, nhưng lại không phải vậy.

– Chẳng nhẽ người ta lại đến mức đốt nhà nhau vì yêu nhau ư?

– Đó chỉ là một câu nói sách vở mà thôi. Em chẳng còn tâm trí nào để ý đến những lời khôn ngoan sáo cũ ấy nữa. Anh ơi, xin anh hãy gạt những câu sách vở ấy đi mà hiểu thấu cho lòng em. Hãy nghe em, để em kể cho anh tất cả về em, cả cái tốt lẫn cái xấu.

– Không phải vô cơ mà tôi bám vào những câu sách vở đâu, chị ạ. Cứ để cho Đấng toàn trí toàn năng coi sóc cái tâm và những chuyện bí ẩn của nó. Chúng ta người trần mắt thịt sẽ lầm lỗi ngay nếu như không biết tuân thủ những điều sách vở dạy bảo ta.

– Hãy nghe em nói đây, anh ơi. Em xin thú nhận không hề ngượng ngùng rằng lẽ ra anh đã có thể ngăn cản em được. Sự thực là Mahendra yêu em, nhưng anh ta quá ngốc nghếch, mù quáng và không hề hiểu được em. Đã có lần em tin rằng anh là người hiểu em, rằng anh đã đôi lúc chú ý đến em, xin anh đừng giấu giếm sự thật.

– Sự thật là tôi có đánh giá cao chị.

– Và anh cũng không nhầm, anh ạ. Nhưng nếu anh đã hiểu, nếu như anh đã quan tâm thì tại sao anh lại chỉ dừng lại ở đó? Cái gì ngăn giữ anh không yêu em. Hôm nay em đã phải gạt đi mọi nỗi thẹn thùng e ngại mà đến với anh, và cũng không hề ngại ngùng em nói thẳng ra với anh điều này: sao anh lại không yêu em? Nỗi rui ro của em là ở chỗ cả anh cũng lại suýt nữa dúi dụi vì Asa! Không, anh không thể bức tức với em được! Xin anh hãy

ngồi xuống đi. Em muốn nói thẳng nói thật mà không phải giữ gìn gì cả. Em biết anh yêu Asa thậm chí trước cả khi anh hiểu ra nữa cơ. Nhưng điều em cứ thắc mắc mãi là không hiểu các anh thấy cái gì ở Asa? Có cái gì hay ở con bé đó cho dù nó tốt hay xấu nào? Phải chăng Đấng sáng thế đã ban cho đàn ông con mắt mà lại thiếu óc sáng suốt tinh tường chẳng? Thật lừa gạt các anh cứ để ợt! Đàn độn! Mù quáng!

Bihari đứng dậy và nói:

– Tôi sẵn lòng nghe bất cứ cái gì chị nói về tôi hôm nay. Tôi chỉ có một yêu cầu: xin đừng đưa vào những gì không cần thiết bàn cãi.

– Em biết nỗi đau ở chỗ nào, anh ạ. Nhưng hãy nhìn nhận cùng em và cố gắng hiểu nỗi khổ đau em đã phải trải qua để có thể rũ bỏ tất cả ngại ngùng e thẹn mà chạy đến với anh đêm nay, đến với người đã từng có lần chú ý tới em, người mà nếu yêu em thì đã có thể cứu vớt em và biến những khát vọng của em thành hiện thực rồi. Em đang nói với anh sự thật đây, nếu như các anh không yêu Asa thì cuộc đời nó đã không tan nát như bây giờ.

– Sao, có gì xảy ra với Asa thế - Bihari bỗng tái mặt - Các người đã làm gì cô ta?

– Mahendra đang chuẩn bị bỏ nhà đi và mang em đi theo.

– Không thể thế được - Bihari bỗng gầm lên - Không đời nào.

– Không đời nào ư? - Binôdini nhắc lại - Ai có thể ngăn Mahendra lại được nữa?

– Chị có thể làm được!

Binôdini nín lặng một lát. Đoạn nàng chăm chú vào Bihari và bảo:

– Vì ai mà em phải làm thế nhỉ? Vì Asa chẳng? Thế chẳng nhẽ em không biết đau khổ hay sung sướng ư? Từ bỏ tất cả các quyền lợi chính đang ở đời này vì Asa của anh ư, hay vì hạnh phúc gia đình Mahendra? Em không phải là thánh. Em không sành những luân lý kinh thánh lắm đâu. Em phải được gì để bù đắp lại những cái em đã từ bỏ chứ.

Mặt Bihari đanh lại đến mức nét mặt anh trở nên tàn nhẫn. Anh nói:

– Chị đã cố nói hết với tôi những sự thật trần trụi. Tôi cũng xin được thẳng thắn. Những chuyện rắc rối chị làm hôm nay và những lời chị đang thốt ra phần lớn trích từ, đúng hơn là trộm từ những tiểu thuyết chị đã đọc mà thôi. Rặt những điều thống thiết, đóng kịch. Mà cũng chẳng được tuần tự lắm nữa. Chị nghĩ rằng những gì chị đang nói là của chị, nhưng hoàn

toàn không phải vậy. Đó là những tiếng vọng từ những trang in mà thôi. Phải như chị là một cô gái gốc nghèo, dần dần, thiếu thông minh thì hẳn đã không bị mất đi một tình yêu nào đó ở đời này rồi, những nhân vật nữ trong lịch sử chỉ lồi cuồn khi ở trên sân khấu mà thôi, chẳng ai muốn có một nhân vật như vậy ở nhà đâu.

Vẻ cuồng nhiệt và kiêu hãnh ở Binôdini bỗng nhiên xui hẳn như một con rắn chào mào dưới pháp thuật của người dụ rắn. Nàng ngồi lặng hồi lâu, đầu cúi thấp. Rồi vẫn không ngẩng đầu lên nàng hỏi khẽ:

– Anh muốn em phải làm gì?

– Thôi cái trò thống thiết bi kịch ấy đi. Hãy làm những gì mà đầu óc lạnh mạnh của một người đàn bà bình thường mách bảo. Trở về làng quê đi.

– Em đi bằng cách nào?

– Tôi sẽ đưa chị ra ga và mua cho một vé ở toa phụ nữ.

– Vậy em có thể ở đây qua đêm được không?

– Không. Tôi không đến mức tự tin đến thế.

Binôdini đột nhiên rũ xuống sàn, vòng tay siết chặt đôi chân Bihari và ghì chúng vào ngực nàng.

– Vậy thì anh hãy tự thú cái chút ít yếu đuối trong anh đi - Nàng thầm thì - Xin anh hãy giữ gìn nó. Đừng có trở lạnh và hoàn hảo như một tượng thần bằng đá thế. Hãy là con người và hư hỏng chút ít bằng cách yêu kẻ hư hỏng đi anh...

Nàng hôn mãi đôi bàn chân anh. Hành động đột ngột tự phát và không lường trước được này làm Bihari sửng sốt, ý chí của anh tê liệt trong giây lát. Sự căng thẳng của cơ thể và trí óc anh bỗng chùng hẳn xuống như thể các nút buộc vừa được mở tung. Binôdini cảm thấy chút run rẩy lạnh lẽo lan truyền khắp chân tay anh và quỳ trước ghế Bihari, hai tay vòng ôm lấy cổ anh.

– Anh yêu - Nàng thầm thì - Em biết là anh không bao giờ có thể là của em, nhưng đêm nay... một lần thôi... chỉ một khoảnh khắc thôi... đừng phủ nhận chút tình yêu của anh đối với em. Rồi sau đó em sẽ biến vào nơi hoang dã ở làng quê em. Em sẽ biến vào nơi hoang dã ở làng quê em. Em sẽ không đòi hỏi ở ai thêm một chút gì nữa. Ban cho em một chút gì, một kỷ niệm trong khoảnh khắc thôi để em nâng niu đến tận khi nhắm mắt xuôi tay.

Nàng nhắm mắt lại và hướng đôi môi lên gần môi anh. Trong giây lát cả hai cùng sững lại bất động trong cái im lặng tịch mịch của căn phòng. Rồi Bihari buông một hơi thở dài và nhẹ nhàng gỡ vòng tay Binôdini khỏi cổ anh, đứng dậy đi đến ngồi xuống một chiếc ghế khác. Anh cố gắng lấy lại giọng nói đã tắc nghẹn và cất tiếng:

– Sáng sớm sẽ có một chuyến tàu khách đấy.

Binôdini nín lặng một lát. Rồi nàng thầm thì giọng xoa thoải:

– Em sẽ đi chuyến tàu đó.

Đúng lúc đó Basanta bỗng bước vào phòng, chân đất, mình trần, cái thân thể non trẻ đẹp đẽ của nó hừng hực sức sống. Nó đến đứng bên ghế Bihari và nhìn Binôdini một cách nghiêm trang.

– Sao cháu không đi ngủ đi? - Bihari hỏi.

Không trả lời, Basanta nhìn Binôdini chăm chăm. Nàng đưa tay ra phía nó. Sau một lát do dự nó từ từ bước đến bên vòng tay nàng, Binôdini ôm ghì thẳng bé vào lòng và bắt đầu thốn thức.

Những gì không lường tới vẫn xảy ra và những gì dường như không thể chịu đựng nổi vẫn cứ chịu được như thường, nếu không thì nhà Mahendra khó mà tồn tại qua cái ngày và đêm hôm đó. Sau khi bảo Binodini chuẩn bị sẵn sàng, Mahendra gửi cho nàng một bức thư ngay sáng hôm sau.

Asa vẫn còn trong giường. Khi một gia nhân đưa thư tới, máu dồn lên tim nàng như một con lữ đột ngột. Hy vọng và sợ hãi quện lẫn nhau quay cuồng trong tâm trí nàng. Vội vã nhòe dậy, nàng nhìn vào phong bì và thấy tên Binodini do chính tay Mahendra viết. Nàng gục xuống gối và trả lá thư lại cho người hầu không nói thêm một lời nào.

– Thư này phải đưa đến ai ạ? - Anh ta hỏi.

–Tôi không biết.

Lúc tám giờ sáng, Mahendra chạy ào như một cơn bão và dừng lại trước cửa phòng Binodini. Anh thấy căn phòng tối om. Lấy diêm trong túi ra anh đánh một que lên soi thì thấy cả Binodini lẫn đồ đạc của nàng không còn trong phòng nữa. Anh bước vội ra hành lang phía nam. Hành lang trống trơn. Anh gọi to: “Binô” chẳng có tiếng đáp lại.

– Hôm qua mình ngu quá, thật ngu hết sức! - Anh dằn vặt - Lẽ ra mình phải đưa cô ấy đi ngay mới phải. Rõ ràng là mẹ đã xi vả cô ấy đủ điều nên cô ấy không thể ở lại trong nhà này được nữa.

Anh lập tức tin rằng sự việc đúng như vậy khi mỗi ngờ vực vừa xảy ra trong óc. Anh ùng ùng lao vào phòng mẹ. Cả căn phòng này cũng đang tối om, mặc dù vậy anh vẫn lơ mơ nhìn thấy bà Rai đang nằm trên giường. Anh giận dữ quát lên:

– Mẹ và mọi người đã nói gì với Binodini vậy?

– Chẳng nói gì sất.

– Thế cô ấy đâu?

– Sao mà biết được.

– Mẹ không biết! - Mahendra đai lại ngờ vực - Được lắm, con sẽ tìm cô ấy. Con sẽ tìm ra bất kể là cô ấy ở đâu.

Anh quay gót. Bà Rai lập cập xuống giường vừa bước theo anh vừa van nài:

– Mahin con ơi, xin con đừng bỏ đi. Trở lại đi con. Nghe mẹ con!

Nhưng Mahendra đã biến ra khỏi nhà. Một chốc sau anh quay lại và hỏi người gác cổng:

– Cô Binô đi đâu hả?

– Chúng con không biết ạ. Cô ấy chẳng nói gì.

– Ông không biết thật? - Mahendra hỏi, giọng lạnh lùng và khinh bỉ.

– Thưa ông, không ạ - Người gác cũng đáp, hai tay chấp lại.

Mahendra lẩm bầm: “Mẹ đã dặn họ rồi” Quay sang người gác cổng, anh bảo cộc lốc:

– Được lắm, không sao hết.

Trong ánh đèn đường phố mờ mờ, những người bán rong đang rao bán cá ướp lạnh. Mahendra dẫn bước và nhanh chóng mất hút trong đám người ồn ào trên phố.

Bihari không hay ủ ê nghiền ngẫm về mình ban đêm. Thực ra anh chẳng bao giờ coi mình là đối tượng để nghĩ ngợi và thường coi thế giới xung quanh quan trọng hơn bản thân anh nhiều nên anh thấy vui sướng với những quyển sách, với công việc, bè bạn và môi trường anh sống. Nhưng rồi đến một hôm, khi cơn chấn động kinh hoàng bỗng nhiên làm vỡ tanh tành cái thế giới quanh anh, quăng anh lên cái đỉnh cao chơ vơ của nỗi đau khổ trong lòng. Từ khoảnh khắc ấy anh bỗng thấy một nỗi sợ hãi phải cô đơn một mình ngày càng lớn và anh phải cố lao vào công việc để không còn lúc nào ngơi mà nghĩ ngợi nữa.

Nhưng hôm nay anh thấy không thể làm ngơ kẻ tù nhân trong anh được nữa. Anh đã đưa Binôdini về làng hôm trước và từ đó, từ nơi sản phẩm của lòng anh quặn lên một nỗi đau, nỗi đau luôn thúc vào anh và bắt anh phải nghĩ tới nó ngay giữa lúc công việc bề bộn hay khi đàn đúm với bạn bè. Anh cảm thấy ứ đọng, trống vắng và buồn bã mênh mang.

Đã chín giờ tối. Những cơn gió nam từ biển thổi vào làm buổi tối mùa hè thật dễ chịu giờ đây đang giạt diên cuồng trên sân thượng thông với phòng ngủ của Bihari. Đó là một đêm không trăng, Bihari đang ngồi một mình trong tối, người ngả trên chiếc ghế thoải mái. Anh chẳng còn hứng thú dạy dỗ Basanta nữa nên đã cho cậu học trò đi ngủ sớm. Trái tim anh như một đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi đang giơ tay chơi với trong bóng tối mong được một nguồn an ủi, một kẻ tri âm, một vị ngọt ngào nào đó cho sự hiện hữu thường xuyên vô tư hướng ngoại của anh. Những cơn đập ngăn giữ bản ngã lành mạnh, kỷ cương của anh dường như đã sứt lở làm dòng lũ ngẫu dục của vô thức trước này vẫn được đóng kín ủa ra và giờ đây đang cuốn anh trôi tới những hình tượng và ý nghĩ thâm kìa mà anh đã nguyện không bao giờ phạm tới nữa.

Cái thiên truyện về tình bạn giữa anh và Mahendra, từ đầu đến cuối được khắc họa bằng nhiều màu sắc trên những băng giấy cuộn lại trong trí nhớ của anh, như một tấm bản đồ ghi tên đất, tên sông, hồ ao và núi non đang được lần giở trong tâm trí anh. Anh hồi tưởng lại lần lượt những cơn

chấn động đã lật nghiêng cán cân thăng bằng trong thế giới nhỏ bé là cuộc đời anh, trong những cuộc đụng độ với những hành tinh bất ngờ đối hướng. Con chấn động đầu tiên bắt đầu khi nào nhỉ? Anh chợt thấy hắt hắt trong bóng tối ngay trước mắt anh là khuôn mặt thùy mị, trẻ con của Asa đang tỏa ra những ánh vàng dịu của mặt trời lúc hoàng hôn, anh như nghe thấy những tiếng tù và báo hiệu giờ lành cho đám cưới cử hành. Cái hành tinh tốt lành hiện ra từ một chân trời vô định đã tới và chen vào giữa hai người bạn, gây ra một khoảng cách giữa họ và một nỗi đau thầm kín mà anh không dám thổ lộ, thậm chí anh cũng không dám thú nhận với chính mình nữa. Và từ nỗi đau ấy tỏa ra ánh sáng và vị ngọt ngào của một mối tình hiếm hoi mà tự thân nó đã là đầy đủ.

Cùng với hành tinh tốt lành ấy, ngôi sao Thổ xuất hiện làm tan mất dần tình bằng hữu thân thiết của hai người bạn, sự gắn bó của tình yêu vợ chồng, sự yên ổn và mối ràng buộc thiêng liêng của gia đình, Bihari cố hết sức với tất cả nỗi khinh bỉ mà anh có thể có được một cách chính đáng gạt hình ảnh Binôdini khỏi tâm trí anh. Nhưng thật lạ là nỗi khinh ghét của anh cứ tan loãng đi ngay cả khi anh cảm thấy nó hắt hắt, nó cũng không thể xóa nhòa được hình ảnh về một vẻ đẹp lung lạc mê hồn vẫn sáng lòa giữa đêm tối, cái nhìn bí ẩn, đen ngòm của nó xoáy vào anh. Những cơn gió nam mùa hè gấp gáp, ào ạt tựa như những luồng hơi thở hồi hộp của cái hình ảnh ấy đang mơn trớn tay chân Bihari. Dần dần ánh chói lòa của cái nhìn dữ dội không chớp mắt đó bắt đầu mờ tối và cặp mắt sắc, xuyên thấu đang cháy bỏng nỗi khát khao dường như dịu lại và tan ra trong dòng nước mắt dâng lên tuôn trào, biến cái nhìn thành một nỗi dịu dàng sâu thẳm. Hình ảnh ấy tiến lại gần anh và quỳ sụp xuống sàn, ôm lấy đôi bàn chân Bihari mà ghì chặt vào ngực bằng một vòng tay ôm đầy giông bão. Rồi dường như nó ngóc dậy như một cây leo thần tiên quấn lấy Bihari bằng những tay cuốn mềm mại và ngược nhìn khuôn mặt xinh xắn như một đóa hoa vừa hé mở tỏa hương đầy khao khát vào đôi môi Bihari. Anh nhắm mắt cố xua cái hình ảnh ấy khỏi tâm trí anh nhưng ý chí của anh dường như đã tê liệt trước đó. Nụ hôn nóng bỏng, dờ dang run rẩy trên khóe môi anh trong nỗi khát khao dữ dội được đền đáp. Một nỗi mê mẩn run rẩy tràn ngập trong anh làm anh ngây ngất.

Không thể chịu được bóng tối và nỗi cô đơn hơn nữa, anh vội quay vào căn phòng ngủ sáng đèn. Mắt anh chợt gặp một bức ảnh bọc lụa trên chiếc bàn trà trong góc phòng. Vừa mở miếng lụa bọc ngoài Bihari vừa ngồi

xuống giữa phòng, ngay dưới ngọn đèn. Anh đặt tấm ảnh trong lòng và bắt đầu ngắm nhìn mê mải.

Đó là hình ảnh Mahendra và Asa chụp chung ngay sau ngày cưới. Mặt sau đề tên: “Mahendra “ và “Asa” do chính tay hai người viết. Bức ảnh vẫn giữ nguyên vẻ nồng nàn của mối tình đầu sau ngày cưới của họ. Mahendra ngồi trên ghế mặt anh rạng lên niềm hạnh phúc trước một tình yêu vừa chớm nở. Asa đứng bên cạnh anh. Người thợ ảnh đã khéo léo lột bỏ được tấm mạng che nhưng vẫn giữ nguyên được vẻ thù mị trên khuôn mặt nàng. Asa tội nghiệp giờ đây đang bị bỏ rơi và đang tan nát cả cõi lòng trong khi Mahendra đang trôi nổi phương nào. Tấm ảnh vội vã ghi lại nguyên vẹn vẻ ngây ngất nồng nàn trước tình yêu trên nét mặt Mahendra giờ đây đã biến nó thành một rời giăng dối của cái tơ trêu trong số phận con người.

Giữ tấm ảnh trong lòng. Bihari cố dựa vào Asa như một phù chú để xua đi hình ảnh Binodini, nhưng đôi tay mềm mại của Binodini rừng rực hơi nóng của một tình yêu nồng nàn vẫn tiếp tục cuốn lấy chân tay anh. Bihari cố gắng tạo ra nỗi khinh ghét nàng bằng cách nhắc đi nhắc lại trong tâm trí: “Sao cô dám làm tan vỡ một gia đình đầy hạnh phúc và đầy yêu thương như thế?”, nhưng cặp môi nóng bỏng của Binodini vẫn nhướng lên tới môi anh đầy quyến rũ với một nỗi khát khao dang hiển thì chỉ thì thầm một điều: “Em yêu anh! Trên cái thế gian bao la này chỉ mình anh là của em thôi”

Câu trả lời như vậy là sao nhỉ? Liệu “em yêu anh” có phải là một lời đáp khả dĩ có thể đáp lại lời than vãn ai oán của một gia đình tan nát? Con quý mê hoặc. Thế nhưng khi anh thốt ra những lời này với hy vọng rằng đó chính là nỗi khinh bỉ thì anh lại nghi ngờ rằng hình như trong giọng điệu mình vẫn pha chút run rẩy dịu dàng. Làm sao anh có thể toàn tâm toàn ý mà chối bỏ một tình yêu không gì sánh được đang được trao dâng vô điều kiện cho anh đúng vào lúc bản thân anh vừa bị chối bỏ và xua đuổi ra ngoài lề như một kẻ hành khất, bị tước đi một tình bạn và lòng tận tụy suốt đời. Một món quà như vậy chưa bao giờ đến với anh trước đó. Những gì anh nhận được cho lòng tận tụy đơn phương của anh chỉ là chút vụn bánh khốn khổ vương ra từ chạn thức ăn của nhà người. Còn giờ đây khi bà chủ đã tận tay bưng đến cho anh món anh đã lựa chọn kỹ càng, nấu riêng cho anh và dâng lên anh trên chiếc đĩa vàng thì làm sao kẻ lang thang đói khổ có thể từ chối được.

Đang đắm mình trong mộng tưởng với những hình ảnh như vậy, anh bỗng giật mình vì một tiếng động. Nhìn lên anh thấy Mahendra đã ở trong

phòng. Trong lúc lúng túng anh vụt đứng dậy, tấm ảnh rơi xuống thảm mà anh không hay biết.

– Binôdini đâu? - Mahendra hỏi mà không hề chào hỏi.

Bihari tiến lại đón Mahendra. Anh cầm tay Mahendra và nói một cách thân mật:

– Anh Mahendra ơi, hãy ngồi xuống đây tí đã, ta sẽ nói với nhau về mọi chuyện

– Tôi không có thời gian để chuyện trò và tranh luận. Nói đi, Binôdini đâu?

– Câu hỏi của anh không dễ gì mà trả lời một cách đơn giản như vậy. Anh phải bình tĩnh lại và nhẫn nại mà nghe mới được.

– Cậu đang sắp sửa lên lớp đấy chẳng? Tôi đã nghe thuyết lý quá đủ từ thời nhỏ rồi

– Không, tôi không có quyền cũng như không có thuyết lý ai cả.

– Cậu sẽ chửi rủa tôi chẳng? Tôi biết là thằng côn đồ, thằng bịp bợm hay là tất cả những đồ gì gì nữa mà cậu có thể gọi nhưng điều tôi cần rõ là cậu có biết Binôdini ở đâu không?

– Có, tôi biết!

– Cậu sẽ cho tôi biết?

– Không

– Cậu phải nói. Cậu đã lén đưa cô ta đi và đã giấu cô ấy. Cô ấy là của tôi. Cậu phải trả lại cô ấy cho tôi

Bihari đứng im giây lát rồi anh nói khẽ

– Cô ấy không phải là của anh. Tôi cũng không lén đưa cô đi. Cô ấy đã tự đến với tôi

Mahendra nổi sung:

– Mày nói láo! - Anh hét lên rồi lao về phía cánh cửa dẫn vào phòng trong, vừa đâm ầm ầm vào cửa vừa gào lên:

– Binô ơi! Binô ơi!

Một tiếng nứt nẻ khẽ vang đến tai anh từ trong phòng. Anh hét:

– Đừng sợ, Binô ơi! Anh đây, Mahendra đến cứu em đây. Không đứa nào dám nhốt em lại như tù thế được.

Anh lao cả người vào cánh cửa làm cửa lật tung ra rồi ào vào căn phòng tối như bưng. Anh nhìn thấy trên giường một cái bóng mờ mờ co quắp vì sợ hãi đang bấu lấy gối mà nước nở nghẹn ngào. Bihari lao vào phòng, bế Basanta lên đỡ dành:

– Đừng sợ, Basanta. Chẳng có gì đáng sợ cả.

Manhendra lại lao ra và lồm lên tìm kiếm khắp trên gác dưới nhà. Khi anh quay lại căn phòng lúc trước, đèn đã được thắp lên và Basanta đã được đặt nằm lại trên giường thảnh thơi vẫn còn thốt ra những tiếng nấc vì kinh hãi, còn Bihari đang ngồi bên cạnh bé tay nhẹ nhàng vuốt ve run nó ngủ.

– Cậu giấu Binôdini ở đâu? - Mahendra nổi khùng hỏi tiếp.

– Xin đừng có hét lên như thế, anh Mahendra - Bihari trách - Anh đã làm thằng bé hoảng sợ, nó có thể phát ốm đấy. Còn về chuyện Binôdini ở đâu thì chẳng có gì can hệ đến anh cả.

– Ông thánh cao thượng ời, xin ông đừng có nhồi nhét những ý tưởng thần thánh vào đầu tôi nữa - Mahendra giễu cợt - Ông đã làm gì trong đêm với bức ảnh vợ tôi trong lòng thế? Nghĩ gì về vị thánh nào vậy? Nguyên những đoạn kinh thiêng liêng nào thế? Đạo đức giả.

Anh quăng chiếc khung ảnh xuống sàn và lấy giấy chà lên làm kính vỡ tan tành. Rồi anh cúi xuống nhặt tấm ảnh lên và xé vụn thành từng mảnh mà quăng vào Bihari. Khiếp đảm trước cảnh tượng điên cuồng ấy, Basanta lại òa lên nước nở. Cổ nghẹn ứ vì tức giận, Bihari chỉ tay ra cửa, quát lên:

– Cút đi.

Mahendra ào ra khỏi nhà như một cơn lốc.

Ngắm nhìn phong cảnh qua cửa sổ của toa phụ nữ vắng vẻ khi con tàu lướt qua ruộng đồng, làng mạc với những lùm cây râm mát. Binôdini cảm thấy nỗi nhớ man mác về cảnh thanh bình của cuộc sống thôn dã. Trí tưởng tượng của nàng đã dựng nên cho nàng một cái tổ ấm nấu trong môi trường rừng núi, nơi cùng với những cuốn sách ưa thích, nàng sẽ hàn gắn được nỗi xót xa cay đắng và đốt cho tan đi những thương tích trên trái tim nàng trong thời gian lưu lạc ở thành phố. Ngắm những cánh đồng mùa hè xám xịt và trống vắng trải dài vô tận đượm ánh vàng dịu của mặt trời đang lặn, nàng cảm thấy mình không thèm muốn một cái gì. Nàng chỉ muốn được nhắm mắt và chìm đắm vào hồi tưởng trong ánh vàng bình yên như ngoài kia để cứu vớt con thuyền nhỏ bé của nàng khỏi giông bão và những đợt sóng dữ của cuộc đời rồi đưa nó vào một bến bờ yên tĩnh và cột vào một cành đa rủ xuống trầm mặc trong cái tịch mịch của ngày tàn. Không, nàng không còn mong muốn gì nữa cả. Chốc chốc hương hoa muôm lại thoang thoảng đưa vào trong toa gợi thêm nỗi mong mỏi cảnh yên bình ở làng quê của nàng.

- Thế cũng được - Nàng nhủ thầm - Vậy là tốt hơn cả. Mình chán ngay cả bản thân mình và chỉ mong được quên đi hết trong một giấc ngủ dài mê mết. Một lần nữa mình sẽ trở lại làm cô thôn nữ và sẽ sống trong cảnh thanh bình mà tìm nguồn an ủi trong việc nhà cũng như việc hàng xóm.

Sau khi đã an ủi trái tim phiền muộn bằng niềm hy vọng sẽ có được sự yên ổn như thế, Binôdini bước vào căn nhà là của nàng. Nhưng, chao ôi, yên ổn đâu chả thấy, chỉ thấy có nỗi cô đơn và cảnh nghèo nàn! Mọi vật trong căn nhà lụp xụp đều cũ kỹ và tàn tạ, bụi bặm và mọt ruỗng. Cái mùi ẩm mốc và ươn át của căn phòng bí hơi gần như làm nàng ngạt thở. Trong góc là một vật bằng gỗ nào đó đã bị mục ruỗng và sụp xuống do cùng một lúc bị mối, chuột và bụi bặm tấn công. Khi Binôdini bước vào, trời đã nhá nhem nên căn phòng tối như hũ nút. Tuy nhiên nàng vẫn sờ soạng đốt cây đèn đất lên và căn phòng lập tức sặc mùi khói dầu mù tạt. Ánh sáng nhạt nhẽo ảm đạm của cây đèn chỉ làm tăng thêm vẻ nhớp nháp của căn phòng. Những gì trước đó nàng ngần ngại giờ đây bỗng trở nên không thể chịu nổi.

Tinh thần nổi loạn ở nàng lại trỗi dậy trước cảnh tượng của căn phòng và bùng lên thành sự chống đối mạnh mẽ:

– Mình không thể sống nổi ở đây lấy một phút mất.

Một vài cuốn sách và tạp chí cũ của nàng để trên giá đã phủ mờ bụi. Nàng chẳng còn bụng dạ nào đựng đến chúng. Ngoài trời gió đã lặng, âm thanh duy nhất từ vườn muỗm văng vào là tiếng vo vo của muỗi.

Một bà cô già nua bên nhà chồng trước thường ở với Binôdini và coi sóc nàng đã đi thăm con gái lấy chồng xa. Khi Binôdini đi thăm hàng xóm xung quanh, ai cũng thốt lên:

– Trông kìa! Ai mà ngờ được chứ? Xem này, trông y như là một memsahep^[35] ấy.

Họ nhìn nhau, nháy nhau đầy ý nghĩa như thể cái bằng chứng này đã khẳng định chắc chắn cho những lời đồn đại.

Cứ mỗi bước đi Binôdini lại nhận thấy rõ ràng hơn rằng nàng đã giạt xa khỏi làng quê mình biết bao. Nàng thực sự trở thành một kẻ lưu đầy dưới chính nhà mình, hoàn toàn không thể ngơi nghỉ lấy một phút ở bất cứ nơi đâu.

Bác đưa thư ngày xưa đã quen thuộc với nàng từ thuở nhỏ. Sáng hôm sau nàng trông thấy bác với chiếc túi trên vai khi đang đi đến ao tắm của làng. Không kìm nổi nỗi mong mỏi, nàng quăng vội khăn tắm xuống đất lao đến bên bác, hỏi dồn dập:

– Bác Panchuda ơi, có thư của cháu không?

– Không - Ông già đáp.

– Có khi có đấy - Binôdini nói một cách hồi hộp - Để cháu xem nào.

Nàng lôi ra nửa tá thư và đọc địa chỉ một cách cẩn thận. Chẳng có thư nào gửi cho nàng cả. Thất vọng và ủ ê, nàng bước xuống những bậc đá dẫn xuống ao tắm, các cô gái làng nháy nhau và cười tinh nghịch:

– Trời, chị Bindi ơi! - Một cô kêu lên - Sao lại phải mong thư làm vậy?

– Ồ này - Một cô đàn hanh hơn tiếp lời - Có mấy ai trong bọn mình số đỏ đến mức nhận được thư gửi bưu điện bao giờ chưa nào? Chồng, anh em và họ hàng mình cũng đi làm trên tỉnh thế mà có bao giờ ông đưa thư này chiếu cố đến chúng mình đâu?

Và thế là những lời móc máy rộ lên rôm rả hơn và những ánh mắt chế giễu lộ rõ hơn. Binôdini đã nài xin Bihari viết cho nàng ít nhất mỗi tuần hai

lần. Sáng hôm ấy, tuy chẳng có mấy may hy vọng nhận được thư, những do quá mong mỏi nên nàng cố bấu víu lấy khả năng nhỏ nhất. Đối với nàng dường như cả thế kỷ đã trôi qua từ khi nàng rời Canquitta về đây.

Những lời đồn đại độc địa về nàng và Mahendra đã bay về làng trước cả khi nàng trở về. Nàng lập tức hiểu rằng những lời đồn ấy lan nhanh và độc ác như thế nào qua vẻ miễn cưỡng không tự nhiên của cả bè bạn lẫn những kẻ tình địch. Đâu rồi niềm an lạc? Nàng cố lánh xa hàng xóm láng giềng nhưng điều đó chỉ làm họ thêm bức tức. Họ phật lòng vì bị tước mất đi dịp tốt được chế giễu và hành hạ người đàn bà đã gục ngã.

Chẳng ích gì cứ cố ẩn mình ở chốn làng quên chật hẹp nơi khó mà tìm ra một xó xỉnh tối tăm để người ta có thể yên nghỉ cho vết thương lành miệng. Những con mắt tọc mạch rình ngó ở mọi nơi mọi chốn cố moi ra những chuyện đau lòng. Như một con cá nhốt trong chậu đang bức bối, càng vùng vẫy nàng càng tự gây ra thương tích cho mình. Ngay cả cái quyền được nhắm nháp nguyên vẹn vị cay đắng của nỗi đau đớn cũng bị người ta tước bỏ ở đây.

Hôm sau, sau giờ phát thư, nàng khép cửa lại và viết:

“Đừng sợ gì, anh Bihari ạ, em sẽ không bắt anh phải nhận một lá thư tình đâu. Anh là quan tòa của em và em cúi lạy trước anh. Anh đã trừng phạt em thật nghiêm ngặt vì tội lỗi em đã phạm và em đang thi hành lời tuyên phạt của anh đấy. Điều mà em tiếc nhất là anh không thể tự thấy được lời tuyên án của anh nghiêm khắc đến mức nào. Nếu thấy được thì chắc anh cũng phải cảm thương. Cái cơ hội ấy em đã bị tước mất rồi. Tuy vậy em sẽ cắn răng chịu đựng tất cả và hằng nghĩ về anh, cúi lạy trước anh. Nhưng hãy nói đi, vị chúa tể của em, phải chăng kẻ tù nhân không có quyền được hưởng khẩu phần tối thiểu của nó hay sao? Chẳng cần cao lương mỹ vị gì mà chỉ là chút đồ ăn ít ỏi nhất để giữ cho nó sống cầm hơi mà thôi! Một mảnh thư với hai dòng nguệch ngoạc của anh là tất cả khẩu phần mà em muốn xin anh. Nếu cái đó mà em cũng bị từ chối một thì án của em sẽ không phải là lưu đầy nữa mà là án tử hình đấy. Xin đừng, ôi vị quan tòa của em, để em phải chịu cái án quá tàn nhẫn như vậy. Tim em tràn ngập một niềm kiêu hãnh vô bờ bến. Em không thể tưởng tượng được ngay cả trong mờ rạng một ngày nào đó em sẽ phải hạ mình quá nhẫn nhục trước một ai đó. Anh đã thắng và em không thể kháng cự được nữa. Nhưng xin anh hãy rủ lòng thương và ra tay cứu vớt cho em sống sót. Ban cho em ít đồ ăn để giúp em đứng vững trước nỗi khắc nghiệt của anh mà chịu lưu đầy nơi rừng

xanh núi đỏ này. Sau đó sẽ không có gì có thể ngăn trở em thi hành triệt để cái án lưu đầy của anh nữa. Đây chỉ là chút ít biểu hiện em lộ cho anh thấy về nỗi khổ cực của em mà thôi. Còn những gì khác, trong tâm trí em đã nhuốm với lòng sẽ không bao giờ bắt anh phải biết, mặc dù trái tim em đang muốn vỡ tung ra. Nhưng em sẽ giữ lời nguyện. Em gái Binô của anh”.

Nàng gửi bức thư đi. Những người hàng xóm lại ỉ ôi. Con nỡm trơ tráo! Suốt ngày đóng cửa viết thư và đeo lấy ông bưu điện! Chẳng lẽ có mấy ngày ở lại Canquitta mà đã làm nó mất hết ngượng ngùng không còn biết điều hay lẽ phải nữa sao?

Hôm sau vẫn không thấy thư từ gì. Binôdini suốt ngày thần thờ như mất hồn, mặt nàng khó đăm đăm. Bị giằng xé vì những lời nhục mạ và bêu riếu như những lần roi quất từ khắp mọi phía, cả trong lẫn ngoài, cái sức mạnh tàn phá tiềm ẩn trong chiều sâu tiềm thức của nàng bỗng bị quất dậy thành một cơn cuồng nộ ma quái, tàn bạo và điên dại. Kinh hoàng khủng khiếp, Binôdini đóng kín cửa giam mình trong phòng.

Nàng chẳng có chút gì của Bihari cả, không có một vật kỷ niệm cụ thể nào, không có ảnh của anh, thậm chí không có lấy một vài dòng nguệch ngoạc nữa. Nàng sờ soạng quanh mình cố kiếm lấy một biểu tượng, một vật lưu niệm nào đó mà nàng có thể ghì sát vào tim để hơi ấm của nó có thể làm tan chảy dòng lệ trong mắt nàng, một cái gì đó có thể làm tan đi nỗi đắng cay đã đông cứng trong tim nàng và suốt lệ sẽ dập tắt được ngọn lửa phản kháng đang bùng lên trong nàng, để nàng có thể tuân thủ cái kỷ luật khắc nghiệt mà Bihari đã áp đặt cho nàng với tình yêu và lòng tận tụy. Nhưng như bầu trời giữa trưa không một gợn mây, trái tim nàng vẫn không ngừng cháy rực mà không hề có dấu hiệu gì của nước mắt sẽ tuôn ra từ cặp mắt nàng.

Nàng nghe nói rằng khi thiên định với tấm lòng thành, người ta sẽ có khả năng làm cho người được gọi tới nhất định phải hiện ra. Do vậy nàng nhắm mắt, chắp tay lại và bắt đầu gọi Bihari:

– Cuộc đời em trống không, trái tim em cũng trống không, chung quanh em chẳng còn có gì ngoài sự trống rỗng, anh hãy hiện ra trong sự trống trải này, đến đi anh, cho dù chỉ một phút thôi, anh phải đến ngay, em sẽ không bao giờ từ bỏ anh đâu.

Nhắc đi nhắc lại mãi những lời này với nỗi thiết tha và sự thành khẩn tập trung đến cao độ, Binôdini cảm thấy vững tâm hơn. Đây chắc chắn là sức mạnh của tình yêu, nàng cảm thấy như vậy, sức mạnh của thiên định không

bao giờ vô ích cả. Chẳng ích gì chỉ ước ao thuần túy, chỉ tốn hơi tốn sức mà than vãn tuyệt vọng. Như vậy chỉ làm kiệt sức trái tim mà thôi. Nhưng nếu khi người ta tập trung toàn bộ ý nghĩ vào một điều duy nhất theo nguyên lý của tham thiền nhập định và tập trung ý chí thì sức mạnh của con người sẽ tăng lên gấp bội. Ý nguyện khi được tập trung cao độ sẽ trở thành một quyền lực đầy sức mạnh, nó vượt qua tất cả mọi trở lực mà tìm tới đối tượng của nó và cuốn hút đối tượng này đến với nó một cách không gì cưỡng lại được.

Say sưa mê mải trong thiền định, Binôdini không hề thấy màn đêm đã buông xuống và căn phòng chưa lên đèn tối như bưng. Tâm trí và giác quan của nàng ngập trong tiềm thức sâu thẳm, trong đó mọi ý nghĩ về làng xóm, xã hội và thế giới bên ngoài đều bị nhấn chìm như trong một cơn lũ. Bỗng có tiếng gõ cửa. Giật nảy mình, Binôdini vội vã đứng bật dậy và lao ra mở toang cửa và kêu lên trong nỗi ngây ngất do niềm tin mãnh liệt mới hình thành ở nàng tạo ra.

– A, anh đã tới!

Nàng tin tưởng một cách mãnh liệt rằng trên cả thế gian mệnh mông này chỉ có mỗi một người có thể đến với nàng vào giờ khắc này mà thôi.

– Anh đây, Binô - Mahendra đáp.

– Ra ngay! Bước đi! - Binôdini hét lên không kìm được vì nỗi thất vọng và sự khinh bỉ trào lên.

Mahendra kinh ngạc.

– Này, Bindi, nếu như ngày mai bà cô chồng chị mà về đây thì...

Những lời nói bỗng im bặt trên môi bà hàng xóm vừa chột bước đến cửa phòng.

– Ôi trời! - Bà này kêu lên kinh hãi, vội vã kéo khăn sari trùm mặt rồi chuồn thẳng.

Cái làng nhỏ bé lại được dịp nhao nhao lên. Người có tuổi thì tụ tập ở sân đình bảo nhau:

– Thế này thì quá thật. Chuyện ở Canquitta thì người ta còn làm ngơ đi được, chứ cái kiểu mặt dày mày dạn trơ tráo thế này, ai đời viết hết thư này đến thư khác cho anh chàng ấy để lôi anh ta về tận đây, thật là quá thể...hết mức rồi đấy. Làng ta không thể chứa cái con mẹ đi thỏa đến thế được.

Binôdini chắc mẩm rằng sáng sớm hôm sau nhất định sẽ có thư của Bihari. Những chẳng có gì.

– Bihari có quyền gì với mình nhi? - Nàng tự hỏi - Cái gì đã bắt mình phải nghe lời anh ta? Sao mình lại phải cho anh ta hiểu rằng mình sẽ tuân theo ý muốn của anh ta một cách tuyệt đối cơ chứ? Mỗi quan tâm duy nhất của anh ta ở mình là lợi dụng mình để đến với Asa yêu dấu của anh ta mà thôi. Mình chẳng có quyền gì với chính mình cả, chẳng có quyền đòi hỏi gì - thậm chí chỉ vài dòng nguệch ngoạc của anh ta cũng không. Chả nhẽ mình là kẻ vô nghĩa lý, đáng khinh đến thế kia ư?

Ngọn lửa ghen tuông dữ dội bùng lên trong lồng ngực nàng:

– Thì ra mình đã phải chịu đày đọa nơi địa ngục ngày vì lợi ích của kẻ khác. Nhưng nhất định không đời nào vì Asa cả. Mình thật ngu xuẩn đi chấp nhận cái cảnh nghèo nàn xơ xác này, cảnh đọa đày nơi thâm sơn cùng cốc này, nỗi nhục nhã và ê chề này cùng với nỗi phẫn nộ bức bối này, tất cả chỉ để làm ơn cho Asa! Cớ gì mình lại phải làm trọn cái lời nguyện chết người của mình nhi? Mình ngu quá, thật ngu đủ đường! Sao mình lại đi yêu Bihari làm gì cơ chứ?

Khi nàng đang ngồi ủ ê nghĩ ngợi trong phòng, im lìm khắc khổ như một tượng gỗ thì bà cô chồng già cả bước vào, bà vừa đi thăm con gái lấy chồng xa trở về. Bà đồn ngay:

– Những điều tao nghe người ta nói là thế nào, hả con đi mẻo kia?

– Có thật cả đấy - Binôdini đáp.

– Sao mà lại cứ lôi cái nhục nhã ấy về làng về nước thế? - Bà già rít lên
- Mà còn về đây làm gì?

Quá ê chề, Binôdini chỉ nín lặng. Bà cô tiếp tục đay nghiến:

– Tao bảo đây, mà không thể về đây mà ở được đâu. Số tao nó không ra gì thì tao phải chịu, tao đã mất đi gần hết mọi người thân thích rồi, nhưng tuy thế tao vẫn còn chống chọi được với mọi tai ương. Nhưng cái kiểu nhục nhã bày ra cho cả làng thế này thì không được. Tao không thể chịu nổi như vậy. Mà hãy bước đi đâu thì bước ngay đi!

– Vâng, con sẽ đi ngay giờ đây - Binôdini đáp.

Đúng lúc đấy Mahendra đến, mặt chưa rửa, quần áo xốc xếch, mắt anh vẫn đỏ vì mất ngủ, mặt hốc hác tái mét vì thiếu ngủ. Lúc đầu anh đã quyết cố gắng một lần nữa đưa Binôdini đi trong lúc còn mờ đất, nhưng khi nhớ lại sự cự tuyệt hôm qua anh lại nhụt hẳn. Lòng đầy hoang mang anh ngần ngại mãi. Khi trời sáng dần và giờ tàu sắp tới nên anh không còn lẩn lữa thêm ở phòng đợi trong nhà ga được nữa, bèn dẹp hết ngần ngại nhảy lên xe ngựa cho đánh thẳng tới cửa nhà Binôdini. Khi đã quyết rồi, lòng anh tràn ngập một nỗi vui mừng điên dại của một kẻ vừa đi tới một quyết định tuyệt vọng gạt bỏ hết ngại ngần mà thách thức với cả thế giới. Lòng can đảm của kẻ bất cần dưng lên xóa hết mọi nỗi phân vân ngần ngại và những người làng tò mò kinh ngạc dõi theo anh hai bên đường đối với anh chỉ là những bức tượng đất thô mà thôi.

Không nhìn ngang nhìn ngửa, Mahendra lao thẳng tới chỗ Binôdini và nói:

– Binô ời, anh là thằng đê tiện nếu như anh cứ để em ở đây mà một mình phớt mặt trước những lời phỉ báng của làng xóm. Em phải đi khỏi đây với anh, ngay lúc này, ít nhất là trước mắt đã. Còn sau đó nếu em muốn rời bỏ anh thì tùy em. Anh sẽ không ngăn giữ em đâu. Anh thề trước mặt em đây, rằng tất cả ý muốn của em, cho dù như thế nào đi nữa cũng sẽ được thực hiện. Nếu em tử tế với anh cuộc đời này sẽ thật đáng sống. Nếu không, thì anh sẽ tách mình ra khỏi cuộc đời em. Anh đã phạm nhiều điều bất tín trước nay nhưng hôm nay em hãy tin ở anh, chỉ một lần thôi. Chúng ta đang đứng trên vách đá cheo leo và chẳng còn thời gian để quay lui nữa.

– Anh có thể đưa em đi cùng anh được - Binôdini đáp rất bình tĩnh và giản dị - Anh có mang xe đến đây không?

– Có, anh có mang tới.

Bà cô già bước ra khỏi phòng riêng, hướng về Mahendra, bà nói:

– Dù cháu không biết bà, Mahendra ạ, nhưng cháu không phải xa lạ gì với bà. Bà Railasmi mẹ cháu cũng là người làng này và thường gọi bà là cô đây. Cháu hãy xem xem cháu đang làm gì thế vậy? Cháu có vợ và mẹ ở nhà thế mà còn đi làm những chuyện xấu xa như vậy? Cháu còn mặt mũi nào mà trông thấy họ hàng làng xóm tử tế nhà cháu nữa?

Mahendra bỗng thấy xù hăn xuống. Lần đầu tiên anh chợt nhớ rằng anh có mẹ, có vợ và trên đời này còn có cái gọi là họ hàng làng xóm nữa. Trước kia đã có lúc anh không thể ngờ được rằng sẽ có ngày nào đó phải nghe những lời như vậy ở bậc cửa một căn nhà lá vô danh ở một làng nhỏ heo hút, rằng sau này anh sẽ phải thêm vào tiểu sử đời anh một chương khủng khiếp về chuyện anh đã bị quyến rũ và bỏ đi với một quả phụ trẻ và đáng kính giữa thanh thiên bạch nhật, ngay trước mắt dân làng như hôm nay. Thế mà tất cả chuyện ấy đã xảy ra rồi, bất chấp vợ, mẹ và những lời trách móc của mọi người tử tế xung quanh.

Thấy Mahendra câm miệng đứng như trời trồng, bà già rít lên:

– Nếu chúng bay phải đi, thì đi ngay đi. Đừng có lảng vảng gần cửa nhà tao nữa. Bước ngay đi!

Bà đóng sập cửa ngay trước mặt anh và cài chốt bên trong. Binôdini leo lên xe ngựa nguyên xi như hồi đêm, mặt chưa rửa, quần áo chưa thay, tay trắng và bụng rỗng không. Khi Mahendra đang định theo nàng vào xe, nàng nói:

– Không, ga cũng không xa lắm. Anh hãy đi bộ theo.

– Nhưng như vậy chỉ phoir anh ra trước con mắt dân làng mà chẳng để làm gì cả - Mahendra phản đối.

– Thế anh vẫn còn chút hổ thẹn hay sao?

Nàng đóng cửa xe và ra lệnh cho người xà ích:

– Ra ga!

– Thế ông không lên xe ư? - Người đánh xe hỏi.

Mahendra lưỡng lự nhưng không dám lên xe. Chiếc xe đánh đi. Tránh những con đường chính, Mahendra đi vòng ra đồng và lúc cúc kéo bộ ra ga, mặt cúi gằm.

Lúc ấy có những cô vợ trẻ ở làng đã tắm và ăn sáng xong xuôi. Chỉ còn một vài cô tay cầm khăn tắm và bình dầu đang lần theo bậc đá ngoằn ngoèo

khuất khúc xuống ao tắm của làng nằm khuất sau những rặng muồm đang
trổ hoa.

Bà Railasmi quá hốt hoảng trước việc bỏ đi đột ngột của Mahendra đến mức chẳng ăn uống ngủ nghê gì được. Trong khi ông Saducharan nháo đi tìm kiếm khắp những nơi anh có thể đến, cả những nơi chẳng mấy khả năng anh đến nữa, thì Mahendra chờ về Caquitta đem theo Binôdini. Sau khi để Binôdini lại ở một căn hộ thuê ở đường Patandanga, anh trở lại nhà vào ban đêm. Khi bước vào phòng mẹ, anh thấy căn phòng mờ tối trừ chút ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn lồng để sau rèm cửa. Bà Rai nằm trên giường như người ốm, còn Asa đang ngồi xoa bóp chân cho bà. Sau bao nhiêu ngày bấy giờ cô con dâu mới có được cái đặc ân ngồi dưới chân bà mẹ chồng.

Giật bản mình khi Mahendra bước vào phòng, Asa bật dậy và bỏ ra ngoài. Mahendra lấy hết can đảm nói:

– Con thấy khó mà học được ở nhà, mẹ ạ, nên con đã thuê một căn phòng ở gần trường và sẽ ở lại đó.

– Ngồi xuống, Mahin - Bà Rai nói, tay chỉ xuống phía đầu giường.

Mahendra ngồi xuống, lòng đầy bối rối. Bà Rai tiếp tục:

– Con muốn ở đâu thì ở, Mahin ạ, nhưng con đừng có để vợ con nó phải bị giày vò khổ sở như thế.

Mahendra nín thinh. Bà Rai nói tiếp:

– Thật không may là mẹ đã mù quáng không nhận ra giá trị của cô con dâu hiền thảo là thế - Giọng bà trở nên khàn khàn vì xúc động - Nhưng còn con, khi đã hiểu và yêu thương nó đến vậy rồi, sao lại còn ruồng rẫy nó phải chịu đau đớn khổ sở đến thế?

Bà Rai bắt đầu khóc, không thể nín lại được nữa. Mahendra ước gì được vùng dậy mà bỏ chạy ra ngoài nhưng thấy khó mà chấm dứt cái cảnh phiền toái này một cách quá đột ngột như vậy. Anh vẫn nín lặng, ngồi im như tượng trên cạnh giường mẹ. Sau một hồi gián đoạn, bà Rai nói tiếp:

– Con sẽ ở nhà đêm nay chứ?

– Không ạ - Mahendra lung búng trong miệng.

– Khi nào con đi?

– Ngay bây giờ ạ.

– Ngay giờ ư? - Bà Rai nhắc lại, cố gượng dậy một cách khó nhọc trên giường - Thế con không bảo vợ con một tiếng hay sao?

Mahendra cầm miệng hén. Bà Rai tiếp:

– Con không thấy được rằng vợ con đã phải chịu khổ chịu sở như thế nào trong mấy ngày vừa rồi ư, hả cái thằng trơ tráo kia? Cái kiểu nhẫn tâm của mày làm tao náo cả lòng! - Bà ngã sụp xuống gối như một cành cây mục.

Mahendra bước ra, rồi hết sức từ từ và khẽ khàng, anh bước lên từng bậc thang dẫn đến buồng ngủ, cố tránh mặt Asa đang nằm sụp trên sàn ngoài ban công có mái che ngay trước cửa phòng anh. Vì không nghe tiếng chân anh lên thang gác nên khi giáp mặt bất thành linh, nàng vội vã ngồi bật dậy kéo khăn sari trùm lên người. Phải như Mahendra thốt ra “Chănai ơ!” thì nàng hẳn đã lao đến bên chân anh sụp xuống như một tội nhân cầu xin tha thứ, gánh lấy hết tội lỗi của anh trên vai mình, nước mắt thấm thiết rồi. Nhưng Mahendra chịu không sao thốt ra được cái tên thân thương ấy. Anh rất muốn, song càng cố gắng bao nhiêu thì những lời đó lại càng trở nên đau đớn trong anh bấy nhiêu. Đối với anh dường như bất cứ một cử chỉ âu yếm nào cũng sẽ chỉ là một sự mỉa mai độc ác đối với Asa mà thôi. Anh còn có thể an ủi Asa bằng những lời ngọt ngào trống rỗng sao được nữa khi mà tự tay anh đã phá tan cánh cổng ngăn giữ anh đến với Binodini rồi!

Asa ngồi sững sờ vì hổ thẹn và ngượng ngùng. Nàng không thể hoặc đứng đó hoặc bỏ đi hay làm bất kể một việc gì khác. Mahendra không thốt ra được một lời và bắt đầu đi đi lại lại quanh ban công. Trăng vẫn chưa lên. Ở góc ban công có một chậu gỗ trồng hoa huệ, có vài nhánh đã trổ bông. Bầu trời không trăng đang lấp lánh chòm sao Đại Hùng Tinh và chum sao Lạp Hộ, những chòm sao vẫn thường là nhân chứng lặng lẽ của thiên tình sử giữa họ đêm đêm diễn ra trên ban công có mái khuất nẻo này. Đêm nay lại như vậy, những vì sao cũng lặng lẽ ngó xuống như bao đêm nào.

Mahendra ước gì có thể cầm một miếng bọt biển dầm mực mà xóa đi tất cả những dòng bão tố của những ngày qua trên màn đêm giăng trước mặt anh và lấy lại cái thanh thản và giản dị của ngày xưa, và lại được một lần nữa ngồi bên Asa trong chiếc chiếu trải rộng trên sân thượng lồng lộng. Không cần hỏi han, không cần thanh minh, chỉ có lòng tin cậy, tình yêu và

hạnh phúc xưa kia. Nhưng than ôi! Chẳng còn cách nào lấy lại những cái đã qua, anh đã để mất quyền được ngồi chung chiếu với Asa như ngày xưa rồi. Cho đến nay, quan hệ của anh với Binôdini vẫn còn có thể trở lại bình thường. Nỗi say đắm điên dại của ái tình vẫn nguyên vẹn chưa hề có sự trói buộc vướng víu gì. Nhưng giờ đây, khi anh đã tự tay mình nhổ bật Binôdini lên khỏi mảnh đất của nàng trong xã hội thì nàng chẳng còn nơi nào mà trở lại. Bây giờ anh là nơi che chở duy nhất của nàng. Dù muốn hay không, anh phải mang trên vai cả gánh nặng ấy. Anh thấy nhức nhối trong người khi vỡ lẽ ra điều này. Cái tổ ấm gia đình bé nhỏ trên sân thượng này, sự yên ổn trong tình cảm vợ chồng trong đêm khuya thanh vắng này bỗng chốc trở nên xiết đôi ngọt ngào với anh. Nhưng cái hạnh phúc sẵn có vốn thuộc về anh và cho riêng anh rất chính đáng giờ đây đã tuột đi một cách vô vọng khỏi tầm tay anh. Do thế anh chẳng còn cách nào rũ bỏ cái gánh nặng đeo đẳng suốt đời mà anh đã tự nguyện gánh lấy.

Trút ra một hơi thở dài, anh liếc nhìn Asa. Nàng ngồi bất động, trái tim rần đanh vì nước mắt đông cứng lại. Màn đêm phủ kín nỗi tủi hổ của nàng như vạt khăn sari của người mẹ buông lơỉ phủ lên đứa con bé bỏng. Đang đi tới đi lui đột nhiên Mahendra dừng lại trước mặt Asa như thể sắp nói điều gì. Dường như tất cả máu trong huyết mạch Asa dồn lên đầu, đập thành thạch trong tai nàng. Nàng nhắm mắt, nhưng Mahendra vẫn đứng đó, bàng hoàng, không biết anh định nói cái gì. Có cái gì mà nói! Nhưng anh cũng không thể bỏ đi mà không nói một lời nào. Anh lung búng:

– Chìa khóa để đâu?

Chùm chìa khóa đang nằm dưới chiếu trên giường. Asa đứng dậy đi vào buồng, Mahendra theo sau. Nàng lấy chùm chìa khóa ra đặt lên trên giường. Mahendra nhặt lên và bắt đầu thử từng chiếc vào ổ khóa tủ đựng quần áo của anh. Không nén được nữa Asa thì thào:

– Chiếc chìa khóa riêng ấy em không giữ.

Ai đang giữ nó thì nàng không thể thốt ra được, nhưng Mahendra hiểu. Asa vội vã bỏ ra ngoài vì sợ òa lên nức nở trước mặt Mahendra và chui vào một góc tối cạnh tường ở mãi đầu sân thượng đằng kia, mặt úp vào tường. Bằng nỗ lực hết sức, Asa cố nén cơn nức nở đang dâng trào và đứng đó khóc thầm. Nhưng cũng chẳng được lâu vì nàng bỗng nhớ ra đã đến giờ dọn ăn tối cho Mahendra. Nàng hối hả xuống nhà dưới.

– Mahin đâu hả con? - Bà Rai hỏi khi thấy nàng xuống.

– Trên gác ạ.
– Thế sao con lại xuống đây?
– Bữa tối cho anh ấy...
– Mẹ sẽ lo, con ạ. Con cứ đi mà tắm rửa thay đồ đi. Lấy cái sari Dacca mới mà khoác vào rồi xuống đây, mẹ sẽ làm đầu cho.

Thật khó mà bỏ qua cái mệnh lệnh trù mẫn ấy của mẹ chồng được, mặc dù việc ăn mặc chải chuốt lúc nào làm nàng ngượng ngùng xấu hổ. Giống như Bisma [36] đón cái chết bằng cách phơi mình ra trước cơn mưa tên, Asa nhẫn nhục chịu đựng cái thử thách nặng nề trong việc ăn mặc chải chuốt mà bà Rai đã chỉ thị.

Xúng xính trong chiếc sari mới, đầu được làm thật khéo, Asa chậm chạp và lặng lẽ lên gác đứng ngó ra sân thượng. Mahendra không thấy ở đó nữa. Nàng len lén đến trước cửa phòng ngủ. Cũng không thấy Mahendra trong đó nốt. Bữa tối vẫn còn nguyên không hề suy chuyển.

Sau khi phá cửa tủ, Mahendra nhặt đi vài bộ quần áo cần thiết, mấy cuốn sách y học rồi bỏ đi.

Hôm sau là ngày Ekadasi. Bà Rai nằm lỳ trong giường mệt mỏi và đau yếu. Ngoài trời những đám mây tụ lại báo trước một cơn giông lớn. Asa nhón chân đi vào phòng và khẽ khàng ngồi xuống chân giường bà Rai, vừa bóp chân cho bà vừa nói:

– Mẹ ạ, con đã đem sữa và hoa quả vào cho mẹ đấy. Mẹ cố dậy mà ăn đi.

Cảm động vì mối quan tâm bất thường của cô con dâu đang sâu não, bà Rai ứa nước mắt. Bà gượng ngồi dậy, kéo Asa vào lòng ôm lấy nàng và hôn lên cặp má đầm nước mắt của nàng.

- Mahin nó đang làm gì đấy con? - Bà hỏi.
- Anh ấy đi rồi ạ - Asa thăm thò ngượng cứng người.
- Nó đi hồi nào vậy? Mẹ không biết là nó đã đi rồi.
- Đêm qua ạ - Asa đáp, đầu cúi xuống.

Lòng trù mẫn bất ngờ dậy lên trong bà Rai bỗng nguôi ngất đi khi bà nghe thấy những lời đó. Hai bàn tay bà đang vuốt ve Asa bỗng cứng đờ ra như thể mất hết cảm giác. Asa cảm thấy hết lời trách móc lặng lẽ ấy, nàng chậm chạp bước ra, đầu cúi gằm.

Ngày đầu tiên trở lại Canquitta, Mahendra để Binôdini lại căn hộ ở đường Patandanga rồi về nhà lấy quần áo và sách vở. Trong khi ấy Binôdini ngồi một mình và ủ ê nghĩ ngợi về số phận mình, không để ý gì đến cái hồi hải âm ỉ của thành phố bên ngoài. Trước nay cuộc sống của nàng vẫn bị thu lại rất chật chội, tuy thế vẫn còn đủ chỗ cho nàng lánh sang phía bên kia nếu bên này trở nên không chịu nổi. Nhưng bây giờ ngay cả cái chỗ trú chân nhỏ hẹp ấy cũng đã co lại nhiều. Chiếc thuyền con trên đó nàng đang trôi nổi theo dòng đời mong manh đến mức chỉ một chút va chạm nhỏ nhất cũng làm ụp nó và quăng nàng xuống nước. Do vậy nàng phải rất thận trọng và tỉnh táo điều khiển nó, không được có một chút liều lĩnh nào. Trái tim đàn bà nào mà không rung động trước cái viễn cảnh ấy cho được? Đối với một người đàn bà thì đâu là giới hạn được yêu thương buông thả? Đâu là giới hạn cần thiết phải giữ gìn để kìm giữ trái tim người đàn ông? Giờ đây nàng không có quyền chọn lựa nào ngoài cái viễn cảnh phải chung sống giam hãm với Mahendra. Nàng nhìn anh và anh nhìn nàng với sự khác biệt ngăn cách giữa hai người, đó là trong khi anh có thể thoát ra còn nàng thì không.

Binôdini càng nhận ra tình trạng tuyệt vọng của nàng bao nhiêu thì dường như ý chí nàng càng thêm mạnh mẽ bấy nhiêu. Nàng phải tìm lối thoát ra. Nhất định không thể tiếp tục sống như thế này được.

Hoàn cảnh phải tự vệ của nàng một ngày kia đã dẫn tới việc nàng phải thú nhận rằng nàng đã yêu Bihari. Nụ hôn nàng tự nguyện dâng hiến không được Bihari đáp lại vẫn còn đè nặng lên nàng, nàng không sao trút bỏ được cái gánh nặng nề ấy như một món quà đã dâng lên dâng tối linh rồi, tất không thể trao cho bất kỳ người trần mắt thịt nào nữa. Binôdini bản chất là người có ý chí và lạc quan, không bao giờ buông tay chèo lái trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Nàng luôn nhắc lại với mình:

– Bihari nhất định... anh ấy sẽ phải... chấp nhận lời nguyện cầu của ta.

Nỗi khao khát yêu đương cũng như sự cần thiết phải tự vệ đã hướng nàng tới Bihari, người tỏ ra sẽ là nơi che chở duy nhất của nàng. Nàng thừa

hiếu Mahendra. Anh ta quá yếu ớt và bất trắc, một con người không xương sống. Anh ta sẽ sấn đến gần ta nếu ta lảng tránh nhưng lại sẽ ngăng ra ngay nếu ta cố giữ rịt lấy anh ta. Đôi vai mà một người đàn bà có thể ngả vào phải là đôi vai chắc khỏe và đáng tin cậy. Đôi vai như vậy chỉ có thể có ở Bihari. Nàng chẳng thể làm gì được nếu như không có Bihari.

Hôm rời làng đi, nàng đã bắt Mahendra đến trạm bưu điện sát nhà ga và yêu cầu chuyển bất cứ thư từ gì của nàng tới địa chỉ mới ở Canquitta. Nàng quyết không tin rằng Bihari lại không hề biết gì về những lá thư của nàng.

– Ta sẽ đợi thư trả lời của anh ấy trong bảy ngày nữa. Đến đó sẽ liệu sau.

Đoạn nàng mở cửa sổ của căn phòng chưa bật đèn và nhìn ra ánh đèn ga ngoài phố một cách lơ đãng. Vào cái lúc nhập nhoạng tối này, Bihari chắc hẳn đang ở một nơi nào đó trong thành phố. Nàng chỉ việc băng qua vài phố là đến trước cửa nhà anh, rồi đi qua mảnh sân nhỏ có vòi nước, lên gác và bước vào căn buồng thân thuộc gọn gàng, ngăn nắp, sáng trưng và yên tĩnh, nơi đó Bihari đang ngồi trên ghế bành, một mình trong cái tĩnh lặng yên bình của đêm tối! Có lẽ, thằng bé Basanta cũng đang ở đó với khuôn mặt tròn trĩnh, xinh xắn và sáng sủa, cặp mắt to, ngây thơ của nó đang háo hức trên từng trang cuốn truyện tranh. Nấn ná mãi trước cảnh tượng này bằng cặp mắt mở to trong tâm trí, chân tay nàng nhức nhối với một niềm ngây ngất dịu dàng mê mẩn. Ôm ấp cái ý nghĩ rằng nàng có thể tới thẳng nơi đó nếu nàng muốn, nàng bắt đầu đùa giỡn với nó. Như ngày xưa thì nàng hẳn đã băng tới liền như ý muốn, nhưng bây giờ có quá nhiều điều phải cân nhắc. Nó không còn là vấn đề thuần túy thỏa mãn nỗi mong mỏi mà mục đích cũng phải được đạt cho kỳ được.

“Mình hãy đợi xem anh ấy đáp lại như thế nào đã - Nàng tự nhủ - Rồi ta mới quyết định lựa chọn con đường nào”.

Nàng không còn dám bắt Bihari phải chấp nhận mình mà không nắm được tình hình thật sự nữa.

Cứ như thế nàng ngồi nghĩ ngợi đến gần mười giờ cho đến khi Mahendra chậm chạp bước lên thang gác. Anh đã chịu đựng sự căng thẳng và bị mất ngủ trong vài ngày qua dưới tác động liên tục của hệ thần kinh bị kích thích. Khi đã đạt được mục đích và đưa được Binôdini trở lại rồi, anh bỗng thấy một nỗi chán chường mệt mỏi bao trùm và chẳng còn tí hơi sức nào để tiếp tục cuộc thách đấu chống lại bản thân mình và cả xã hội nữa.

Cái gánh nặng những trách nhiệm tương lai dường như đang đè sụn lưng anh.

Anh đứng lặng trước cánh cửa đóng chặt, ngượng ngùng không dám gõ. Nỗi say sưa ngây ngất trước đó đã làm anh đủ sức mạnh để bất chấp cả thế giới dường như đã xì thoát hết khỏi anh, khiến anh co rúm lại trước những cặp mắt vô tình của những kẻ đi đường xa lạ.

Người đầy tớ mới thuê đã lăn ra ngủ trong nhà nên phải mất một lúc lâu gõ và quát gọi mới làm anh bước vào hành lang tối om của căn nhà xa lạ. Vốn là cậu ấm nhõng nhẽo của mẹ nên suốt từ bé đến lớn anh đã quen với những tiện nghi sang trọng ở nhà, những đồ đạc đắt tiền, những người chờ đón ý và chẳng thiếu thứ gì. Thiếu những cái đó, căn hộ mới này như thêm ảm đạm trong ánh sáng lờ mờ. Giờ đây anh sẽ phải trang bị cho nơi ở này và chịu toàn bộ cái gánh nặng của một ông chủ gia đình thực sự. Chưa bao giờ anh phải chăm nom bản thân mình cũng như cuộc sống của một ai khác, nhưng từ giờ trở đi anh phải để ý tới mọi chi tiêu vụn vặt phiền toái của một gia đình mới vừa xảy ra. Cây đèn dầu hỏa cũ kỹ trên lan can tỏa ra nhiều khói hơn là ánh sáng cần phải được thay bằng cây đèn tử tế hơn. Mảnh sân từ cổng dẫn tới cầu thang nhầy nhụa do nước từ vòi chảy tràn ra cần phải được sửa lại và do đó phải gọi đến thợ nề. Người thợ giày thuê nhà vẫn chưa dọn ra khỏi hai căn phòng quay ra đường, cần phải đặt vấn đề đó với chủ nhà. Ý nghĩ rằng anh phải một mình chống chọi với tất cả những khó khăn phiền toái này gần như đưa anh tới chỗ từ bỏ mọi ràng buộc với Binôdini.

Anh dừng lại trên lan can để lấy lại bình tĩnh và cố kéo lại niềm ngây ngất say đắm đối với Binôdini. Anh nhớ lại rằng đây chính là ngày đại thắng huy hoàng của anh, rằng cái mục tiêu mà ước vọng của anh hướng tới, mà vì nó anh đã từ bỏ cả thế giới này, giờ đây anh đã đạt được, rằng lúc này Binôdini đã thuộc về anh, giữa anh và nàng không còn gì ngăn trở nữa. Nhưng chính việc không còn gì ngăn cách nữa này giờ đây lại biến thành một trở ngại. Bản ngã anh đã trở thành một chướng ngại lớn nhất.

Từ cửa sổ, Binôdini đã thấy Mahendra đến. Dứt bỏ dòng hồi tưởng triền miên, nàng đứng dậy, châm đèn lên và ngồi xuống bên cạnh, đầu cúi xuống đồ may vá trên lòng như thể để ẩn náu sau một bức màn che nào đó. Mahendra bước vào phòng và bảo:

- Anh ngại là em thấy khó chịu phải ở đây, Binô ạ.
- Chẳng khó chịu chút nào - Binôdini đáp, vẫn bận rộn khâu vá.

– Anh sẽ kiếm đủ đồ đạc và dụng cụ cần thiết trong vài ba ngày nữa. Khi đó em sẽ sống đỡ chật vật hơn.

– Việc gì phải thế. Anh không phải làm gì hết. Đã có đủ thứ rồi, quá đủ đến mức không cần thiết nữa là khác.

– Có phải cả cái gã bất hạnh này cũng là một trong những đồ không cần thiết ấy chẳng?

– Anh nên bớt chút kiêu ngạo đi thì hơn. Một chút khiêm nhường cũng chả hại gì cho anh đâu.

Cảnh tượng Binôdini bình thản một mình ngồi cúi cúi với công việc trong căn phòng sáng đèn lập tức khơi dậy long ham muốn trong anh. Phải như họ ở nhà trước kia hẳn anh đã lập tức lao đến ngồi dưới chân nàng. Nhưng ý thức hoàn cảnh mới và trước sự thật là Binôdini đang trông cậy vào sự che chở của anh đã ngăn anh lại. Thật là hèn nếu đi lợi dụng hoàn cảnh tuyệt vọng của nàng.

– Anh đem quần áo sách vở đến đây làm gì vậy? Binôdini hỏi.

– Vì anh cần chúng, chúng không thuộc loại những thứ không cần thiết.

– Em hiểu chứ. Nhưng sao lại đem đến đây?

– Em nói đúng đấy - Mahendra nói - Những cửa chán ngắt này sẽ lạc lõng ở đây mất. Quảng hết ra cửa sổ đi, Binô ạ. Đây em. Anh không giữ làm gì cả, miễn là em đừng quảng cả anh đi với chúng là được.

Lợi dụng cơ hội này anh sấn đến gần Binôdini và đặt cái túi đựng đầy sách xuống chân nàng.

– Anh ạ, anh không thể ở đây được - Binôdini nói một cách nghiêm nghị không hề ngẩng mặt lên.

Chứng hứng vì lời cự tuyệt đột ngột trước những hành động phấn khích này của anh, Mahendra thốt ra một câu cảm thán:

– Sao vậy, Binô? Sao em lại hắt hủi anh như vậy? Phải chăng đây là cách đáp lại việc anh đã từ bỏ tất cả vì em hay sao?

– Em sẽ không để anh phải từ bỏ bất cứ cái gì vì em cả - Binôdini đáp.

– Điều ấy không còn quan trọng tầm tay em nữa rồi - Mahendra hét lên - Toàn bộ thế giới của anh đã tan nát quanh anh rồi. Binô ơi! Binô!...

Anh sụp xuống sàn chộp lấy hai bàn chân nàng và hôn lên đó tới tấp.

Vùng thoát ra, Binôdini đứng dậy và nói một cách nghiêm khắc:

– Mahendra, anh đã quên lời cam kết của anh rồi ư?

Mahendra, bằng một cố gắng tột đỉnh, chùn lại và đáp:

– Không, anh vẫn nhớ. Anh đã thề rằng bất cứ điều gì em muốn đều sẽ không bao giờ cản trở em. Anh sẽ giữ lời cam kết. Hãy nói cho anh hay em muốn gì?

– Anh hãy ra đi và về nhà mà ở.

– Anh chỉ còn là kẻ gớm ghiếc đối với em thôi hay sao hả Binô? - Mahendra kêu lên - Nếu thực sự như vậy, sao em lại kéo anh đến với em làm gì? Em cần gì phải sẵn đón kẻ chẳng cần thiết gì cho em? Hãy nói thật đi, có phải chính anh là kẻ sấn đến với em hay em mới là kẻ cố tình chèo kéo anh? Phải chăng anh đã bị biến thành đồ chơi cho em giải khuây? Tuy vậy anh sẽ giữ lời hứa và sẽ trở về nhà, nơi anh đã chà đạp nát tan cái vị trí xứng đáng của anh rồi.

Binôdini lại ngồi xuống sàn tiếp tục khâu vá. Mahendra nhìn nàng trừng trừng hồi lâu rồi lại tuôn ra một tràng nữa:

– Cô tàn ác lắm, Binô ạ. Đồ không tim! Thật ra nỗi bất hạnh khủng khiếp cho tôi vì tôi đã yêu cô.

Binôdini vừa khâu nhăm một mũi chỉ, nàng đưa mảnh vải sát lại gần đèn và bắt đầu tỉ mỉ gỡ sợi chỉ ra. Mahendra ước gì được nắm lấy trái tim đá của nàng trong bàn tay thép của anh mà bóp nát nó ra. Anh bồn chồn chỉ muốn dùng sức lực của mình mà đập tan cái vẻ lạnh lẽo trơ trơ của nàng, cái vẻ kiêu sa bất phục của nàng và chôn vùi chúng xuống đất bụi.

Anh bỏ ra ngoài nhưng lại quay vào gần như tập lự và hỏi:

– Nếu tôi không có ở đây thì ai sẽ trông nom cô được?

– Anh không phải lo chuyện đó - Binôdini đáp - Mẹ anh đã đuổi Khemi đi rồi. Nó đến gặp em ở đây và em đã nhận nó vào làm từ hôm nay. Hai đứa đàn bà con gái chúng em sẽ khóa trái cửa lại trong này mà trông nom lẫn nhau.

Mahendra càng tức tối bao nhiêu thì Binôdini càng như trở nên hấp dẫn đối với anh bấy nhiêu. Anh ước gì được giày vò nghiền ngấu người đàn bà lạnh lùng, trơ trơ này trong lòng bằng một cái ôm bão táp! Khiếp đảm trước sức mạnh dục vọng của mình, Mahendra lao ra khỏi phòng.

Lang thang vô mục đích trên đường phố, Mahendra thề với mình rằng anh sẽ trả miếng sự hờ hững của Binôdini bằng chính sự hờ hững của anh.

Việc nàng lại dám xây dựng lại anh với vẻ khinh khỉnh, cương quyết và bất chấp đúng vào lúc anh là chỗ che chở duy nhất của nàng quả là một sự nhục mạ mà không một kẻ mày râu nào lại phải chịu bởi tay của một người đàn bà! Niềm kiêu hãnh của anh dù bị bẻ gục và chà đạp tan tành, vẫn không chịu lẳng xuống mà vẫn tiếp tục gãy giữa trong đất bụi.

– Phải chăng mình là kẻ vô nghĩa đến thế? - Anh tự hỏi - Sao cô ta lại dám đối xử với mình như đối với con sâu, cái kiến, trong khi cô ta chỉ có mỗi mình mình che chở?

Trong khi đang ủ ê bứt rứt như vậy anh bỗng nhớ đến Bihari. Trong giây lát máu anh ngừng lưu thông, đông cứng. Thì ra chính Bihari mới là người cô ta dựa dẫm còn mình chẳng qua chỉ là một công cụ, một cái thang cho những bước chân cô ta đặt lên và đá đi mà thôi! Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, cô ta đang khinh ghét mình. Anh ngờ rằng Binôdini đang có quan hệ với Bihari và đã nhận được một sự bảo trợ nào đó của anh ta.

Anh quay gót bước về phía nhà Bihari. Đêm đã khuya lắm khi anh tới nơi. Anh gõ cửa. Sau một hồi gõ cửa liên tiếp một gia nhân mới chịu ra mở cửa và bảo:

– Ông chủ không có nhà.

Mahendra giật mình:

– Khi mình lang thang trên đường phố như một thằng ngu thì Bihari hẳn đã đến với Binôdini để lợi dụng lúc mình đi vắng. Đó là lý do vì sao cô ta gây chuyện rồi đuổi mình đi một cách tàn nhẫn như vậy giữa lúc đêm hôm, còn mình thì như một con lừa bị đòn cứ lúc lúc bỏ đi! - Anh tự nhủ.

Anh hỏi người gia nhân vốn từ lâu đã biết anh:

– Batin này, ông chủ đi lúc nào?

– Khoảng bốn năm hôm nay rồi, thưa ông. Ông ấy lên miền tây [\[37\]](#).

Mahendra thở phào nhẹ nhõm. Vậy là chẳng phải lo ngại gì nữa và anh có thể chợp mắt chút đỉnh. Anh mệt quá không thể đi lang thang thêm nữa. Anh lên phòng Bihari, nằm duỗi dài trên sôpha rồi thiếp đi ngay.

Bihari đã rời Canquitta ngay hôm sau ngày Mahendra bỗng xộc vào nhà anh gây chuyện. Chẳng biết đi đâu, anh đành lên miền tây. Anh ngại rằng việc anh ở lại Canquitta có thể sẽ làm Mahendra gây thêm chuyện đáng tiếc lâu dài trong quan hệ giữa hai người.

Sáng hôm sau khi Mahendra thức dậy thì đã mười một giờ. Vừa ngồi dậy mắt anh đã bắt gặp ngay chiếc phong bì để gửi cho Bihari, bằng chính tay Binôdini, đang nằm dưới cái chặn giấy bằng đá trên bàn trà trước mặt anh. Anh giật phắt lấy chiếc phong bì và thấy là nó vẫn dán kín chờ Bihari về. Ngón tay run rẩy anh mở bì thư. Đó là thư Binôdini đã gửi từ làng mà nàng vẫn chưa nhận được thư trả lời.

Mỗi từ trong thư đối với anh như một mũi kim chích vào da thịt. Từ ngày còn để chỏm, Mahendra, vẫn luôn lẩn át Bihari. Tự anh độc chiếm hết phần ưu ái, kính trọng của người khác dành cho họ, còn Bihari thì chỉ nhận được những gì thừa mứa lại. Thế mà nay Binôdini lại đang quyến rũ anh chàng Bihari thô thiển này, bất chấp thái độ thờ ơ của anh ta, trong khi đó lại cự tuyệt Mahendra, người đang là chỗ dựa tiềm tàng cho cô. Chính anh cũng đã nhận được nhiều thư của Binôdini nhưng so với bức thư này chúng chỉ là những lời giả tạo, những miếng mồi đưa ra chài một anh thộn mà thôi. Anh nhớ lại vẻ bồn chồn lo lắng của Binôdini khi nhờ anh đăng ký lại địa chỉ ở nhà bưu điện dưới quê và hiểu ra vì sao nàng lại như vậy. Nàng còn đang đợi thư trả lời của Bihari với một nỗi háo hức, say sưa.

Người gia nhân thạo việc nên mặc dầu vắng mặt chủ vẫn bưng lên cho anh đủ trà và kẹo bánh điểm tâm lấy ở cửa hiện gần đó. Mahendra quên không tắm rửa. Anh đọc đi đọc lại bức thư của Binôdini và đau đớn, bứt rứt trước những lời nẩy lửa, đăm đuối của nó như một kẻ bước chân trần trên cát bỏng. Anh thề sẽ không bao giờ gặp Binôdini nữa nhưng ngay lập tức anh hiểu ra là, sau vài ngày đợi thư của Bihari, Binôdini chắc sẽ đến tận đây và sẽ biết được lý do vì sao không có thư trả lời. Ý nghĩ rằng khi đã biết sự thật Binôdini sẽ cảm thấy an lòng, đó chính là lời tuyên án với Mahendra.

Anh nhét bức thư vào túi và có mặt ở căn hộ đường Patandanga khi trời vừa tối được một lúc. Thấy khuôn mặt tái xanh, hốc hác của Mahendra, Binôdini thấy nhói lên một nỗi thương hại và đoán rằng có lẽ anh đã mất cả đêm không ngủ để đi lang thang trên phố.

– Anh không về nhà đêm qua phải không? - Nàng hỏi.

– Không - Mahendra đáp.

– Thế anh chưa ăn gì cả ngày ư? - Binôdini kêu lên xót xa. Với vẻ nhanh nhẩu như thường thấy, Binôdini đứng ngay dậy đi làm cơm thì Mahendra bảo:

– Khởi phiền. Tôi ăn rồi.

– Ở đâu?

– Ở chỗ Bihari

Binôdini bỗng tái mặt và nín lặng giây lát. Sau đó lấy lại bình tĩnh, nàng hỏi:

– Em mong là anh Bihari vẫn khỏe mạnh chứ ạ?

– Đúng vậy, anh ấy vẫn bình thường và đã đi miền tây rồi - Mahendra đáp bằng một giọng ngụ ý rằng Bihari vừa đi hôm nay.

Một lần nữa nàng thất sắc, nhưng nàng kịp lấy lại vẻ mặt bình thường ngay và nói:

– Chưa bao giờ em lại thấy một người hay đi đến thế. Em cho là anh ấy đã biết hết chuyện của chúng mình rồi! Anh ấy chắc bức lắm.

– Có ai lại bỏ đi lên miền tây trong lúc nóng nực thế này với lý do khác được? Tất nhiên là không phải để du ngoạn rồi.

– Anh ấy có nói gì về em không?

– Còn có gì mà nói? Có thư đấy!

Anh trao lá thư cho Binôdini, cặp mắt dán chặt vào nàng. Binôdini đang háo hức đón lá thư thì nhận thấy rằng bì thư đã mở và địa chỉ để gửi cho Bihari bằng chính tay nàng. Nàng rút bức thư ra nhưng vẫn không thấy một chữ nào của Bihari cho biết đã nhận được thư. Nàng lặng im một lát rồi hỏi:

– Anh đã đọc lá thư này chưa?

Sợ hãi trước những biểu hiện trên mặt nàng, Mahendra thuận miệng trả:

– Chưa.

Binôdini xé bức thư ra từng mảnh rồi chập lại, xé vụn nát những mảnh đó và ném cả nắm giấy vụn ra ngoài cửa sổ.

– Anh về nhà đây - Mahendra nói.

Binôdini không đáp lại.

– Anh đã làm những gì em muốn - Mahendra nói tiếp - Anh sẽ ở nhà trong tuần tới và sẽ ghé qua đây mỗi ngày một lần trên đường đi học để xem Khemi có mắc mưu gì trong việc nội trợ không. Anh sẽ không bắt em phải miễn cưỡng tiếp anh và sẽ tránh cho em khỏi khó chịu vì gặp anh.

Binôdini vẫn không đáp và vẫn ngó trân trân ra bầu trời tối đen ngoài cửa sổ. Không rõ nàng có nghe thấy Mahendra nói gì không. Mahendra

nhặt các thứ của mình lên rồi bỏ đi ra. Binôdini ngồi chôn chặt hồi lâu trên ghế, bất động. Rồi như để lấy lại cảm giác, nàng giựt tung ngực áo và bắt đầu tự dấm lên ngực. Nghe tiếng động, Khemi vào phòng kêu lên:

– Cô làm gì thế, cô Binô ơ?

– Bước ra ngoài kia! - Binôdini quát lên và vụt đứng dậy đẩy Khemi ra ngoài cửa. Rồi nàng đóng sầm cửa, cài then, lăn ra sàn và bắt đầu vật mình, vật mảy, hai bàn tay nắm chặt, miệng rên rỉ đau đớn như một con vật bị tử thương. Cứ như vậy nàng vật vã đến một lả và nằm thượt ra sàn như ngất lịm suốt đêm ngay dưới cửa sổ để ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi những tia nắng đầu tiên lọt vào phòng, nàng bỗng giật mình vì một nỗi ngờ vực chợt xuất hiện. Biết đâu Bihari vẫn ở Canquitta và Mahendra đã lừa dối nàng nhằm làm nàng qui thuận. Lập tức nàng gọi Khemi và bảo:

– Khemi này, đến ngay nhà anh Bihari xem xem mọi việc có ổn không.

Khoảng một tiếng sau Khemi quay về và thuật lại:

– Cửa nhà khóa hết, các cửa sổ cũng đóng. Khi con gõ cửa, một gia nhân ra bảo là ông chủ không có nhà và đã đi miền tây rồi.

Chẳng còn chút ngờ vực nào vương lại trong tâm trí Binôdini nữa.

Bà Rai rất bực với Asa khi nghe tin Mahendra đã bỏ nhà ra đi ngay cái đêm anh trở về. Bà ngờ rằng những lời trách móc của Asa đã đẩy anh đi. Bà hỏi Asa:

– Sao Mahendra lại bỏ đi đêm qua vậy?

– Con không biết, mẹ ạ - Asa đáp, đầu cúi gằm.

Bà Rai tưởng là nàng cần câu nên bà càng bực hơn:

– Cô không biết thì còn ai biết nữa? - Bà hỏi một cách bực tức - Cô có nói gì với nó không?

– Không ạ.

Bà Rai khó mà tin được như vậy.

– Thế đêm hôm qua Mahin nó đi lúc nào! - Bà hỏi vặn

– Con không biết ạ - Asa đáp, co rúm lại sợ hãi.

– Hình như cô chẳng biết một cái chết tiệt gì hay sao ấy nhỉ? - Bà Rai nổi tam bành - Đúng là một đứa con nít ngốc nghếch, vừa thộn vừa vô tích sự!

Rồi chẳng chút đắn đo, bà tiếp tục nói phứa ra rằng đó là lỗi tại Asa, tại cái kiểu cách ngu ngốc của nàng nên Mahendra mới bỏ nhà ra đi. Asa cảm mặt nghe hết tràng trách mắng ấy rồi về phòng khóc thầm tức.

– Mình không biết - Nàng lẩm bẩm - Vì sao chồng mình đã có lúc yêu mình đến thế. Mình cũng chẳng biết bằng cách nào chiếm lại cho được tình yêu của anh ấy nữa.

Chiều chuộng người mình yêu là việc dễ vì chính trái tim khi đó sẽ chỉ đường mách lối. Nhưng để chiếm lại trái tim của một người tình đã ruồng rẫy mình thì quả là một nghệ thuật mà Asa không hề biết tới. Hơn nữa, sao nàng lại đi làm cái chuyện thật xấu hổ và dở hơi là cố chèo kéo những cái vuốt ve ấu yếm từ một kẻ đã phải lòng người khác rồi như vậy?

Tối đến, thầy tử vi của gia đình và bà em ông ta tới theo lời mời của bà Rai, để giải cái hạn xấu trong cuộc sống gia đình của con trai bà. Bà Rai

muốn ông thầy xem số tử vi cho con dâu và xem tướng tay cho cô. Bà gọi Asa tới. Nàng bước vào, cảm thấy đau đớn, ngượng ngùng khi nghĩ rằng tấn bi kịch riêng tư của nàng bị đem ra bàn luận với những người xa lạ. Khi nàng đang chìa tay ra cho ông thầy xem thì chợt có tiếng chân bước rón rén ngoài hành lang tối om trước cửa phòng bà Rai như thể có kẻ đang cố lén vào. Bà Rai hỏi vọng ra:

– Ai đó?

Lúc đầu không có tiếng đáp, nhưng khi bà hỏi tiếp, Mahendra bước vào phòng chẳng nói chẳng rằng.

Làm sao Asa có thể mừng rỡ được khi nổi ngượng ngùng xấu hổ về hành động hèn hạ của Mahendra và cảnh tượng anh phải lén lút như một tên ăn trộm vào phòng mình. Làm sao Asa phải mũi lòng thương hại! Sự có mặt của ông thầy tử vi và bà em chỉ làm tăng thêm nỗi hổ thẹn mà sự giãy vò của nó còn mạnh gấp bội sự giãy vò của nỗi buồn riêng tư trong lòng nàng.

– Con này - Bà Rai bảo nàng - Con ra bảo với Parati dọn cơm tối cho Mahendra đi.

– Để con đi dọn lấy, mẹ ạ - Asa đáp.

Nàng cốt sao tránh cho Mahendra nổi ngượng ngùng phải giáp mặt với những cái nhìn tò mò của gia nhân.

Mahendra tức lặng người đi khi thấy ông thầy tử vi và bà em ông ta trong phòng mẹ mình. Thật chịu hết nổi khi cả mẹ và vợ anh lại mưu mô trắng trợn hiệp lực với bọn thầy tướng thầy số ngu dốt. Do vậy khi ông thầy tử vi chào anh bằng một giọng ngọt như mía lùi: “Con có được khỏe không, con trai ời?” thì anh không chịu nổi nữa. Chẳng thềm đáp lại câu chào hỏi tử tế ấy, anh chỉ quay sang bảo mẹ:

– Con lên gác đây.

Bà mẹ tưởng rằng con trai muốn có dịp chuyện trò âu yếm với vợ nên trong lòng như mở cờ vội vã đồng ý ngay. Bà nhào vào bếp bảo Asa:

– Con lên gác mau đi, Mahendra đang cần đấy.

Asa hấp tấp lên gác, tìm nàng đập thành thịch vì lo lắng và háo hức. Qua lời bà mẹ chồng nàng hiểu rằng Mahendra đã cho gọi nàng nhưng khi đến cửa phòng, nàng lại không thể đánh liều mà đường đột bước vào. Nàng dừng lại trong bóng tối bên cánh cửa và bắt đầu ngắm nhìn Mahendra.

Anh đang ngả người trên divăng, đầu kê trên gối, mắt ngó trần trần lên những thanh dầm gỗ trên trần nhà. Vẫn là Mahendra ấy, vẫn kiểu nằm ấy mà giờ đây sao lại khác biệt quá! Căn phòng xinh xắn này đã có thời chính tay anh biến thành thiên đường của tình yêu. Thế mà giờ đây sự có mặt của anh dường như là một sự phỉ báng đối với căn phòng đã trở nên thiêng liêng bởi những kỷ niệm êm đềm hạnh phúc một thời. Anh không còn quyền được nằm trên cái divăng ấy khi trong lòng tràn ngập phiền muộn và cuồng nộ.

Nếu anh không bị giày vò bởi những lời thủ thi yêu đương vô tận trong những đêm dài sâu thẳm niềm say đắm, những chiều tĩnh mịch đọng lắng, những ngày mưa dầm ngập tràn khát khao điên dại và phiêu diêu, những tối mùa xuân run rẩy vì làn gió nam mơn trớn thì có gì anh lại đi bang bố cái thiêng liêng trong căn phòng của Asa như thế? Trong nhà này có thiếu gì phòng cho anh nằm đâu cơ chứ.

Càng ngắm nhìn Mahendra từ nơi nàng đứng chìm trong bóng tối, Asa càng nhận thấy rõ ràng hơn rằng anh vừa ở chỗ Binodini về. Asa nhận thấy rằng những cái vuốt ve của nàng còn hằn rõ trên chân tay anh, hình ảnh nàng còn đọng trong mắt anh, giọng nói của nàng còn vang trong tai anh, ham muốn của nàng còn sôi sục trong tim anh: “Anh hãy bước vào trái tim vẫn chưa hề vương vấn một ý nghĩ nào khác ngoài anh, hãy bước lên mà nghỉ chân trên đài sen trăm cánh kết bằng mỗi tình của em, một mối tình trắng trong và thuần khiết!”. Những lời răn dạy của thím nàng, những truyền thuyết trong những tập Purana^[38] và những lời phán bảo trong kinh Satra^[39], không, nàng không thể nào còn tin vào chàng được nữa, nàng không thể nào còn tôn thờ như thánh thần người chồng đã chà đạp lên cái thuần khiết của cuộc sống đôi lứa được nữa.

Giờ đây nàng nhất quyết từ bỏ vị thần mà nàng đã tôn thờ thật thành tâm trước kia và nhất quyết thả trôi cái hình tượng ấy trong dòng song mê đắm đen ngòm của Binodini như những tín đồ Hindu thả tượng nữ thần Durga^[40] xuống song vậy. Dù đầy vức thắm tuyệt vọng của nàng vang lên lanh lảnh tiếng kèn báo hiệu lễ từ bỏ ấy, tiếng kèn vang vọng trong đêm đen khắc khoải, vang trong tai nàng, ngực nàng, đầu óc nàng, trong tay chân, trong mỗi đường gân thớ thịt của cơ thể nàng. Tiếng vọng của nó ngân tỏa từ căn phòng bé nhỏ của nàng ra khắp sân thượng lên đến tận các vì sao trên bầu trời lồng lộng.

Mahendra của Binodini dường như là một kẻ xa lạ đối với Asa, còn tệ hơn cả một kẻ xa lạ nữa. Không có hình ảnh của một kẻ xa lạ nào lại làm nàng phải xấu hổ đến như vậy. Nàng thấy không thể nào bước vào phòng cho được.

Đang nhìn lơ đãng trên trần nhà, cặp mắt Mahendra bỗng ngược về phía bức tường đối diện. Dõi theo mắt anh, Asa thấy tấm ảnh của mình treo cạnh ảnh Mahendra trên tường. Nàng ao ước giá mà nàng có thể lấy khăn Sari đập lên tấm ảnh lúc này, hay là giật phắt nó xuống mà xé vụn ra. Nàng giận mình vì đã không để ý thấy nó từ trước và đã không tháo nó xuống. Chính

vì nó được treo quá quen thuộc ở chỗ ấy mà nàng không nhận ra rằng giờ đây nó trở nên chướng mắt. Nàng thấy hình như cái hình tượng Binôdini đang ngự trên ngai vàng trong trái tim anh đã nhướn cặp lông mày lên cười mỉa.

Cuối cùng Mahendra cũng chuyển cái nhìn không chớp của anh sang chỗ khác. Gần đây Asa bắt đầu đọc sách một cách nghiêm túc và cố học để nâng cao hiểu biết. Nàng thường ngồi vào bàn học đều đặn mọi tối cho đến tận khuya, sau khi đã làm xong việc nhà và chăm sóc bà mẹ chồng. Sách vở của nàng xếp thành chồng cao trong góc phòng. Bỗng nhiên Mahendra tình cờ với tay ra cầm lên một cuốn vở và bắt đầu lật giở từng trang. Asa muốn hét lên và giật lấy cuốn vở trong tay anh. Ý nghĩ rằng cặp mắt ráo hoảnh, tàn nhẫn của anh đang nhạo bang những dòng chữ trẻ con, nguếch ngoác của nàng làm nàng không chịu nổi và không còn cầm lòng để quan sát cảnh tượng ấy được nữa. Nàng quay lưng lập cập chạy xuống gác, chẳng buồn nhẹ chân để khỏi làm ồn.

Cơm tối của Mahendra đã xong từ lâu. Bà Rai nấn ná chưa cho bưng lên vì sợ sẽ làm gián đoạn cuộc tình tự của cặp uyên ương. Thấy Asa trở xuống, bà cho dọn mâm và bưng lên cho Mahendra. Khi anh vừa vào phòng ăn, Asa leo lên gác, vào phòng mình và giật lấy tấm ảnh treo tường xuống mà xé vụn ra rồi quẳng nó ra cửa sổ. Xong nàng cất quyển vở của mình đi.

Ăn tối xong, Mahendra trở lại ngồi trong phòng mình. Bà Rai tìm quanh quần mãi chẳng thấy Asa đâu. Cuối cùng bà thấy nàng ở trong bếp dưới nhà đang đun sữa cho bà. Việc ấy chẳng cần thiết vì người hầu gái vẫn thường đun sữa cho bà cũng đang ngồi cạnh đấy và thực ra đang phản đối cái nhiệt tình bột phát không thể hiểu nổi của cô ta. Cô vẫn có thói quen nếm nấp chút ít sữa rồi đổ thêm nước lã vào cho đầy cốc.

– Sao con lại ở đây, Asa? - Bà Rai phản đối - Lên gác đi chứ, nhào lên nào!

Asa lên gác nhưng không vào phòng mình mà lại chui vào phòng bà Rai, điều ấy chỉ thêm trêu tức bà mẹ chồng. Bà lầu bàu với mình:

– Như người ta thì phải chớp ngay cái lúc nó tỉnh trí vì xa cái con Binôdini thì cái con ngốc nghếch ấy lại ra vẻ tự ái ngúng nguẩy, suýt nữa lại đuổi nó đi lần nữa. Thực ra nếu nó không ngốc nghếch đến thế thì chẳng đời nào thằng Mahendra lại rơi vào nanh vuốt cái con quỷ cái Binôdini rồi. Đàn ông họ thường hay ngả ngớn nên là vợ thì phải giữ họ đi ngay bước thẳng bằng mọi cách chứ. Bà quay sang Asa và hỏi một cách cay nghiệt:

– Cái kiểu đối xử như thế này nghĩa là ra làm sao hả cô? - Bà rút lên - Cô phải cảm ơn trời là chồng cô đã trở về nhà. Thế mà sao cô lại còn đi quanh đi quẩn, mặt dài như cái bơm ấy? Còn chui vào xó xỉnh này để làm gì?

Xấu hổ vì sự kém cỏi của mình, Asa làm theo lời bà mẹ chồng. Và không cho mình có đủ thì giờ để dừng lại, nàng xộc thẳng vào trong phòng. Lúc đó đã hơn mười giờ. Mahendra đang đứng cạnh giường, uể oải giữ màn. Trông anh có vẻ mệt mỏi vì bút rút trong người. Có phải Binôdini coi anh như con sâu, cái kiến đến mức mặc cho anh về với Asa mà chẳng hề e sợ gì chẳng? Nếu như anh thực sự về với Asa và tiếp tục thực hiện những bổn phận của vợ chồng một cách nghiêm chỉnh thì Binôdini sẽ ở đâu được? Cô ta có thể nương nhờ ở đâu được nhỉ? Có phải anh đã thực sự trở thành con chi chi và đã mất hết lòng tự trọng rồi chẳng? Có phải đó là sự phán quyết cuối cùng của nàng đối với anh không? Bị lường gạt trong tình yêu, bị coi thường về nhân cách, những gì anh còn chỉ là sự khinh bỉ ngấm ngấm trong nàng! Đứng trước màn anh thề độc là sẽ trả thù cái thói ngạo mạn xác xược ấy của Binôdini và sẽ thối lại cái quả đắng nàng đã nhét cho anh bằng cách làm lành với Asa.

Khi Asa vừa vào phòng, Mahendra dừng ta giữ màn, tập trung vào ngay vấn đề trước mắt là làm thế nào bắt chuyện với nàng. Nặng ra một nụ cười gượng gạo anh buông ngay những lời chọt đến trong óc:

– Thế là em cũng đã chăm học như anh! Thế những cuốn vở anh vừa thấy lúc nãy ở đây đâu rồi?

Câu nói không những vừa không đúng lúc lại vừa ngớ ngẩn trở thành lời giễu cợt đối với Asa. Sự thật là việc cô gái thất học ấy đang cố tự học là một bí mật mà nàng nghĩ rằng sẽ phô nàng ra cho thiên hạ cười nếu nó bị lộ ra ngoài. Đó là điều thầm kín cần che giấu khỏi mọi cặp mắt chế giễu và nhất là con mắt của Mahendra lúc này. Do đó khi Mahendra lấy điều bí mật này làm đề tài cho câu mở đầu vui vẻ ấy thì nàng co rúm lại như một đứa trẻ nhay cảm dưới ngọn roi quất. Nàng không đáp và chỉ quay mặt đứng tựa vào cạnh bàn trà.

Mahendra cũng lập tức nhận thấy những lời anh vừa nói là không phải lúc và sai cách, nhưng càng cố nặn óc anh càng tịt mịt không tìm ra được câu nào khả dĩ hợp với lúc này. Sau những biến động vừa rồi không còn gì là đơn giản và tự nhiên nữa, trái tim cũng cảm lạnh chẳng thể nảy ra được những lời mới mẻ nào. Có lẽ tình cảm âu yếm gần gũi trên giường sẽ làm mọi việc dễ dàng hơn, Mahendra hy vọng. Mạnh dạn hơn vì hy vọng đó,

anh bắt đầu lần nữa giữ bụi và rung màn giả cách để đuổi muỗi. Kỳ thực là để anh tranh thu thời gian tổng duyệt lại những gì anh sẽ nói và làm, như một diễn viên sắp bước ra sân khấu lần đầu tiên đang hồi hộp nấn ná sau cánh gà và nhấm lại những lời lẽ sẽ nói hết lần này, lần khác. Giật mình vì một tiếng ào khê, anh quay đầu nhìn thì thấy Asa không còn trong phòng nữa.

Sáng hôm sau Mahendra nói với mẹ:

– Mẹ ạ, con cần một phòng yên tĩnh để học và định chuyển sang phòng của thím trước kia.

Bà mẹ phẩn khởi: “Nghĩa là nó sẽ ở nhà rồi, nó đã làm lành với vợ nó, chẳng phải ngờ gì nữa, làm sao nó có thể làm ngơ một con bé quý báu như thế mà chạy theo cái con phù thủy quỷ quái ấy mãi được?”

Bà đáp ngay lập tức:

– Con nghĩ phải lắm, Mahin ạ.

Đoạn bà lấy chum chìa khóa ra mở phòng rồi bắt đầu mở cửa cho thoáng và quét dọn.

– Asa con ở đâu thế? - Bà quát lên và mất một thời sục sạo mới tìm thấy Asa đang ngồi ủ ê ở một xó - Đem cho mẹ một tấm vải trải giường sạch lại đây. Trong này chẳng có bàn ghế gì trong phòng cả. Bảo nó kê vào đây một chiếc. Ánh sáng chưa đủ. Đem cái đèn bàn trên gác xuống đây.

Cứ thế hai người đàn bà tất bật chạy đi chạy lại và cuối cùng đã biến căn buồng cũ của bà Annapuna thành một khuê phòng xứng đáng với ông chủ ngôi nhà.

Chẳng buồn tỏ ra hoan nghênh chút xíu nào trước sự chăm sóc này và phớt lờ luôn cả hai người đàn bà, Mahendra đến ngồi trong phòng, trông rất nghiêm nghị và uy quyền. Không để phí thì giờ, anh chúi vào sách vở và giấy tờ luôn.

Sau bữa cơm chiều anh lại ngồi vào bàn, cũng chẳng cho biết là sẽ ngủ ở đâu, ở phòng mới này hay phòng cũ trên gác. Bà Rai trở hết tài tỉ mẩn trang điểm quần áo và đầu tóc cho Asa. Khi đã thành công trong việc biến Asa thành một con búp bê được tỉa tót và trang trí công phu, bà bảo nàng:

– Asa này, con đến hỏi Mahendra xem có phải dọn giường cho nó lên gác hay không?

Đôi chân Asa không chịu nhúc nhích để làm cái việc như vậy. Nàng ngồi yên, cảm như hén, mặt cúi gằm. Bà Rai bắt đầu giục giã, nhieéc móc nàng rất nghiêm ngặt. Cuối cùng Asa mới chậm chạp và đau đớn lê chân đến phòng Mahendra, ngừng lại ở ngưỡng cửa, không sao bước qua nổi. Bà Rai đang chăm chú quan sát ở đầu hành lang đằng kia, thấy cái kiểu ngúng nguẩy của nàng như vậy thì giận lắm bèn nóng nảy khoát tay ra hiệu ấn nàng vào. Asa tuyệt vọng lê bước vào phòng. Nghe tiếng chân bước Mahendra không rời mắt khỏi sách vở bảo:

– Đêm nay anh phải thức khuya và sáng mai phải dậy sớm nên anh sẽ ngủ luôn ở đây.

Asa chín dừ vì tủi hổ. Thế ra Mahendra lại tưởng là nàng vào để dỗ anh lên gác ngủ ư?

Khi nàng vừa ra ngoài, bà Rai hỏi sẵn đón:

– Tình hình thế nào?

– Anh ấy bận và sẽ ngủ dưới này - Nàng đáp và lên ngay về phòng mình, căn phòng vẫn ngập ngựa nổi ê chề của nàng. Không ở đâu nàng có được yên tĩnh cả. Cả thế giới này dường như là một sa mạc cháy bỏng dưới nắng trưa với nàng vậy.

Sau đó, đang đêm có tiếng gõ cửa phòng nàng:

– Mở cửa, Asa con!

Asa mở cửa ngay và thấy mẹ chồng đang thở hổn hển vì vừa leo cầu thang giữa lúc cơn suyễn đang hành.

Khi cửa vừa khép lại, bà bước đến, nằm ềnh ra giường. Khi lấy lại được hơi thở, bà nói với giọng hổn hển nhất gừng:

– Sao con lại cứ phải khép mình trong phòng như thế hả? Lúc này có phải lúc cứ giận dỗi mãi như thế được đâu? Tất cả mọi chuyện khổ sở đã làm lú lẫn đầu óc con rồi phải không? Thôi, xuống với nó đi.

– Nhưng anh ấy muốn ở một mình - Asa nhẹ nhàng đáp.

– Nó nói thế thì đã sao nào? Vì bây giờ nó nói gì cũng là dẫn dắt cả nên không có nghĩa là con phải lắng đi và làm to chuyện ra. Ngúng nguẩy mãi chả được cái gì đâu. Thôi nhanh lên, xuống với nó đi.

Vì đã chịu đựng quá nhiều nên bà mẹ chồng chẳng còn để ý gì tới hay dở ra sao nữa. Bà sẵn lòng dùng bất cứ cách nào có thể để giữ được Mahendra ở nhà.

Những lời nói nồng nhiệt của bà lại gây ra một cơn tức thở nữa, và với nỗ lực ghê gớm của ý chí bà nhồm dậy. Chẳng hề phản đối hay ngăn giữ bà lại. Asa giúp bà xuống gác về phòng bà, đưa bà vào giường rồi lấy gối, đệm kê cho bà ngồi tựa lên thoải mái. Bà Rai bảo:

– Thôi đủ rồi, con ạ. Bảo Sudô lên đây làm nốt. Còn con hãy đến với nó, đừng chần chừ nữa.

Lần này thì Asa không hề ngần ngại, đến thẳng phòng Mahendra. Anh đang ngồi tựa vào ghế, đắm mình trong suy nghĩ miên man. Đầu anh ngẩng lên tựa vào lưng ghế, hai chân đặt cả lên bàn còn bừa bộn sách vở. Giật mình vì tiếng chân bước anh quay đầu lại, như thể hy vọng sẽ được thấy người trong mộng. Thấy Asa, anh tỉnh táo lại và vội vã rút chân khỏi bàn, nhặt cuốn sách mở đặt lên lòng.

Mahendra ngạc nhiên thấy Asa bước vào rất mạnh dạn như vậy vì gần đây, ngay cả sự có mặt của anh thôi, cũng làm nàng lúng túng và nếu tình cờ hai người chạm trán nhau thì nàng lại rẽ ngay sang ngả khác. Sự hiện diện bất ngờ của nàng trong phòng anh vào giữa đêm hôm thế này, mà nàng lại không hề tỏ ra bối rối e dè quả là một việc hết sức lạ lùng. Không rời mắt khỏi quyển sách, nhưng anh vẫn cảm thấy nàng đang quyết kéo anh ra khỏi công việc và sẽ không bỏ đi nếu chưa làm được như vậy. Nàng đứng đối diện với anh, trầm mặc, nghiêm nghị. Không thể cứ giả vờ đọc được nữa, Mahendra buộc phải ngẩng lên nhìn nàng. Nàng nói, rõ ràng và dứt khoát:

– Bệnh suyễn của mẹ đang chuyển biến xấu. Anh đến xem cho mẹ thì tốt.

– Mẹ đang ở đâu?

– Trong phòng mẹ ấy. Mẹ không ngủ được.

– Nào, đến chỗ mẹ đi.

Sau bao ngày im lặng căng thẳng, mấy lời trao đổi ít ỏi này góp phần làm nhẹ lòng Mahendra nhiều. Màn đen im lặng ngăn cách giữa cặp vợ chồng như thành lũy của một pháo đài bất khả xâm phạm mà anh không có vũ khí đủ mạnh để chống lại. Bỗng nhiên, Asa lại tự đến và hé ra một cánh cửa.

Anh bước vào phòng mẹ trong lúc Asa đợi bên ngoài. Thấy Mahendra vào phòng mình giữa lúc đêm hôm, bà Rai hoảng hốt tưởng rằng có lẽ anh lại cãi nhau với Asa rồi đến bảo với mẹ là anh sẽ đi. Bà hỏi một cách lo âu:

– Con vẫn chưa đi ngủ sao, Mahin?

– Bệnh của mẹ lại tăng lên hả mẹ? - Mahendra hỏi, không để ý đến câu hỏi trước của bà.

Lời hỏi han muộn màng sau bao ngày lãnh đạm chỉ làm khơi lại lòng tự ái bị tổn thương của bà. Bà hiểu ngay rằng anh đến thăm bà vì đã nhận được tin dữ qua Asa. Nỗi đau đớn của tình cảm bị tổn thương đã làm bà ghen thờ. Bà khó nhọc lắm mới thốt ra được mấy lời:

– Chẳng việc gì đâu. Đi mà ngủ đi.

– Không, để con xem cho mẹ đã. Những triệu chứng này không thể coi thường được.

Mahendra biết là tim mẹ rất yếu và lo lắng vì những dấu hiện đáng ngại trên mặt bà.

– Khám xét cũng chả ích gì. Bệnh nặng chả chữa được nữa đâu.

– Ít nhất thì cũng để con lấy cho mẹ liều thuốc an thần - Mahin khẳng khái - Rồi mai liệu xem phải làm gì.

– Mẹ đã uống đủ loại thuốc ngủ rồi. Chả có tác dụng gì. Con cứ đi ngủ đi, Mahin ạ, muộn quá rồi.

– Con chỉ đi ngủ khi nào mẹ đỡ kia - Mahendra đáp.

Người mẹ tự ái bèn gọi nàng dâu đang nấp sau cánh cửa bên ngoài.

– Asa, sao con lại kéo Mahendra đến đây làm phiền nó thế? - Vì gắng nói to nên hơi thở của bà ghen lại đau đớn.

Asa vào và bảo Mahendra với giọng nhẹ nhàng nhưng dứt khoát:

– Thôi, anh đi ngủ đi. Em sẽ ở lại với mẹ.

Mahendra gọi Asa ra một bên thì thầm:

– Anh sẽ gửi thuốc xuống. Trong lọ sẽ có hai liều. Cho mẹ uống một liều và nếu mẹ vẫn chưa ngủ được thì cho uống nốt cả. Nếu đêm mẹ có khó chịu thì đừng ngại gọi anh dậy nhé.

Anh về phòng mình, lấy làm lạ vì một Asa mới mẻ trong hành động này. Ở Asa mới này không còn vẻ sợ hãi, ăn không nên đợi nói không nên lời nữa. Asa mới biết cái vị trí đúng đắn của mình và tự đứng vững không phải dựa dẫm hoàn toàn vào Mahendra nữa. Anh có thể làm ngơ nàng với tư cách là vợ mình nhưng không thể không thăm phục nàng như một nàng dâu trưởng thành trong gia đình được.

Bà Rai mát lòng mát dạ vì Asa đã gọi Mahendra đến bên giường bà vì quan tâm đến bà. Nhưng ngoài mặt bà vẫn càu nhàu:

– Mẹ bảo con đi ngủ. Thế mà sao con lại đi lôi Mahendra đến đây làm gì?

Asa không đáp chỉ mãi quạt cho mẹ chồng. Nàng ngồi xuống cạnh bà.

– Đi mà ngủ đi chứ, con - Bà Rai bảo.

– Anh ấy đã dặn con ở lại với mẹ rồi - Asa đáp dịu dàng.

Nàng biết là bà Rai sẽ sung sướng lắm khi biết rằng Mahendra đã dặn nàng một cách cẩn thận phải chăm sóc bà chu đáo.

Khi bà Rai nhận ra rằng tự Asa không thể kéo Mahendra về được, bà tự nhủ:

– Nếu như bệnh tật của mình có thể giữ được nó ở nhà thì đó sẽ là một căn bệnh tự nguyện.

Bà bắt đầu sợ phải bình phục và thường quảng thuốc đi mỗi khi Asa không để ý.

Mặc dù Mahendra vẫn bàng quan như mọi khi, không nhận thấy các triệu chứng xấu của bệnh, nhưng Asa vẫn có thể thấy rằng bà Rai chẳng những không bình phục mà ngày càng yếu hơn. Nàng ngờ rằng Mahendra không quan tâm đúng mức tới điều trị cho mẹ vì còn mãi một với mỗi tình đăm đuối riêng của mình. Nàng thấy khinh bỉ cái lòng dạ lì lợm của anh ta mà ngay cả những cơn bệnh tật của bà mẹ rút ruột đẻ ra cũng không làm mềm đi được. Phải chăng sự tha hóa đã bao trùm trong anh ta và đã dẫn tới sự đổ đốn toàn diện đến như vậy về đạo đức rồi?

Một hôm đang giữa cơn đau quặn quại, bà Rai chợt nghĩ đến Bihari. Dường như đã lâu lắm anh không lai vãng tới nhà. Bà hỏi Asa:

– Đạo này Bihari nó đâu ấy con nhỉ?

Asa hiểu rằng cơn đau quặn đã làm mẹ chồng nàng vỡ lẽ ra rằng chỉ có Bihari là người thường quan tâm chăm sóc bà mỗi khi bà đau yếu. Chẳng may là người bạn chắc chắn đáng tin cậy này, vốn trước nay chưa bao giờ làm họ phải thất vọng, đã lại phiêu bạt đi đâu rồi. Phải như anh ấy ở gần đây, mẹ chắc đã được chăm chút chu tất trong cơn khủng hoảng này rồi. Bihari không bao giờ nhần tâm như Mahendra. Asa thở dài.

– Mahin nó cãi nhau với Bihari à? - Bà Rai hỏi - Mahin thật không phải tí nào, con ạ. Nó chẳng thể có được đứa bạn nào như Bihari đâu, thật hết lòng hết dạ lại nhân hậu đến thế - Bà rơm rớm nước mắt.

Dòng hồi tưởng cứ tuần tự dồn đến trong tâm trí Asa. Bihari đã cố gắng bằng nhiều cách lưu ý nàng thật đúng lúc mỗi nguy hiểm đang đe dọa nàng. Nhưng những cố gắng ấy của anh chỉ đưa lại hậu quả là làm nàng xa lánh

anh mà thôi. Nhờ lại sự điên rồ mù quáng của mình trước đây, Asa cay đắng không ngớt lời tự trách mình. Sao hóa công lại không trừng phạt kẻ khờ dại vô ơn này, kẻ trong khi xua đuổi người bạn tốt duy nhất lại đi ghì chặt kẻ tình địch vào tim mình? Phải chăng tiếng thở dài đã buột khỏi miệng Bihari khi anh ra khỏi căn nhà này với trái tim tan nát vẫn còn lửng lơ đâu đó trong nhà như một lời nguyện rủa?

Sau một hồi lâu một xui, bà Rai lại nói tiếp:

– Con ạ, giá mà Bihari có ở đây thì chắc nó đã giúp mẹ con ta tránh được chuyện tệ hại này rồi.

Asa nín thinh đắm mình trong suy nghĩ. Bà Rai thở dài:

– Nếu nó nghe mẹ bị bệnh thì chẳng bao giờ nó lại bỏ đi như thế.

Asa hiểu mẹ chồng rất muốn cái tin bà ốm đến tai Bihari. Trong cơn hoạn nạn này bà thấy bơ vơ vì không có anh.

Tắt xong đèn trong phòng, Mahendra đứng yên lặng bên cửa sổ ngập ánh trăng. Anh đã chán đọc. Gia đình trở nên ủ dột và buồn tẻ. Một khi những tình cảm thân mật, quý trọng giữa những người gần gũi ruột thịt đã cạn kiệt, người ta khó có thể rút bỏ nó đi như ở những người dưng hoặc lấy làm của riêng mình được. Những tình cảm ấy đã thành một khối lạnh toát và trơ lì đè lên trái tim suốt đêm nay. Mahendra ngại đến gặp mẹ vì mỗi khi vừa thấy anh lại gần, bà lại nhìn anh với vẻ lo ngại dè chừng làm anh nhụt hết nhiệt tình. Nếu tình cờ Asa có đến gần thì anh lại thấy khó chuyện trò với nàng, nhưng im lặng thì thật khó chịu. Càng ngày anh càng thấy khó mà tiếp tục mãi thế này được. Anh đã thề không nhìn ngó tới Binodini một tuần liền. Còn hai ngày nữa anh mới có thể gặp nàng - hai ngày thật khó sống.

Anh nghe thấy tiếng chân bước đằng sau và hiểu ngay là Asa đã vào phòng, nhưng tảng lờ như không biết. Anh vẫn đứng không nhúc nhích. Asa thừa biết như vậy nhưng vẫn tiến lại gần sau lưng anh và nói:

– Em chỉ muốn nói với anh một lời rồi sẽ đi ngay lập tức.

– Sao em lại phải đi? - Mahendra vừa đáp vừa quay lại - Ngồi xuống đã nào.

Không để ý lời mời mọc ấy, Asa vẫn đứng và nói:

– Ta phải báo cho anh Bihari biết là mẹ ốm.

Cái tên Bihari cửa đúng vào nơi đau đớn nhất trong lòng Mahendra, nhưng trấn tĩnh lại ngay, anh hỏi:

– Sao vậy? Em không tin vào sự chăm sóc của anh đối với mẹ ư?

Đang bức bối vì sự hờ hững của Mahendra đối với bệnh tình của mẹ mình, Asa không nén được, buột miệng nói ngay:

– Thực ra thì chẳng thấy đỡ mà tình trạng của mẹ ngày càng xấu đi.

Mahendra cảm thấy hết sự chỉ trích nằm dưới câu nói toạc móng heo này. Trước tới nay chưa bao giờ anh lại bị Asa trách cứ một cách độc địa và khinh thị đến vậy. Kinh ngạc và đau đớn trước miếng đòn hiểm giáng vào lòng tự ái của mình, Mahendra cười xì, đáp:

– Thế ra là tôi phải cắp sách theo cô mà học y khoa đấy nhỉ?

Câu nói mỉa không ngờ tới này thôi thúc nỗi bức tức chùng chất trong người Asa, thêm nữa lại được bóng tối trong phòng y trợ giúp, nàng bùng ra:

– Chẳng phải y khoa mà chính là thái độ đối với mẹ anh thì anh có thể phải học nhiều ở tôi đấy.

Mahendra ngẩn tò te trước lời thóa mạ hoàn toàn không ngờ này từ miệng Asa. Cơn tức tối hằn thù làm anh không còn thương xót gì nữa và anh đập lại:

– Cô biết tổng là vì sao anh Bihari của cô bị cấm cửa ở nhà này rồi chứ. Hẳn là cô còn thương nhớ nó chứ?

Asa quay ngoắt bỏ ra ngoài như thể một cơn cuồng phong hổ nhục vừa cuốn nàng đi. Đó không phải nỗi hổ nhục vừa cuốn nàng đi. Đó không phải nỗi hổ nhục đối với bản thân nàng mà là đối với một con người có thể thốt ra cái điều bẩn thỉu vô căn cứ ấy trong khi chính anh ta lại đang chìm lút đến cổ trong hố bùn ô nhục. Liệu có sự sám hối nào có thể che đậy được hố bùn ô trọc bốc mùi lên thế được không?

Khi Asa đã bỏ ra ngoài thì Mahendra mới nhận thức được đầy đủ đòn phản công quyết liệt của anh. Anh chưa bao giờ có thể tưởng tượng nỗi Asa lại có ngày đối xử với anh với một nỗi khinh bỉ rõ ràng đến như vậy. Cái đài sen trên đó một thời gian anh ngự trị đã sụp đổ tan tành. Một nỗi sợ hãi bỗng ập đến với anh khi anh nghĩ rằng biết đâu tình yêu bị tổn thương trong Asa sẽ hoàn toàn biến thành lòng khinh bỉ đối với anh.

Mặt khác, việc nhắc tới Bihari đã khơi dậy mối quan tâm của anh tới Binôdini và gần như làm anh phát điên lên vì sốt ruột. Ai biết được rằng Bihari đã có thể trở về hoặc Binôdini đã phát hiện ra hắn đang ở đâu rồi thì

sao. Rất có thể hai người đã gặp nhau! Mahendra thấy khó mà giữ được lời thề không gặp nàng liền trong một tuần được nữa.

Đến đêm, hơi thở của bà Rai trở nên nặng nhọc và chính bà cho gọi Mahendra tới. Khó nhọc và chậm chạp lắm bà mới thốt ra được mấy lời.

– Mahin ạ, mẹ muốn được gặp Bihari quá. Lâu lắm chẳng thấy nó lại đây.

Asa tiếp tục quạt cho bà, đầu cúi gằm.

– Nó không ở đây - Mahendra đáp - Nó đã đi miền tây rồi.

– Nhưng lòng mẹ vẫn đang nhủ rằng nó đang ở đây - Bà Rai khẳng khẳng - Nó chỉ xa lánh nhà ta vì tự ái đấy thôi. Mai con hãy đến thăm nó đi, hãy vì mẹ mà đi, con ạ.

– Được, con sẽ đi - Mahendra hứa.

Dường như tất cả mọi người đều mong ngóng Bihari, Mahendra cảm thấy như mình bị cả thế giới này hắt hủi.

Sáng sớm hôm sau Mahendra ghé qua nhà Bihari và thấy gia nhân đang khiêng đồ đạc, tất cả dụng cụ gia đình chất vào mấy chiếc xe bò đợi ở bên ngoài. Anh hỏi lão Bagin:

– Có chuyện gì thế?

– Chúng con đang chuyển đến biệt thự mà ông chủ đã mua trên bờ sông Gêh gần Bali.

– Ông chủ có nhà không?

– Ông ấy ở đây có vài ngày rồi đến đăng biệt thự ấy ngay.

Những tin này làm Mahendra hiểu ra. Anh chẳng còn nghi ngờ gì rằng Binôdini và Bihari đã thu xếp gặp nhau khi anh đi vắng và gần như định ninh rằng anh cũng sẽ trông thấy những cái xe bò kéo đang đỗ ngoài căn nhà của Binôdini rồi. Anh tin chắc rằng đó là lý do vì sao Binôdini đã đuổi anh đi khỏi nhà cô ta. Anh thật là ngớ ngẩn làm sao!

Anh nhảy bổ lên xe ngựa và ra lệnh cho người đánh xe phóng thật nhanh. Suốt đường đi anh cứ luôn miệng quát anh ta rằng ngựa gì mà đi chậm thế. Khi đến con đường hẻm, nơi anh định tới, anh chẳng thấy dấu hiệu gì của việc sửa soạn ra đi cả. Một nỗi sợ hãi bỗng xâm chiếm lấy người anh khi anh nghĩ rằng biết đâu Binôdini lại chả đi rồi. Anh bắt đầu dấm cửa ầm ầm. Khi người gia nhân già vừa mở cửa, anh liền hỏi:

– Mọi việc trong nhà vẫn ổn chứ?

– Dạ, thưa ông, vẫn ổn cả ạ - lão gia nhân đáp.

Anh lên gác và được biết rằng Binôdini đang tắm. Bước vào căn buồng ngủ vắng lặng, anh nằm vật xuống giường, nơi Binôdini đã ngủ đêm qua vẫn chưa được sắp xếp lại. Anh ghì tấm vải trải giường vào ngực, lẩm bẩm:

– Tàn nhẫn! Tàn nhẫn!

Sau khi để mặc cho nỗi rầu lòng giằng vò như vậy một hồi, anh mới nhồm dậy và sốt ruột đợi Binôdini.

Trong khi đi đi lại lại trong phòng anh nhác thấy một tờ báo nằm trên đi văng. Anh nhặt nó lên một cách lơ đãng, và để giết thời giờ anh bắt đầu đọc ngay dòng đầu tiên mà mắt anh bắt gặp. Thật lạ là trong đoạn anh vừa tình cờ đọc lại có tên Bihari. Lập tức đầu óc anh bị thu hút vào đó. Một phóng viên đã viết cùng với bao nhiêu chuyện khác rằng để chữa bệnh và phục vụ không mất tiền cho những viên chức lương thấp, Bihari đã mua một biệt thự trên bờ sông, một lúc có thể nhận năm bệnh nhân nội trú.

Rõ ràng là Binôdini đã đọc mẩu tin này và đang nóng lòng chạy tới đó. Ngoài việc hiểu ra như vậy, Mahendra còn ngộp trong nỗi bứt rứt rằng biết đâu cái tin này lại còn làm tăng uy tín của Bihari trước Binôdini lên nhiều. “Đồ lừa phỉnh!” - Anh lẩm bẩm, lòng trào lên nỗi căm tức Bihari - Chỉ được cái khoe mẽ và bẻm mép! Lúc nào nó cũng vậy, suốt từ bé tới giờ, làm ra vẻ tử tế thương người”. Tự cho mình là trung thực và khiêm tốn xong anh tiếp: “Mình ghét cay ghét đắng cái thói giả bộ rộng rãi và hy sinh quên mình nhằm lừa phỉnh bọn dân ngu khu đen”. Nhưng thật bất hạnh là mọi người và đặc biệt là một người duy nhất lại có vẻ không nhận ra giá trị của bản chất trung thực không nề hà, màu mè tuyệt vời của anh. Mahendra bắt đầu cảm thấy rằng đây lại là một thắng lợi nữa mà Bihari đã giành được trong cuộc đối đầu với anh.

Nghe tiếng bước chân, anh vội vàng gập tờ báo lại và ngồi dè lên nó. Nhìn lên anh thấy kinh ngạc trước sự thay đổi ghê gớm trên vẻ mặt của Binôdini khi nàng vừa tắm rửa xong. Dường như nàng vừa qua ngọn lửa thử vàng vậy. Nàng gầy hơn chút ít và khuôn mặt trắng xanh của nàng tỏa ra những tia sáng từ bên trong.

Binôdini từ bỏ mọi hy vọng được tin về Bihari. Nàng sợ rằng sự im lặng của anh là biểu hiện của lòng khinh bỉ lộ rõ của anh đối với nàng và ý nghĩ này như một ngọn lửa vây lấy nàng, lặng lẽ thiêu đốt nàng suốt ngày này sang ngày khác. Nàng không tìm ra lối thoát khỏi sự giày vò này. Nàng thấy dường như Bihari bỏ đi xa chỉ để tỏ rõ sự chỉ trích của anh đối với nàng, còn nàng giờ đây bất lực không thể đến với anh được.

Vốn ưa hoạt động và có nghị lực nên nàng thấy ngột ngạt khi chẳng có việc làm. Bị giam trong căn phòng chật chội, sinh lực bị nén lại nổ tung, xé tan thành con người nàng từ bên trong. Cái viễn cảnh ảm đạm phải sống cả đời trong cái hang tẻ ngắt chẳng chút tình yêu thương trong hẻm vắng này suốt những ngày dài không hoạt động không mục đích làm bản tính nổi

loạn trong nàng được khơi dậy, phản kháng, nó ngóc đầu lao vào bức tường lý lợm của số phận một cách vô ích.

Lòng nàng tràn ngập nỗi khinh ghét cay đắng không giới hạn đối với Mahendra, mà sự điên rồ ngu xuẩn của anh ta đã bủa vây nàng từ khắp mọi phía và chặn hết các lối thoát của nàng. Nàng nhận thấy rằng khó mà giữ được khoảng cách với anh ta mãi trong cái giới hạn chật hẹp ở căn phòng nhỏ bé này. Mỗi ngày anh một mon men đến gần nàng hơn, từng tắc, từng tắc một, bị dục vọng thú vật thôi thúc đến khi từ đáy vực tối tăm và bùn lầy của cuộc sống lầm lạc của họ bùng lên một cuộc đấu tranh hàng ngày, dữ dội và đau xót, giữa lòng đam mê và sự đổi thay. Làm sao nàng gỡ ra được khỏi những vòng siết chặt của loài bò sát nhớp nhúa, kinh tởm và tham lam với cái lưỡi thè lè mà chính nàng đã lật ra khỏi lớp vỏ che đậy nhân cách của Mahendra? Binôdini rùng mình khi nghĩ tới tình cảnh nguy ngập của nàng: một trái tim u ám, sự hiện hữu tù túng, sức ép suốt ngày đêm từ cuộc phong tỏa dai dẳng của Mahendra.

Rồi tất cả những cái đó sẽ kết thúc ở đâu? Khi nào nàng sẽ thoát ra được đây?

Nhìn thấy khuôn mặt xanh xao, tiêu tụy của Binôdini, nỗi ghen tuông của Mahendra lại bùng lên. Phải chăng anh kém cỏi đến mức không thể kéo nàng ra khỏi sự ám ảnh của Bihari ư? Như một con đại bàng sà xuống chụp lấy một con cừu non và nhấc bổng nó lên bằng móng vuốt của mình trong nháy mắt rồi tha về cái tổ xa lắc xa lơ hiểm trở trên núi cao. Chẳng lẽ không có nơi nào quanh năm mây phủ. Tận hang cùng ngõ hẻm của thế giới này, nơi anh cũng có thể mang con mồi dịu dàng đáng yêu này tới và giữ nàng yên ổn trong vòng tay mình, bắt nàng nép mình sát nơi trái tim anh được ư? Bị nỗi ghen tuông thôi bùng, ngọn lửa ham muốn trong anh tỏa ra càng dữ dội. không, anh không thể để Binôdini ra ngoài tầm mắt của anh được. Anh không dám cho nàng một phút trì hoãn nữa. Anh phải dựng nên một bức tường chắn quanh nàng để ngăn những tia bức xạ từ Bihari phóng tới cả ngày lẫn đêm.

Anh đã đọc trong một bài thơ tiếng Phạn nói rằng một phụ nữ đẹp trông càng đẹp hơn khi bị người tình bỏ rơi. Hôm nay anh được trực tiếp chứng kiến điều đó khi ngắm nhìn Binôdini và càng nhìn tim anh càng dậy lên những làn sóng sục sôi giữa đau khổ và sung sướng.

Binôdini nín lặng một lát, rồi nàng hỏi:

– Anh đã uống trà chưa?

– Uống rồi đi nữa thì đã làm sao? - Mahendra kêu lên - Em vẫn có thể tự tay pha cho anh một chén trà chứ không nên bủn xỉn như vậy!... Nào, hãy rót cho đầy chén - Anh trích dẫn ra một cách bông đùa.

– Anh có biết anh Bihari bây giờ ở đâu không? - Binôdini hỏi. Câu hỏi làm cụt hứng sự bông bột của Mahendra nhất là bằng một giọng chua chát hình như là cố ý.

– Cậu ta không ở Canquitta - Mahendra đáp, mặt lập tức tái đi.

– Thế địa chỉ của anh ấy như thế nào?

– Cậu ta không muốn cho ai biết cả.

– Thế không thể tìm ra được ư?

– Tôi không thấy cấp thiết phải làm thế.

– Phải chăng sự cần thiết mới là tất cả, còn một tình bạn suốt đời lại chẳng là cái gì ư?

– Đúng, Bihari là bạn suốt đời của tôi nhưng cô mới chỉ biết cậu ta có ngày hôm qua thôi, song sự cấp thiết hình như ở phía cô rồi thì phải.

– Chỉ điều ấy thôi cũng đủ làm anh phải xấu hổ rồi. Anh đã không thể học được giá trị của tình bạn, thậm chí ngay từ một người bạn như anh ấy!

– Tôi chẳng hối tiếc gì điều này lắm đâu, nhưng tôi lại đang khao khát muốn học được ở cậu ta cái nghệ thuật xoáy xấp trái tim phụ nữ kia. Tôi chắc sẽ thấy nó hữu ích cho mình.

– Chỉ có muốn học thôi thì khó mà đạt được tới cái nghệ thuật ấy. Trước hết anh phải có trái tim chính trực đã.

– Nếu cô biết địa chỉ của người thầy vĩ đại ấy thì cô làm ơn cho tôi biết với, để tôi có thể tới học những bài vỡ lòng của ông ta, mặc dù đã gần này tuổi. Còn trái tim thì sẽ đưa ra thử tất biết thôi.

– Anh lại còn đi nói với tôi về tim và lòng của anh khi mà anh thậm chí còn không thềm tìm địa chỉ của bạn anh. Sau cái cách anh đối xử với anh Bihari như vậy thì ai còn tin anh được nữa?

– Nếu như cô không tin cậy tôi hoàn toàn thì cô đã chẳng dám khinh giễu tôi như thế này. Nếu cô kém tin chắc vào tình yêu của tôi đi chút ít thì tôi đã không phải nhẫn nhục mà chịu cái khổ nhục đến thế này rồi - Bihari biết cái nghệ thuật chống chọi. Phải như cậu ta dạy những mảnh khỏe ấy cho cái gã bất hạnh này thì cậu ta mới là người bạn thực sự.

– Bihari may mắn là một con người. Đó là vì sao anh ấy không thể bị xỏ mũi được - Binôdini đáp lại, nàng vẫn đứng cạnh cửa sổ, sợi tóc chưa cặp lại của nàng tràn trên lưng.

Nắm chặt hai bàn tay. Mahendra nhảy bật ra khỏi ghế và giận dữ quát lên:

– Sao cô lại dám lăng nhục tôi mãi như vậy? Nếu cô được tự do làm thế thì đó là nhờ khả năng siêu phàm của cô hay là do sự chịu đựng của tôi nào? Nếu như cô cứ thích đối xử với tôi như một con thú, thì cô hãy nhớ rằng đó là một con thú dữ ăn thịt đấy. Tôi không phải là một con thỏ để như vậy đâu, tôi cũng có thể cắn xé đấy!

Anh đứng nhìn nàng đầy hằn thù. Bỗng nhiên anh ỉu xiu đi và van xin:

– Binô ơi, hãy đi khỏi đây đi, đi đâu cũng được, lên miền tây hay đến vùng trung du, bất cứ nơi nào em muốn. Chúng mình không sống nổi nơi này được lâu đâu. Chúng mình đang giết dần giết mòn nhau đấy.

– Vậy thì đi - Binôdini đáp - Bây giờ... đi ngay lúc này, đi miền tây.

– Miền tây ư? Nhưng đến đâu?

– Chẳng đến chỗ nào nhất định cả. Chúng ta sẽ chẳng ở mãi một nơi nào mà luôn luôn xê dịch.

– Thế thì tuyệt. Hãy đi ngay đêm nay.

Binôdini gạt đầu tán thành và vội vã xuống bếp làm cơm cho Mahendra.

Mahendra hiểu rằng mẩu tin trên báo vẫn chưa lọt vào mắt Binôdini. Rõ ràng là nàng chẳng buồn ngó ngang đến báo nữa. Tuy vậy, Mahendra vẫn cẩn thận không để trang báo đặc biệt ấy lọt đến tay nàng.

Trong khi đó, côm đã dọn sẵn đợi Mahendra ở nhà với hy vọng rằng anh sẽ mang tin của Bihari về. Khi đã xế bóng bà Rai bồn chồn trên giường bệnh. Do không hề chớp mắt suốt đêm nên bà rất yếu và kiệt sức. Asa thấy bà mong mỏi Mahendra như vậy bèn cho người đi hỏi thì được biết là xe ngựa của Mahendra đã về không. Người đánh xe cho biết là Mahendra sau khi đến nhà Bihari đã tới căn hộ ở đường Patandanga rồi. Nghe thấy thế bà Rai liền quay mặt vào tường và nằm bất động. Asa ngồi bên đầu giường quạt cho bà, người nàng cứng ngắt như tượng gỗ.

Những hôm khác bà Rai thường bảo Asa dọn côm cho bà vào những lúc thích hợp. Song hôm nay bà chẳng bảo sao. Nếu như Mahendra, ngay cả khi thấy bà ốm nặng như vậy đêm hôm trước, mà lại còn có thể chạy theo Binodini thì hỏi bà còn mong muốn gì nữa, cố gắng làm gì nữa và sống làm gì nữa trên thế gian này? Bà biết Mahendra không cho rằng bệnh của bà nặng lắm và nghĩ đó chỉ là một trong những cơn đau yếu bình thường có thể khi nặng khi nhẹ cứ để kệ rồi cũng qua. Nhưng sự thiếu quan tâm lo lắng này của anh bật rễ từ một nỗi hổ thẹn xấu xa hơn. Và đó là những gì giày vò tâm trí bà hơn cả, rằng tâm trí của Mahendra đã để cả vào chuyện làm lạc ấy rồi nên chẳng còn nghĩ gì đến những lo toan, bốn phận nào khác, rằng anh lại có thể coi nhẹ bệnh tật của mẹ đến thế, rằng do sợ bị ràng buộc bên giường bệnh của mẹ mà anh đã trơ trên chạy tới với Binodini ngay khi có dịp. Bà Rai chẳng buồn nghĩ tới chuyện bình phục nữa. trong lúc giận hờn thâm gan tím ruột với Mahendra, bà ước gì mình sẽ ốm nặng thêm, để cho anh ta hiểu anh ta đã vô tình tới mức nào khi coi nhẹ bệnh tình của mẹ.

Lúc hai giờ chiều Asa bảo bà:

– Mẹ ạ, đến giờ uống thuốc rồi đấy.

Bà Rai không đáp, mãi đến khi Asa đứng dậy đi lấy thuốc bà mới bảo:

– Mẹ không cần uống thuốc nữa con ạ, con có thể đi nghỉ.

Asa hiểu ngay nỗi thất vọng vì tình yêu thương bị chà đạp trong những lời đó và như thế bị lây truyền, nên nỗi buồn trong nàng lại dấy lên. Vì cố

cầm nước mắt nên nàng buột ra những tiếng nức nở. Bà Rai chậm chạp trở mình quay về phía nàng và nhẹ vuốt tay nàng một cách trù mến, nói:

– Con ạ, con còn trẻ và còn có nhiều thì giờ cũng như cơ hội hưởng hạnh phúc. Đừng phiền muộn về mẹ nữa, con. Mẹ đã sống đủ rồi. Còn gì mà trông đợi nữa đâu?

Những lời này chỉ làm Asa nức nở hơn. Nàng giấu mặt vào những nếp khăn sari.

Cứ như thế cái ngày bất hạnh ấy tàn dần trong căn phòng người đàn bà ốm đau sâu não. Ngay cả trong lúc tuyệt vọng, cả hai người đàn bà vẫn bám lấy hy vọng mỏng manh là Mahendra bất chợt sẽ lộ mặt vào. Họ nín thở trước mọi tiếng động và hiểu rõ nỗi căng thẳng của nhau. Dần dần ánh hoàng hôn cũng tắt lụi. Hoàng hôn trong mỗi căn nhà ở Canquitta thật là ảm đạm, nó thiếu cả ánh tà dương cũng như tấm rèm buông đen mượt của đêm tối. Nó làm nỗi đau thêm nhức nhối và nỗi thất vọng thê nào nề. Nó làm tiêu tan nghị lực và hy vọng, thậm chí tước đi cả sự nghỉ ngơi và yên ổn tĩnh lặng. Asa đứng dậy, rón rén ra ngoài rồi đem một cây nến đã thắp vào căn buồng ảm đạm, đầy đau yếu, ảm đạm. Bà Rai bảo:

– Mẹ không thích đèn sáng, con ạ. Con hãy đem nến ra ngoài đi.

Asa đem cây nến ra rồi trở lại ngồi xuống. Khi trời đã tối đen, nàng khẽ hỏi mẹ chồng:

– Mẹ ơi, hay là con nhắn cho anh ấy?

– Không, con ạ - Bà Rai đáp một cách riết róng - Con không được nhắn Mahendra bất cứ lời nào. Đây là lời răn độc của mẹ đấy.

Asa ngồi lặng lẽ như gắn vào ghế. Nàng thậm chí không còn đủ nghị lực để khóc lên được nữa.

Chợt có tiếng gia nhân ngoài cửa nói vọng vào:

– Ông chủ vừa gửi giấy về.

Bà Rai nghĩ ngay rằng chắc là Mahendra bỗng bị cảm không về nhà được nên đã phải gửi giấy báo về. Bà lập tức quên hết nỗi giận dữ, sầu khổ, sốt ruột bảo ngay:

– Xem xem Mahin nó viết gì, con.

Asa bước ra phòng ngoài, tay run run mở lá thư đưa nó lại gần ngọn nến và đọc. Mahendra viết rằng vì gần đây anh không được khỏe nên anh đã quyết định đi miền tây để đổi không khí. Anh viết thêm rằng mặc dù tình

trạng của mẹ không có gì đáng ngại nhưng anh đã nhờ bác sĩ Napin đến thăm bệnh thường xuyên cho bà. Anh cũng kê ra trong thư những việc cần làm và những thứ cần cho mẹ uống trong trường hợp nhức đầu hay mất ngủ. Anh còn gửi kèm theo thư ít thuốc bổ lấy từ hiệu thuốc. Trong phần tái bút anh còn thêm rằng tin tức về sức khỏe của mẹ phải nên gửi thường xuyên không được chậm trễ, trước mắt là tới một địa chỉ ở Giridi cho anh biết.

Asa lặng người. Nàng quên phắt cả nỗi rầu lòng vì một cảm giác kinh tởm đến buồn nôn xâm chiếm lấy nàng. Làm sao nàng lại có thể đem lá thư tàn nhẫn đến thế này mà đọc cho mẹ chồng nàng được!

Thấy Asa đọc lâu quá, bà Rai lại càng sốt ruột bèn gọi với ra:

– Asa ơi, vào cho mẹ biết ngay xem Mahin nó viết gì thế.

Trong lúc bồn chồn bà nhồm dậy ngồi lên. Asa bước vào và bắt đầu chậm rãi đọc hết lá thư. Bà Rai bảo:

– Con đọc lại xem nó nói gì về sức khỏe của nó.

Asa đọc lại: “Gần đây con thấy không được khỏe nên...”

– Thôi! - Bà Rai kêu lên - Không cần đọc nữa. Làm sao mà nó thấy khỏe là được khi bà già này chẳng chịu chết đi cho, mà chỉ làm phiền bận đến nó bằng bệnh tật ốm đau suốt thế này? Nó đã yên ổn ở nhà rồi lại đang bận rộn suốt ngày với sách vở chẳng rầy rà ai. Thế mà cô thấy hả lòng hả dạ lắm khi đuổi được nó đi bằng cách làm nặng trĩu lên về bệnh tật của mẹ nó hay sao? Nếu tôi có bị bỏ mặc trên giường một mình với nỗi tuyệt vọng của riêng tôi thì đã có hại cho ai chưa? Bao nhiêu chuyện đau lòng mà vẫn không làm cho cô động não lên lấy một chút!

Rồi bà lại nằm vật xuống giường.

Có tiếng chân bước ngoài cửa. Một gia nhân vào báo có bác sĩ đến khám bệnh. Khi ông bác sĩ vào phòng, Asa vội vã lấy khăn trùm đầu và mặt rồi đứng tránh sang góc đường đằng kia. Bác sĩ hỏi:

– Xin bà cho biết chính xác bà đau gì ạ?

– Đau ư! - Bà Rai kêu lên - Đau với đờn cái gì! Các người không thể để cho người ta chết yên ổn hay sao? Liệu thuốc men của các người có làm tôi bất tử được hay không?

– Tôi không thể làm cho bà bất tử được - Ông bác sĩ nhẹ nhàng đáp - Nhưng tôi có thể làm cho bà dịu cơn đau...

- Đau! - Bà Rai cắt ngang - Cách tốt nhất để cứu cho một bà góa khỏi đau khổ là để bà ta tự thiêu ngay trên đồng lửa hỏa táng chồng mình. Còn giờ thì chỉ là cái chết kéo dài mà thôi. Xin ông ra đi cho, ông bác sĩ ạ, và đừng có quấy rầy tôi nữa. Tôi muốn được yên.

- Thì ít nhất cũng để tôi xem mạch bà đã - Ông bác sĩ nói một cách rụt rè - Và...

- Tôi đã bảo ông rồi, để cho tôi yên - Bà Rai kêu lên một cách tức tối - Mạch của tôi không việc gì. Chỉ hy vọng là cái của nợ ấy nó sẽ ngừng đập đi cho sớm.

Ông bác sĩ buộc phải đi ra. Ông gọi Asa ra và hỏi nàng về tình trạng của bệnh nhân. Sau khi đã nghe hết mọi chuyện ông trở vào phòng bà Rai và nói một cách nghiêm nghị:

- Anh Mahendra đã đặc biệt yêu cầu tôi đến để trông nom bà, nếu bà không để tôi khám bệnh, anh ấy sẽ đau lòng lắm.

Ý nghĩ rằng Mahendra bị đau lòng vì lý do này nghe như một lời nhạo báng đối với bà Rai. Bà bảo:

- Đừng lo cho Mahin. Chẳng ai thoát được đau đớn trên cõi đời này đâu. Nhưng tôi có thể cam đoan chắc với ông rằng Mahendra sẽ chẳng đến nỗi rầu lòng về chuyện này lắm đâu. Xin ông đi ngay đi, bác sĩ ạ, để tôi chợp mắt một chút.

Ông bác sĩ nhận thấy làm kích động bệnh nhân mãi sẽ không hay. Ông ta chậm rãi lui bước và sau khi đã cho Asa những chỉ dẫn cần thiết, liền về thẳng.

Khi Asa trở vào phòng, bà Rai bảo:

- Đi mà nghỉ ngơi tí, con ạ. Con đã ngồi suốt ngày bên giường bệnh rồi. Đi tìm cho mẹ thằng Haru^[41] đến đây. Bảo nó đợi ở phòng ngoài ấy.

Asa biết rõ mẹ chồng lắm nên hiểu rằng đây không đơn thuần là một cử chỉ thương yêu mà là một mệnh lệnh không thể lơ là. Nàng đi ra và khi đã bảo người hầu gái vào liền về phòng mình nằm xuống sàn mát lạnh trong bóng tối. Suốt ngày nàng chưa ăn gì nên giờ rất mệt, khớp xương đau dữ và kiệt quệ.

Nhà bên đang có đám cưới, từ đó thỉnh thoảng lại vọng sang tiếng nhạc ngắt quãng. Lúc ấy tiếng Sanai đang vọng lên văng vẳng, giai điệu quen thuộc của những tiếng kèn đám cưới như lọt qua màn đêm dày đặc làm dậy

lên những đợt sóng đau đớn, nổi nê trong tim Asa. Mọi chi tiết nhỏ nhất trong đám cưới của nàng hiện lên rõ mồn một trước mắt nàng, làm bầu trời đêm đen thẫm đầy những hình tượng mơ màng: những ngọn đèn thắp trong đám cưới, tiếng huyền não, đám đông, vòng hoa tươi và bột trầm hương, áo dài cô dâu, hương thoang thoảng tỏa ra từ trầm lư, sự bền lền và sợ hãi hòa lẫn niềm vui thích ở nàng.

Những kỷ niệm chua chát cứ dồn dập đến với nàng từ khắp mọi phía làm nổi đau đớn trong lòng nàng tăng lên gấp bội và trở nên gần như không thể chịu nổi nữa. Như một đứa trẻ đói khát đang kêu la đòi ăn cứ nằng nặc giày vò người mẹ nghèo đói xơ xác, những kỷ niệm được khơi dậy về một hạnh phúc đã qua đi cũng đang kêu thét đòi thức ăn cứ thúc trong tim nàng cho đến khi nàng không còn ngồi yên được nữa. Nàng chấp tay niệm thần phật và khi đang cầu khẩn, hình ảnh về bà thím dịu dàng, trầm tĩnh bỗng bồng bềnh trôi vào trái tim ngập nước mắt của Asa - cái hình ảnh thấy được của đấng tối cao mà nàng đã biết trong đời mình. Nàng đã thề không bao giờ gọi tới và kéo con người thành kính khổ hạnh ấy vào những chuyện lòng cũng đau khổ của đời nàng nữa. Thế nhưng hôm nay, nàng thấy dường như không còn cách nào khác, không còn lối thoát nào khác ra khỏi màn sương dày đặc của nỗi đau khổ đang vây bọc lấy nàng và làm nàng ngọt ngào. Thắp đèn lên, nàng ngồi xuống vừa lau những giọt nước mắt ràn rụa, vừa đặt bút viết:

“Con xin quỳ lạy dưới chân thím.

Thím ơi, con chẳng còn ai nữa ngoài thím trên đời. Xin thím hãy đến, con van thím, và ôm đứa trẻ bất hạnh này vào lòng một lần nữa. Con sẽ không sống nổi mất nếu như thím không đến. Con không biết nói gì hơn. Con cúi lạy dưới chân thím ngàn lần.

Cháu yêu của thím

Chänni.”

Từ Kasi trở về, bà Annapuna bước ngay vào phòng rất nhẹ nhàng. Bà vừa chạm vào bàn chân bà Rai vừa nâng bàn tay bà lên ngang trán mình theo cách chào truyền thống. Mặc dầu có mối bất hòa, chia rẽ và nỗi đau xót cay đắng, nhưng khi vừa thấy bà Annapuna bước vào, bà Rai liền cảm thấy rằng bà đã tìm lại được báu vật đã mất. Trong giây lát bà nhận thấy là bà đã nhớ bà em dâu biết bao nhiêu, tận trong sâu thẳm cõi lòng bà mà bà không hay biết, bà đã phải chịu bao nỗi mệt mỏi, đau đớn và cuồn cuộn về tinh thần là do không có bà Annapuna ở bên cạnh. Trái tim mòn mỏi của bà lập tức mở rộng chào đón và nhận lại tình bạn một thời đã mất.

Hai chị em dâu đã sống bên nhau dưới cùng mái nhà với tình bầu bạn gắn bó rất lâu trước khi Mahendra ra đời. Cả hai người đã cùng chia sẻ niềm vui, nỗi buồn của nhau, đã cùng dự những lễ hội cả bên đạo lẫn bên đời và cùng kề vai sát cánh thực hiện những bốn phận và chịu đựng những tai ương chung. Cái tình thân thiết gắn bó xưa kia gần như lập tức được khơi dậy trong lòng bà Rai. Trong giờ phút đau buồn thảm đạm này, người bạn cũ từ thời con gái xa xưa, người bạn đồng hành tận tụy trong những gian nan khó nhọc của thuở hàn vi lại một lần nữa đang ở bên bà, bất chấp bao hiểu lầm, bao ác cảm trong suốt những năm vừa qua. Còn nó, cái thằng mà vì nó bà đã đối xử tệ bạc và nhẫn tâm với bà em dâu ấy, giờ đang ở nơi nào?

Bà Annapuna ngồi xuống bên giường bệnh, vừa nắm tay bà Rai vừa gọi:

– Bác ơi!

– Thím! - Bà Rai thì thầm, không thốt ra thêm được tiếng nào nữa, nước mắt ràn rụa trên má. Cảnh tượng ấy làm Asa không cầm lòng nổi, nàng lui vào phòng mình nằm vật xuống sàn, nước mắt tuôn như suối.

Bà Annapuna không dám bàn luận về Mahendra với bà Rai và với Asa, do vậy bà gọi lão Saduchavan tới và hỏi:

– Bác này, Mahin nó đâu?

Lão Saduchavan thuật lại chuyện giữa Mahendra và Binôdini.

- Có tin gì về Bihari không? - Bà hỏi tiếp.
 - Tôi không được rõ ạ - Lão Saduchavan đáp - Đã lâu lắm không thấy cậu ấy lại đăng này.
 - Bác hãy đến nhà cậu ấy và về cho tôi biết tin nhé.
- Lão Saduchavan đi rồi về thuật lại:
- Cậu ấy không ở nhà. Cậu ấy đang ở tại một biệt thự trên sông Gênh cơ.

Bà Annapuna cho mời bác sĩ Nabin đến và hỏi ông về tình trạng của bệnh nhân. Bác sĩ đáp:

- Bà ấy mắc chứng phù và yếu tim. Biến chứng có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Khó mà nói trước được.

Đến tối, khi bệnh của bà Rai có phần nặng hơn, bà Annapuna gợi ý:

- Bác ạ, hay là em gọi bác sĩ Nabin đến nhé.
- Không, thím ạ - Bà Rai đáp - Bác sĩ Nabin chả giải quyết được gì đâu.
- Thế thì bác muốn gọi cho ai? - Bà Annapuna gắng hỏi.
- Nếu thím nhắn được Bihari tới bây giờ thì tôi mừng lắm - Bà Rai đáp.

Một nỗi đau nhói xuyên qua tim bà Annapuna. Bà vẫn chưa quên cái đêm Bihari đứng đợi ngoài trời tối, xa nhà xa cửa và bà đã hất hủi, xua đuổi anh đi. Sẽ không bao giờ anh trở lại cửa nhà bà nữa và bà cũng ít hy vọng có thể chuộc lại cái lỗi lầm bà đã phạm phải với anh ở kiếp này.

Bà lên gác và bước vào phòng Mahendra, căn phòng đã một thời ngập tràn niềm vui và hạnh phúc. Giờ đây nó tẻ ngắt và bừa bộn, u ám và thật ảm đạm. Giường ngủ, bàn ghế và mọi vật trong phòng tanh bành không người quét dọn, cây trồng trong bồn đất ngoài ban công đã héo quắt vì thiếu nước.

Thấy thím lên gác, Asa cũng chậm rãi lên theo. Bà Annapuna vòng tay ôm lấy cháu và hôn lên trán nàng. Asa quì sụp xuống ôm lấy hai bàn chân thím cúi vừa gập đầu chạm vào đó liên tiếp mấy lần vừa khóc.

- Thím ơi, thím hãy cho cháu được tắm đấm trong phước lành của thím để cháu lấy lại được sức lực. Trước kia cháu chưa thể ngờ được là con người ta lại có thể chịu được bao khổ nhục đau đớn đến thế. Lạy trời, con phải chịu đựng như thế này bao lâu nữa?

Bà Annapuna ngồi xuống sàn nơi Asa đang nằm ôm lấy chân bà. Bà nâng đầu Asa đặt lên lòng mình và vẫn ngồi yên không thốt ra một lời. Bà

thầm cầu khẩn, tay chấp lại, lặng lẽ.

Lời cầu khẩn của bà thấm đẫm thương yêu như chảy thành dòng phước thấu tới nơi sâu thẳm trong con tim Asa, rót đầy niềm an lạc đã từ lâu vắng bóng nơi đây. Asa cảm thấy những lời cầu khẩn của nàng đang sắp được đáp lại. Thần thánh có thể bác bỏ lời thỉnh cầu của đứa con gái gốc nghèo như nàng nhưng làm sao Người lại không đáp lại lời cầu khẩn của thím được cơ chứ! Hồi lâu nàng ngồi dậy buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm vì được phần nào an ủi và hồi phục. Nàng quay sang bà Annapuna và nói:

- Thím ơi, thím sẽ nhận anh Bihari đến chứ?
- Không, thím sẽ không nhận đâu - Bà đáp.
- Thế thì làm thế nào thím báo cho anh ấy biết?
- Mai thím sẽ tự mình đến thăm anh ấy.

Trong chuyến đi lang thang lên miền tây, Bihari nhận ra rằng có lẽ chỉ khi nào anh lao vào một nghề có mục đích nào đó thì anh mới có thể thanh thản được. Khi trở về Canquitta anh bận rộn suốt ngày để lập ra một nhà điều trị dành cho những viên chức lương thấp đang sống mòn mỏi trong những công sở ở Canquitta. Bị cầm tù trong những ngôi nhà ổ chuột chi chít trong những ngõ hẻm với những gánh nặng trĩu của gia đình đông con, cuộc sống bần hàn của những viên chức này đang trôi qua như những con cá đang ngắc ngoải ngáp trong đáy ao đã gần khô kiệt vì hạn hán. Từ lâu Bihari đã thấy mùi lòng thương cảm lớp người xanh xao, gầy còm, tiêu tụy ấy và quyết định rằng ít nhất khi ốm đau họ cũng phải được hưởng chút ít bóng rợp của cây cối và khí trời bên dòng sông Gênh.

Sau khi mua được một khu vườn, anh thuê thợ mộc người Hoa dựng những ngôi nhà lá nhỏ trên các bãi trống. Nhưng anh vẫn không hề thấy thanh thản như anh mong muốn. Ngày mà anh sẽ phải đảm nhận toàn bộ công việc điều hành nhà điều trị tới gần thì lòng anh bỗng chùn lại trước ý nghĩ đó và thậm chí phản đối: “Chẳng có niềm vui, cái đẹp cũng như sự toàn tâm toàn ý trong công việc này đâu. Đó chỉ là gánh nặng tẻ ngắt của trách nhiệm mà thôi”. Viễn cảnh của công việc chưa bao giờ lại làm anh sợ hãi như lúc này.

Đã có thời mà tâm trí Bihari không hề vương vấn một ham muốn cụ thể nào. Anh có thể dễ dàng mải mê lao vào bất cứ công việc hay vấn đề gì chợt đến với anh. Nhưng lúc này một nỗi thèm khát nào đó cứ bám riết lấy anh mà nếu anh chưa đáp ứng được nó thì anh còn chưa thể chú tâm vào một việc gì khác được. Thói quen vẫn bắt anh phải làm việc này việc khác, nhưng khi anh vừa bắt tay vào một việc thì ý định từ bỏ nó lại xuất hiện và cản anh lại.

Nguồn sinh lực trước đó vẫn nằm thiếp ngủ trong anh đã bị thúc đẩy bởi chiếc đĩa vàng trong tay Binôdini đựng tới giờ đây đang lờn lộn khắp nơi tìm thức ăn, giống như con Garura vừa mới nở, con chim thiêng mà thần Visnu vĩ đại vẫn cười. Vốn không biết con vật này trước nên Bihari lúng

túng không biết phải làm gì với chính mình. Làm thế nào mà cái công việc can thiệp vào số phận của những viên chức đau ốm, tiêu tụy và chết yểu này lại có thể làm nguội đi bản tính hiếu động trong anh được?

Trước mặt anh, nước dòng Gênh dâng cao vì đang mùa mưa. Chốc chốc những đụn mây nặng nề tụ lại, đùn lên u ám trên những lùm cây dày đặc trên bờ bên kia. Mặt nước sông lấp loáng như một lưỡi gương thép, lúc tối sầm, lúc lóe rực lên như lửa. Mỗi khi cặp mắt Bihari lạc sang cái cảnh tượng huy hoàng của mùa mưa ấy, cánh cửa của lòng anh lại mở tung và anh lại nhìn thấy nổi bật trên nền trời xanh thẳm hình ảnh một người đàn bà cô độc. Tóc nàng đen nhánh, vừa được gội thơm nức đang cuộn cuộn đổ xuống thành làn sóng trên bờ vai nàng. Cặp mắt nàng chăm chăm không chớp đang nhìn Bihari một cách van vãn, một cái nhìn bi ai nhưng xuyên thấu, như thể tất cả chớp giắt giông tố trong mây đã tụ lại tập trung trong đó.

Cả quãng đời trước đây của anh đã trôi qua thật dễ dàng, thoải mái. Giờ đây, đối với Bihari, đó là quãng đời anh đã để phí hoài biết bao nhiêu. Đã biết bao buổi tối đầy mây, bao nhiêu đêm trăng tỏ đã tới bên cửa ngõ dẫn vào trái tim trống vắng của anh, đem đến những bình mật ngọt và trở lui với những bình ấy còn nguyên chưa đựng tới mà anh không hề hay biết! Biết bao nhiêu những giây phút tuyệt vời đã tới và đã mất đi mà nhạc vẫn chưa nổi, tiệc đã sớm tàn. Tất cả những kỷ niệm khác của những năm đã qua giờ đây như mờ nhạt, trong veo đi vì hình ảnh nóng bỏng chói lòa của đôi môi Binôdini đang nhướn lên tìm môi anh.

Anh thấy thật khủng khiếp nếu như lại sống phần lớn quãng đời mình như một cái bóng của Mahendra. Anh đã điếc đặc trước giai điệu ào ạt vang lên từ trong lòng trời đất bởi vì nỗi đau đớn giày vò vì một tình yêu thức tỉnh. Thậm chí anh đã không thể mừng rỡ tưởng được rằng nét nhạc đó lại có thật, rằng vẻ đẹp và sự tuyệt diệu ấy lại có ở trên đời này trước khi Binôdini vòng tay quàng lấy cổ anh và nâng anh lên một thế giới khác. Làm sao anh lại có thể quên được Binôdini, người đã làm nên điều kỳ dị ấy! Cái nhìn say đắm, vẻ mong mỏi trong mắt nàng dường như ngập tràn cả không gian vũ trụ. Những hơi thở nồng nàn, gấp gáp của nàng lan tỏa trong huyết quản anh làm dâng lên những ngọn sóng ham muốn suốt đêm ngày, cảm giác nồng ấm tỏa ra từ da thịt mềm mại của nàng vây lấy anh, thôi thúc trái tim anh với nhịp đập hồi hộp say đắm giục mở những cánh hoa còn e ấp.

Thế sao anh lại xa lánh Binôdini nhỉ? Có phải vì anh đã không dám nghĩ tới bất kỳ một quan hệ trần tục nào để giữ được nguyên vẹn những cảm giác hân hoan trước cái đẹp mà Binôdini đã hé mở trước anh? Khi nhổ một đóa sen, bùn sẽ vẩn lên trên mặt nước. Binôdini sẽ còn lại được bao nhiêu trong tay anh và anh sẽ hái bông hoa ấy như thế nào để khỏi làm vẩn đục cái vẻ đẹp mà anh vẫn ngưỡng mộ ở nàng? Thêm nữa, ý nghĩ cho rằng mối quan hệ với Binôdini của anh sẽ trở thành cuộc tranh chấp giữa anh và Mahendra vẫn phản kháng anh. Nó sẽ làm mọi chuyện trở nên thật ghê tởm khó mà nói được. Và thế là anh đã trốn tới nơi ẩn dật này trên bờ sông Gênh và dành ngưỡng mộ cái hình tượng người trong mộng của anh giữa cái đẹp kỳ vĩ của Tạo hóa, đốt lụi trái tim mình như trầm hương trên điện thờ thiêng liêng của ái tình. Thậm chí anh cũng không dám viết cho Binôdini vì sợ rằng sẽ nhận được những tin tức dễ dàng xé toạc cái tơ nhện dệt bằng những giấc mơ yêu đương mà anh đã giăng lên cho mình.

Một buổi sớm Bihari nằm dưới bóng cây ở góc vườn phía nam, uể oải ngắm nhìn những chiếc thuyền đang tới lui, ra vào một nhà máy gần đấy dưới bầu trời đầy mây. Ngày cứ chậm chạp trôi qua. Người đây tới đến hỏi anh xem đã dọn bữa sáng lên được chưa.

– Chưa - Bihari đáp.

Khi người thợ cả đến đưa anh đi xem một cấu trúc đang cần tới ý kiến của anh, anh cũng đáp:

– Hượm đã.

Bỗng nhiên anh thấy đứng trước mặt anh là bà Annapuna. Bihari đứng vụt dậy bối rối rồi kính cẩn chào bà theo cách thông thường là quỳ xuống đất cúi đầu chạm trán vào bàn chân bà. Bà Annapuna đặt tay phải lên đầu anh một cách âu yếm rồi nói bằng giọng đầm nước mắt:

– Bihari ơi, trông cháu tiêu tụy quá, sao thế vậy?

– Để lấy lại được tình thương của thím đấy ạ - Bihari đáp.

Những giọt nước mắt bắt đầu ràn rụa trên mặt bà Annapuna.

– Cháu vẫn chưa ăn uống gì phải không? - Bà hỏi có phần lo lắng.

– Chưa ạ, vẫn chưa đến giờ.

– Thôi, để thím nấu cho cháu ăn ở đây. Hãy cho thím một lần nữa hưởng niềm vui được nếm món ăn của cháu, được chia sẻ món prasat với cháu nhé.

Bihari cố nén không hỏi han gì về Asa và Mahendra. Lòng tự trọng bị thương tổn can ngăn không cho anh đề cập tới cái chuyện đã chấm hết đối với anh kể từ cái ngày bà Annapuna đóng sập cửa trước mặt anh.

Cơm nước xong, bà Annapuna bảo:

– Thuyền đang ở ngay bến đây, Bihari ạ. Hãy đi vào thành phố với thím đi.

– Cháu về thành phố làm gì ạ? - Bihari hỏi.

– Bác gái đang ốm nặng và muốn gặp cháu.

Bihari kinh ngạc:

– Thế Mahendra đâu ạ?

– Nó không ở thành phố. Nó đã đi miền tây rồi.

Bihari tái mặt. Anh không nói gì.

– Thế cháu không biết hết mọi chuyện ư? - Bà Annapuna hỏi tiếp.

– Một phần thôi ạ. Phần cuối thì không.

Bà Annapuna kể cho anh nghe về chuyện Mahendra bỏ đi với Binodini. Tất cả vẻ đẹp thần kỳ của đất trời bỗng nhiên biến mất, dòng mật ngọt được trí tưởng tượng của anh đọng lại và gìn giữ bỗng trở nên đắng ngắt như mật gấu. Thế là con phù thủy ấy chỉ giỡn chơi với anh trong cái đêm đó mà thôi, nó chỉ chà anh bằng sự đầu hàng mỉa mai của nó! Nó đã bỏ lang và chạy đi với Mahendra. Đồ dĩ trơ tráo! Anh mới càng đáng xấu hổ, thật là một thằng ngốc mới để nó quyến rũ như vậy!

Dường như chẳng còn gì là đẹp nữa, cả bầu trời tháng bảy vẫn vũ nhưng mây cũng như những đêm rằm lồng lộng. Cái bong bóng đắm say đã vỡ tan tành.

Bihari bị một ý nghĩ giày vò: mình sẽ giáp mặt với Asa thế nào đây? Khi bước qua cổng anh cảm thấy nặng nề vì cái không khí hoang tàn và ảm đạm đọng lại khắp nơi trong căn nhà đã bị chủ nó bỏ rơi. Xấu hổ vì hành động nhơ nhuốc của bạn, anh thấy sượng sùng không dám nhìn mặt người gác cổng và gia nhân, đành cúi đầu không chào họ một cách thoải mái như thói quen trước đây của anh. Chân anh lê đi như bị cùm, tựa như miễn cưỡng phải vào nhà trong. Làm sao anh có thể chịu nổi cảnh Asa buồn thảm và co rúm lại vì tủi hổ phải giơ mặt trần trụi ra trước sự dè bieu của mọi người, người đàn bà đã bị tước mất lòng kiêu hãnh sâu xa nhất ở một người đàn bà, đã bị Mahendra ruồng rẫy và rút bỏ ra bãi rác của lòng thương hại và tọc mạch của người khác!

Nhưng anh cũng chẳng có thời gian mà ngại ngùng và sợ hãi được lâu. Ngay lúc anh vừa vào nhà trong Asa đã vội vã bước tới và bảo:

– Vào ngay, nhanh lên anh. Mẹ đang đau lắm.

Đây là lần đầu tiên Asa trực tiếp nói chuyện với anh. Cơn lốc của tai ương đã giật bỏ không thương tiếc cái bình phong dè dặt ý tứ đi. Khi cơn lũ ào đến, nó liều gom tất cả những người đã trôi nổi khắp nơi lại trên con trạch cao chơi vơi.

Vẻ cười mở đột nhiên này ở Asa làm Bihari sửng sờ. Trong đó có một cái gì đối với anh là biểu hiện của sự hủy diệt ghê gớm mà Mahendra đã gây nên. Vì ngay vẻ hoang tàn bừa bộn của căn nhà đã là nhân chứng cho tai họa của gia đình rồi nên bà chủ của nó chả cần đến ý tứ hay làm bộ trong cách đi đứng, nói năng nữa và thậm chí cũng chưa có lúc nào mà than tiếc cho những mất mát này.

Bihari bước vào phòng bà Rai. Bà vừa qua một cơn ngạt suyễn cấp và mặc dù còn tái xanh bà thấy dễ chịu hơn nhiều. Khi Bihari cúi xuống chạm hai bàn chân bà thì bà ra hiệu cho anh ngồi xuống bên cạnh và nói rất chậm chạp:

– Con có khỏe không, Bihari? Lâu quá rồi mẹ mới gặp lại con.

– Sao mẹ không cho con biết là mẹ ốm sớm hơn? - Bihari hỏi - Lẽ ra con phải tới đây ngay lập tức mới đúng.

– Mẹ biết đâu lại thế, hả con? - Bà Rai đáp với giọng yếu ớt - Mẹ không mang nặng đẻ đau ra con nhưng trên đời này không có ai thân thiết ruột thịt với mẹ bằng con.

Khi bà nói, những giọt nước mắt lăn chã tuôn xuống. Cảm động quá, Bihari vội vã quay nhìn lên tủ thuốc trên tường nơi để nhiều loại thuốc đã kê cho bệnh nhân, vờ như xem xét chúng để lấy lại bình tĩnh. Khi đã bình tĩnh lại, anh quay về phía bà và cố bắt mạch xem bệnh cho bà.

– Đừng bận tâm đến mạch của mẹ làm gì, Bihari ạ - Bà Rai bảo - Tốt hơn là cho mẹ biết sao dạo này con gầy thế?

Bà đưa bàn tay gầy guộc lên khẽ xoa cổ anh.

– Những cái xương dô ra này của con sẽ chẳng thể mất đi được đâu - Bihari nói - Nếu như không có món cari do chính tay mẹ nấu để tẩm bổ cho con. Thôi mẹ hãy chóng khỏe lên đi. Lúc ấy con sẽ đốt lửa nhóm lò.

– Ủ, con hãy nhóm bếp lên đi, con trai mẹ - Bà Rai nói giọng yếu ớt - Nhưng không phải để nấu nướng đâu.

Bà cầm lấy bàn tay Bihari khẽ bóp và nói tiếp:

– Lấy vợ đi, Bihari. Chẳng có ai chăm sóc con ở nhà cả.

Rồi quay sang bà Annapuna bà bảo:

– Thím ơi, thím phải tìm cho Bihari một cô dâu đi. Thím không thấy là cháu thím đã thành một bộ xương rồi đấy à.

– Cứ khỏe chóng lên bác ạ - Bà Annapuna đáp - Cưới vợ cho cháu là đặc ân của bác. Rồi tất cả chúng ta sẽ được dự một đám cưới vui.

– Đời tôi kể như đã hết rồi, thím ạ. Tôi cậy nhờ tất cả mọi người cái trách nhiệm này. Gắng để Bihari được sung sướng. Tôi đã không thể làm tròn được bổn phận của tôi với cháu nó rồi. Cầu trời phù hộ cho con.

Bà đặt tay phải lên đầu anh. Asa chịu không thấu cảnh đó đã bỏ ra ngoài khóc thầm. Annapuna nhìn Bihari đầy âu yếm qua làn nước mắt mờ đục.

Như sức nhớ ra điều gì, bà Rai gọi vọng ra:

– Asa con ơi!

Khi Asa hấp tấp chạy vào, bà hỏi:

– Chắc là con đã chuẩn bị cơm nước cho anh Bihari rồi chứ?

– Mẹ khỏi phải lo - Bihari chen vào - Cả nhà này đều biết đứa con trai tham lam háu đói của mẹ rồi. Khi vừa vào đây con đã thấy Bami^[42] hối hả đi vào, tay cắp một giỏ đầy cá Koi^[43] chứa, trứng to kèngh ròi. Rõ ràng là danh tiếng của con ở đây vẫn còn nguyên chưa suy yếu.

Anh cười to và liếc sang nhìn Asa, nàng không còn rụt lại vì bên lên nữa. Nàng đáp lại cử chỉ thoải mái của anh bằng một nụ cười triu mến. Đến tận lúc này nàng mới hiểu ra rằng Bihari có vai trò quan trọng như thế nào trong gia đình này. Trước đây nàng thường bực bội trước sự xuất hiện của anh ở đây, coi anh như một khách không mời mà chẳng thêm giấu giếm gì sự khó chịu đó. Nhớ lại điều này lòng nàng đầy hổ thẹn, hối hận và cố dằn bừa lại bằng thái độ cười mở toát ra từ lòng kính trọng thân ái.

– Thím ạ - Bà Rai nói - Thím hãy tự mình trông nom việc nấu nướng nhé. Đầu bếp nó chả biết cách nấu các món cho nóng và hợp khẩu vị với thằng con trai tỉnh lẻ đông Bengan^[44] của chúng ta này đâu.

– Sao ư? - Bihari phản đối - Bà sinh ra mẹ là người Vicrampo mà mẹ lại dám gọi một anh chàng ở Nadio là dân tỉnh lẻ đông Bengan mới lạ chứ!

Họ cứ thế trao đổi những câu bông đùa về chuyện này và cái không khí ấm đạm, nặng nề quanh quất trong nhà lâu nay dường như đã được xua tan. Không ai nhắc tới Mahendra mặc dầu trước đây bao giờ anh cũng là đề tài duy nhất mỗi khi bà Rai bàn bạc điều gì với Bihari. Chính Mahendra vẫn thường trêu mẹ anh về cái kiểu ám ảnh như thế của bà. Hôm nay vẫn là bà Rai đấy mà lại không hề nhắc đến tên Mahendra lấy một lần. Bihari thầm ngạc nhiên.

Thấy bà Rai đã mệt mỏi, Bihari ra ngoài và bảo bà Annapuna:

– Tình trạng của mẹ khá gay go đấy.

– Rõ quá rồi - Bà Annapuna vừa đáp vừa ngồi xuống cạnh cửa sổ. Bà nín lặng hồi lâu rồi bỗng nói:

– Cháu phải đưa Mahendra trở về, Bihari ạ. Không được chậm trễ nữa.

Bihari lặng thinh.

– Cháu sẽ làm như thím yêu cầu - Cuối cùng anh đáp - Có ai biết địa chỉ của anh ấy không?

– Sợ là chẳng ai rõ cả. Cháu phải tìm cho ra. Còn điều này nữa Bihari ạ. Trông con bé Asa đấy, nó như một kẻ bị tử thương ấy. Dì sợ con bé không sống nổi mất nếu cháu không cứu Mahendra khỏi nanh vuốt con Binodini.

– Cứu với chả vớt! - Bihari nghĩ thầm và cười một cách cay đắng - Trời ơi, thế ai sẽ cứu mình đây?

Ngoài mặt anh vẫn đáp:

– Cháu lấy đâu ra thuật pháp để ngăn giữ Mahendra khỏi bị sự quyến rũ của Binodini mãi mãi được đây hả thím? Bệnh tật của mẹ có thể giữ anh ấy lại vài ngày song ai dám bảo đảm rằng anh ấy sẽ thôi không bỏ đi nữa?

Đúng lúc ấy Asa vào phòng, mặt che khuất một nửa. Nàng từ từ bước tới rồi ngồi xuống bên kia chân thím. Nàng nghĩ rằng họ đang nói chuyện về bệnh tình của bà Rai và cố nghe những điều họ nói. Nhìn khuôn mặt của người vợ tận tụy đánh lại vì âm thầm chịu đựng mà lòng Bihari tràn ngập một niềm cảm phục đối với nàng. Nàng không còn là một cô bé hoang sơ nữa. Những thử thách, đau buồn đã biến nàng thành người không tuổi tác, như một hình tượng mực thước về bản tính nữ nhi thuần khiết trong các truyền thuyết cổ.

Bihari bàn với Asa về việc điều trị cho bà Rai. Khi Asa đã ra ngoài, anh buông một hơi thở dài và bảo bà Annapuna:

– Cháu sẽ cứu Mahendra.

Anh tới ngân hàng mà Mahendra gửi tiền và được biết rằng gần đây Mahendra thường rút tiền trong tài khoản của mình qua chi nhánh ở Alahabat.

Khi vừa đến ga, Binôdini liền lên thẳng một toa giữa dành cho phụ nữ và ngồi xuống một chỗ.

– Sao lại thế? - Mahendra phản đối - Anh sẽ mua cho em một vé hạng nhì.

– Không cần thiết - Binôdini đáp - Em thấy rất thoải mái ở đây.

Mahendra ngạc nhiên. Anh biết là Binôdini không phải là người khổ hạnh. Nàng thường chùn lại trước sự nghèo khó thiếu thốn và thực tế thường lấy làm xấu hổ về hoàn cảnh eo hẹp của mình. Đã có lần nàng ngả về anh vì sự giàu có và tiếng tăm của gia đình anh và đã rung động trước viễn cảnh mà lẽ ra nàng đã đạt tới nếu nàng là bà chủ của cả cơ ngơi giàu sang này. Sao lúc này, nàng lại từ chối tất cả sự giàu sang phú quý đó khi nó đã ở trong tay nàng mà lại giữ khư khư một cách cao ngạo lấy cảnh nghèo khó đầy thiếu thốn và tủi hổ như vậy nhỉ?

Rõ ràng là nàng đang phải cố gắng một cách căng thẳng hết sức để giảm sự phụ thuộc vào Mahendra tới mức tối thiểu. Sự điên rồ của anh ta đã kéo nàng xuống bùn và đẩy nàng vào thùng rác của xã hội mãi mãi, vậy mà nàng chẳng được chút gì từ anh ta gọi là để trả giá cho sự nhục mạ của nàng. Khi nàng còn ở với bà Rai trong nhà Mahendra nàng không tuân thủ một cách đặc biệt gì cho lắm những điều kiêng kỵ đối với một người đàn bà Hindu góa chồng, nhưng lúc này, sau cả một thời gian dài như vậy, nàng lại chối từ mọi tiện nghi và xa hoa. Nàng chỉ ăn một bữa mỗi ngày, quàng một chiếc xari sợi bông thô và không còn cần tới khả năng dồi dào thiên bẩm về trí tuệ và ứng đối sắc sảo nữa. Nàng trở nên dè dặt và thu mình lại. Xa cách và riết róng tới mức Mahendra phải phát sợ không dám nói năng gì với nàng, cho dù chỉ là những lời bình thường nhất. Anh rất kinh ngạc, nôn nóng và bức bối trước sự thay đổi này và không ngớt than phiền một mình: “Sau khi đã cố đến như vậy để kéo mình xuống như với một quả hiềm ở tận ngọn cây rồi, sao cô ta lại quẳng bỏ xuống bùn mà không hề ngửi hít nó lấy một lần nhỉ? Chẳng hiểu cô ta muốn gì nữa”.

– Anh phải lấy vé đi đâu đây? - Mahendra hỏi.

– Bất cứ nơi nào ở miền tây. Sáng mai tàu đổ ở đâu thì ta xuống ở đó.

Cái kiểu lang thang không mục đích ấy chẳng hợp với ý thích của Mahendra chút nào. Việc bắt buộc phải sống khổ hạnh làm anh mất hết hứng thú. Anh chỉ cảm thấy thoải mái khi sống ở thành phố lớn, sẵn tiện nghi. Anh chưa đủ từng trải và đủ tài xoay xở để lo liệu cuộc sống cho riêng mình. Vậy nên với tâm trạng bức dọc ngán ngẫm anh bước lên toa.

Trên tất cả, anh đang lo sốt vó rằng biết đâu Binôdini lại bỏ rơi anh mà xuống tàu ở một ga nào đó dọc đường.

Cứ như vậy Binôdini lang thang hết nơi này đến nơi nọ, còn Mahendra bám theo nàng ở một khoảng cách nhất định như một vệ tinh bay quanh một hành tinh ác nghiệt.

Binôdini rất giỏi chiếm cảm tình và đánh bại với người xung quanh. Chỉ nháy mắt nàng đã thân mật bắt chuyện được với những phụ nữ khác ở cùng toa và tìm ra mọi điều ở những nơi nàng định tới. Nàng trọ lại ở nhà nghỉ dành cho hành khách và chẳng bao giờ thiếu những bà bạn tự nguyện đưa nàng đi thăm những danh lam thắng cảnh trong vùng. Nàng rất ít khi cần đến Mahendra và thực ra anh cũng nhanh chóng nhận thấy rằng anh chẳng có gì phải làm trừ việc mua vé cho nàng lúc cần đến. Anh rất đau khổ khi cảm thấy mình là người thừa như vậy. Anh thấy điều này đang làm cho anh ngày càng trở thành vô nghĩa trong con mắt Binôdini. Anh ngồi ủ rũ suốt ngày và đánh vật với những đồ đạc phù phiếm của mình. Lúc đầu anh còn lèo đèo theo sau Binôdini khi nàng đi ngắm cảnh cùng với những cô bạn của nàng, nhưng rồi anh lập tức thấy chán ngấy và chỉ thích nằm dài nghỉ ngơi sau bữa ăn cho qua ngày trong khi Binôdini đi quanh quần thăm thú các nơi. Ai có thể ngờ được rằng cậu ấm quý tử được bà mẹ nuông chiều lại sa vào cái cảnh ngộ thảm hại như vậy!

Một hôm, khi họ đang ở trên sân ga Alahabat chờ một chuyến tàu bỗng nhiên đến chậm. Để giết thì giờ Binôdini đi tha thẩn xem các chuyến tàu khác đến và đi. Trong lúc đi lại như vậy nàng giả vờ như người đang bận rộn tìm kiếm ai. Dẫu sao nàng cũng phần nào cảm thấy bớt bồn chồn khi đi tìm kiếm như vậy giữa đám đông huyên náo, bận rộn trên đường cái còn hơn là ngồi nhàn tản trong căn hộ xám xịt và cô đơn ở Canquitta, nơi nàng thường xuyên phải nén lòng và tự giết mình.

Bỗng nhiên mắt nàng bắt gặp một bảng thông báo của bưu điện đặt trong một tủ kính treo trên tường, trong đó bày những bức thư không người nhận để ai cần thì đến tìm. Nàng chợt thấy một phong bì đề “Bihari”. Đó hoàn

toàn không phải một cái tên lạ gì, tuy thế cũng chẳng có lý do gì để Binôdini nghĩ rằng đó chính là Bihari mà nàng đang tìm kiếm. Tuy nhiên nàng vẫn nhất định cho là như vậy. sau khi đã găm vào tâm trí cái địa chỉ ghi trên phong bì, nàng trở lại chờ Mahendra đang ngồi trên một chiếc ghế dài trông thật ảo não, và bảo anh:

– Em sẽ ở lại thêm vài ngày ở Alahabat.

Ý thức xấu hổ rằng thực tế anh đã bị Binôdini xỏ mũi và dắt đi bất cứ đâu nàng muốn, thậm chí chẳng thèm quảng cho lấy một mẫu bánh để làm dịu đi cơn đói đang giày vò, trước nay vẫn canh cánh trong tâm khảm anh, khích bầy lòng kiêu hãnh đàn ông trong anh làm nó dấy lên sự phản loạn. Và rồi, mặc dù anh chẳng mong gì hơn là được ở lại Alahabat để có đầy đủ tiện nghi cho anh, nhưng anh vẫn cự lại khi nghĩ rằng tại sao anh phải cung cúc nghe theo mọi ý định đồng bóng của Binôdini, và phát khùng lên:

– Không, ta không thể quay lại lúc này được. Đã khởi hành thì cứ phải đi thôi.

– Em sẽ không đi - Binôdini ngang bướng đáp lại.

– Được lắm, cô ở lại đây một mình. Tôi sẽ đi tiếp.

– Thật là tiện cho em - Binôdini nói và không hề phí thêm lời nào, vẫy tay gọi một người phu khuân vác tới để mang hành lý của nàng rồi bước ra khỏi ga.

Vẫn khẳng khẳng dữ thế diện của một đấng mày râu, Mahendra ngồi nguyên trên ghế, mày nhíu lại tối sầm. Khi Binôdini vẫn còn trong tầm mắt, anh vẫn ngồi yên bất động. Nhưng khi nàng đi mất hút, không hề một lần ngoảnh lại, thì anh vùng đứng dậy, lập cập lẳng đại hành lý của mình lên đầu một người phu khuân vác rồi chạy theo nàng. Ra đến ngoài, anh thấy nàng đã ngồi trên xe ngựa. Không hề thốt ra một lời, anh ra hiệu cho người phu khuân vác bỏ hành lý của mình lên nóc xe, còn anh thì nhảy lên ngăn đánh xe ngồi. Thà ngồi với người đánh xe còn hơn phải ngồi đối mặt với Binôdini sau khi đã phải nuốt trọn cái quả đắng thất bại như vậy.

Chiếc xe ngựa cứ đi mãi. Một giờ trôi qua, thành phố và nhà cửa đã lùi hẳn lại đằng sau mà xe vẫn cứ đi tiếp, qua những cánh đồng đã cày lật đất. Mahendra ngượng không dám hỏi người đánh xe xem họ đang đi đâu, sợ rằng anh ta sẽ nghĩ bà quý phái trong xe là bà chủ và anh chỉ là kẻ xấu đi theo, kẻ mà bà ta chẳng thèm cho biết là sẽ đi đâu. Do vậy anh đành ngậm tằm ngồi nhẩn nhó, quàu quàu ở ghế bên cạnh người đánh xe.

Cuối cùng chiếc xe tới một biệt thự đứng tách biệt bên bờ sông Jamuna. Mahendra sững sờ. Cái vila này của ai và làm sao mà Binodini lại mò ra được nó nhỉ?

Ngôi nhà đóng cửa. Sau một hồi quát gọi, ông cụ trong nhà mới xuất hiện, miệng lẩm bẩm:

– Ông chủ sống gần đây thôi, nếu ông bà có giấy phép của ông ấy tôi sẽ mở cửa cho ông bà vào.

Bonidini nhìn Mahendra. Anh đang mừng rỡ trước viễn cảnh được nghỉ ngơi trong cái vila đáng yêu nên thơ này, liền đáp:

– Thôi, hãy tới nhà ông chủ đi. Em sẽ đợi bên ngoài xe còn anh sẽ vào thu xếp mọi việc.

– Em chịu không thể lang thang thêm tí nào nữa - Binodini đáp - Em sẽ nghỉ ở đây còn anh đi thu xếp công việc đi. Chỗ này có vẻ an toàn đấy, chả có gì đáng ngại đâu.

Mahendra lên xe đi. Binodini bắt chuyện với ông già Bramin bằng cách hỏi han về con cháu ông, ông được mấy con, mấy cháu và họ ra sao, các anh ấy đang làm ăn nơi nào, còn các chị lấy chồng ở đâu. Được biết vợ ông đã mất, nàng rất cảm thông và bày tỏ nỗi lo lắng rằng thế thì ông chả còn ai chăm nom nữa. trong khi đang hỏi han đủ điều, nàng bỗng hỏi rất tự nhiên:

– Thế anh Bihari không ở đây à?

– Có, anh ấy có ở đây ít ngày - Ông già đáp - Thế bà cũng biết anh ấy ư?

– Anh ấy là người bà con của chúng cháu - Binodini đáp.

Những lời ông cụ tả về diện mạo và tác phong của Bihari đã gạt bỏ hết mọi ngờ vực khỏi đầu óc của Binodini. Nàng bảo ông cụ mở cho xem tất cả các căn phòng và biết đâu là phòng ngủ, đâu là phòng khách của anh. Vì vila đã đóng cửa suốt từ lúc anh đi nên đối với nàng sự hiện diện vô hình của anh vẫn còn quanh quất đâu đây trong các căn phòng và vẫn chưa hề bị gió bạt đi. Nàng hít đầy lồng ngực làn không khí tĩnh lặng còn mang đầy hơi thở của Bihari và cảm thấy những hơi thở ấu trĩ quanh thân thể nàng.

Ông cụ không thể nói cho nàng biết hiện giờ Bihari đang ở đâu. Rất có thể anh sẽ trở lại vila hoặc cũng chẳng quay lại nữa chưa biết chừng. Tuy nhiên ông cụ vẫn an ủi Binodini bằng cách bảo đảm với nàng là cụ sẽ hỏi ông chủ vila xem ông ta có biết gì không và sẽ báo lại cho nàng biết.

Đã ngàn đời nay dãy Himalaya vẫn tuôn nước xuống cho dòng Jamuna từ những lớp tuyết phủ vĩnh cửu trên các đỉnh núi. Cũng vĩnh hằng như vậy là những liên tường thơ mộng mà bao thế hệ các nhà thơ đã thêu dệt nên trên hai bờ con sông ấy. Những tiếng thì thầm của nó vang lên với hàng ngàn cung bậc và trong tiếng nước chảy róc rách cùng tiếng sóng vỗ rì rào ấy có thể nghe thấy tiếng của triệu trái tim ngân vang nức nở.

Tối đến Mahendra ngồi trên bờ sông, bầu không khí chứa chan lãng mạn ấy làm dậy lên những đợt sóng ham muốn trong huyết quản anh, thần kinh anh dần dật, cặp mắt anh rực cháy và những hơi thở của anh trở nên gấp gáp nồng nàn. Những ánh đỏ sẫm dát vàng của mặt trời sắp tắt như rung lên những giai điệu thẩm thía của nỗi đau.

Dần dần những dải cát trải dài trên bờ sông vắng ngắt thôi không ánh lên bao sắc màu rực rỡ dưới ánh hoàng hôn và nhòe đi trong bóng tối. Mahendra ngồi, mắt lim dim thấy như mình đang ở Brindaban, nơi anh có thể ngắm những đàn bò đang từ đồng cỏ trở về lúc sẫm tối làm tung lên những đám mây bụi và anh nghe thấy cả những tiếng rống của chúng khi bước vào những cái chuồng quen thuộc.

Đó là mùa mưa nên bầu trời nhanh chóng sẫm lại, đầy mây đen. Màn đêm đen kịt ở nơi lạ không đơn thuần chỉ là bóng tối, mà dường như nó đang che giấu nhiều điều bí ẩn. Những hình thù mờ mờ và bóng đen khó mà biết được là cái gì dường như đang thì thầm bằng một thứ ngôn ngữ lạ lùng không lời. Ánh sáng yếu ớt phản chiếu từ những dải cát kế tiếp nhau bên bờ đối diện, mặt nước sông lặng tờ xanh đen, những tán lá dày đặc của hàng cây nim trong vườn, đường cong của bờ sông tối sẫm... tất cả như những điều bí ẩn vây lấy Mahendra trong đêm tháng bảy đầy mây đen kịt này.

Anh nhớ lại một bài ca vaisna quen thuộc hát về một đêm như thế này, tối mịt và đặc những mây, nàng trinh nữ ốm tương tư lên ra khỏi nhà để đến kịp giờ hẹn hò với người tình cũng trên bờ sông Jamuna này. Ở đó nàng quanh quẩn mãi trên bờ sông băn khoăn không biết làm thế nào qua được con sông đang dâng đầy. “Ôi, lái đò, chở tôi qua sông với!” Tiếng gọi đò

ngân vang suốt ngàn năm gọi lên một tiếng tuyệt vọng trong tim Mahendra - “Ơi lái đò, chở tôi qua sông với!”

Đó, nàng đang ở bờ bên kia, xa xăm ngút ngát, nhưng Mahendra vẫn có thể nhìn thấy nàng rõ mồn một. cô gái chăn bò không tuổi tác, không năm tháng và bất tử ấy vẫn đứng đó và Mahendra lập tức nhận ra nàng. Nàng chính là Binôdini, người con gái bất tử là bước lang thang vượt qua mọi thời đại, năm tháng, tìm kiếm người yêu, tiêu tụy vì đau khổ, ngơ ngác vì mong mỏi, cháy bỏng vì ước vọng vẫn đang để lại dấu chân trong thơ ca. Cho đến tận bây giờ nàng vẫn đang đứng kia, trên bờ sông xa cách gọi đò: “Chở tôi sang với, lái đò ơ!” Nàng sẽ còn đứng đó trong đêm tối đợi đò bao lâu nữa?

Qua một khoảng trống giữa những đám mây, mảnh trăng mỏng ba hé ra le lói chút ánh sáng kì dị tỏa trên dòng sông và khắp bầu trời, làm nhòa đi mọi ranh giới không gian và thời gian. Quá khứ tải nặng kỷ niệm cũng như tương lai đầy ắp hậu quả đều biến mất. những gì còn lại chỉ là hiện tại. Dòng Jamuna lặng lẽ trôi xuôi với những lời ngân lên như bạc, cùng bối Mahendra đang chờ đợi bên bờ này và Binôdini đang mong ngóng bờ bên kia, những gì khác đều không tồn tại.

Một nỗi ngây ngất ham muốn xâm chiếm Mahendra. Binôdini không thể cự tuyệt anh trong một đêm như thế này được. Trước cái thiên đường độc nhất vô nhị ấy, nàng chỉ còn biết bước vào nữa mà thôi. Anh bật dậy và bon thẳng đến phòng Binôdini.

Căn phòng tràn ngập hương hoa thơm ngát. Qua cửa sổ mở rộng, ánh trăng chảy trên tấm khăn trải giường trắng mà Binôdini đang nằm. Tất cả ngập trong hoa, hoa trên mái tóc quấn quanh cổ, một vòng hoa quanh eo lưng, như một dây hoa leo giữa tiết xuân trù trật những hoa. Cảnh tượng đó làm Mahendra phát cuồng vì ngây ngất.

– Binô ơ! - Anh kêu lên với giọng say đắm ghen ngào - Anh đã đợi em bao lâu trên bờ sông Jamuna. Trăng lên và thăm thì với anh rằng em đang đợi anh ở đây. Vậy anh đã tới đây rồi!

Anh tiến lại ngồi trên giường. Binôdini giật nảy mình vội ngồi nhồm dậy, giơ tay ra ngăn anh lại và kêu lên:

– Đi khỏi đây, ra ngay đi... Anh lại còn dám ngồi lên giường à?

Mahendra sững sờ, bỗng dưng bị một đòn làm anh khựng lại như một con thuyền tải nặng mắc vào bờ cát. Anh ngó trừng trừng, câm lặng, không

thốt ra được một lời. Sợ anh ào lên giường, Binôdini nhảy xuống đến đứng trước mặt anh.

– Thế thì sao cô còn trang hoàng như thế này? - Cuối cùng Mahendra cũng bật ra - Cô đang đợi ai chứ?

– Đợi anh ấy - Binôdini đáp, tay cào vào ngực nơi trái tim - Người đang ở đây, ngay trong tim này.

– Anh ta là ai? Bihari ư?

– Anh lại còn dám nhắc đến tên anh ấy à?

– Có phải chính vì anh ta mà cô lang thang đó đây ư?

– Đúng, vì anh ấy.

– Cũng vì anh ta mà cô đợi chờ ở đây chẳng?

– Đúng vì anh ấy.

– Cô có biết anh ta đang ở đâu không?

– Không, nhưng tôi sẽ biết.

– Tôi sẽ không để cho cô biết.

– Có thể là không, nhưng dù thế nào đi nữa anh vẫn không thể kéo anh ấy ra khỏi tim tôi được.

Nàng nhắm nghiền mắt như để khẳng định với mình rằng anh đang ở đó, trong nàng.

Bị cự tuyệt giữa lúc ham muốn chiếm được người đàn bà ốm tương tư ngập trong hoa này đang dâng ngàn ngút Mahendra tức tối điên cuồng. Nắm chặt tay lại, anh hét lên:

– Tôi sẽ tách nó ra khỏi ngực cô bằng lưỡi dao này.

– Tôi thà nhận một lưỡi dao của anh vào ngực còn hơn là nhận tình yêu của anh - Binôdini lạnh lùng đáp.

– Sao cô không hề mảy may sợ tôi thế? - Mahendra kêu lên - Có ai ở đây che chở cho cô đâu?

– Có anh - Binôdini đáp - Anh sẽ che chở cho tôi khỏi chính anh.

– Vậy là cô vẫn còn từng ấy niềm tin, từng ấy hy vọng vào tôi ư?

– Nếu tôi không còn những cái đó nữa, thì tôi hẳn đã chấm dứt cuộc đời tôi từ lâu trước khi bỏ đi với anh rồi.

– Sao cô không chấm dứt nó đi cho rồi? - Mahendra hét lên - Sao cô lại cứ phải tròng cái thòng lọng niềm tin ấy vào cổ tôi mà lôi tôi ra khỏi nhà như vậy làm gì? Cô mà chết đi thì thật tốt biết mấy, hãy thử nghĩ mà xem.

– Tôi biết, nhưng chừng nào tôi còn hy vọng gặp lại Bihari, chừng đó tôi chưa thể chết.

– Tận khi cô chết đi rồi, thì hy vọng chiếm được cô cũng vẫn chưa chết trong tôi, đối với tôi thì không gì có thể gỡ được cái vòng trói buộc đó. Từ giờ trở đi tôi sẽ dốc lòng cầu cho cô chết đi. Cầu cho cô sẽ chẳng thuộc về tôi hay về Bihari! Mong sao cô từ giã cõi đời này cho tôi được giải thoát! Mẹ tôi đang than vãn, vợ tôi đang khóc lóc, nước mắt của họ như những dòng chì lỏng đang đổ vào tâm hồn tôi. Tôi không sao xóa đi được những dòng nước mắt ấy ở họ chừng nào còn có cô trên đời này, chừng nào cô chưa thoát khỏi tầm tay tôi như khỏi tầm tay của bất cứ kẻ nào đang sống trên thế gian này!

Anh lao ra khỏi phòng, xé tan tành cái mạng nhện mơ mộng mà Binôdini đã chăng lên quanh nàng. Nàng đứng nguyên cầm lặng mắt ngó lên bầu trời đêm với ánh trăng dường như đã tan hết vẻ huyền diệu riêng của nó. Khu vườn với những luống hoa, xa hơn là những dải cát trải rộng và dòng nước đen ngòm, xa hơn nữa là bờ sông bên kia đang đổ bóng mịt mờ, tất cả cảnh vật đó như một bức ký họa chì trên một tờ giấy trống rỗng, không hồn và vô nghĩa.

Một cơn sốt sôi sục xâm chiếm lấy nàng khi nàng nhận ra sức quyến rũ mà nàng đã tung ra bủa lấy Mahendra mới tai hại khủng khiếp làm sao, tựa như nàng đã nổi lên một trận cuồng phong xé anh tan tác cả cành lá và trốc bật cả rễ khỏi mảnh đất anh đang mọc. Nếu sức mạnh của nàng thực sự đến mức như vậy thì tại sao nó lại không thể dội lên đầu Bihari như mặt trăng tròn dội lên biển cả được nhỉ? Sao lại chỉ có mong chờ đơn phương, vô ích cho tan nát cõi lòng như thế này nhỉ? Sao lại để những tiếng than vãn đau đớn từ ngoài thấu qua tim nàng mãi mà không cho nó được tự ngóc lên nỗi đau khổ riêng của nó? Cơn bão lòng không ngừng hoành hành trong nàng này, làm sao nàng có thể chịu đựng mãi suốt đời được? Đâu rồi cái sức hút mà với nó nàng có thể làm lạnh dần cơn bão?

Nàng vò nát vòng hoa tự tay kết nên lúc này. Cặp mắt cuồng si của Mahendra trước đó đã sờ mó lên nó, làm ô uế nó. Tất cả sức mạnh, cố gắng ngay cả cuộc đời nàng nữa đã vô ích. Và cũng vô nghĩa, phù phiếm làm sao

cả khu vườn này, ánh trăng này, đôi bờ dòng Jamuna này và tất cả vẻ đẹp của trái đất này!

Nhưng rồi bất chấp tất cả cái vô vị bao la này vạn vật vẫn tồn tại như chúng đã sinh ra. Chẳng ở đâu có sự khác thường dù là nhỏ nhất. Ngày mai mặt trời sẽ mọc như nó đã mọc hôm qua và tự nhiên sẽ chẳng sao nhãng, thực hiện những qui luật nhỏ nhất nhất của nó. Bihari vẫn sẽ bất động và từ nơi xa xôi ấy anh vẫn sẽ dạy thẳng bé Brahmin những bài vỡ lòng mới.

Nước mắt lăn xuống gò má Binôdini. Sao lại để sức lực và lòng nhẫn nại của nàng hoài phí đi mãi để vắn một khối đá graphit như vậy? Trái tim nàng có thể sẽ tan ra trong hồ máu nhưng tảng đá sẽ vẫn trơ trơ không nhích được một ly nào.

Suốt đêm Mahendra không sao chợp mắt được chút nào. Mệt mỏi và kiệt quệ, anh thiếp đi lúc rạng sáng. Anh tỉnh giấc lúc chín giờ và vội vã nhồm dậy. Lập tức anh cảm thấy vết thương còn đau nhói trong lòng, thậm chí trong giấc ngủ nó vẫn canh cánh trong lòng anh. Dần dần, những sự việc đêm trước lại diễn ra trong tâm trí anh, rõ nét và sinh động, để lại những bóng đen u ám trong tinh thần vốn đã uể oải vì mất ngủ của anh. Mặt trời buổi sớm và ngay chính cuộc đời anh, tất cả dường như đều ảm đạm và tẻ ngắt. Tại sao anh lại phải còng lưng dưới gánh nặng này nhỉ. Nỗi nhục nhã của kẻ bỏ nhà, lời trách móc cay đắng về hành động, về đạo lý, tất cả những cái rách việc eo xèo của một cuộc sống bê tha, hủ bại, để được gì cơ chứ? Trong ánh mặt trời tàn nhẫn buổi sớm anh nhìn thẳng vào lòng mình mà thấy ngay rằng thực ra anh không yêu Binodini.

Anh nhìn xuống con đường ngoài kia và thấy cái bận rộn tíu tít của tổ ong loài người đang bắt tay vào việc sau một đêm nghỉ ngơi. Sự thật là anh đang một mình quần quai nhẩn nhục với lòng tận tụy vô nghĩa lý dưới gót chân một người đàn bà đã ngoảnh mặt đi với anh và đã dận xuống bùn nhờ lòng tự trọng của anh, quả thật là một chuyện điên rồ. Nỗi say đắm mê mẩn đã dẫn tới phản ứng tất yếu của nó, tinh thần đã mệt mỏi rệu rã muốn được thoát khỏi ham muốn đeo đẳng gần đây. Thủy triều rút đi để lại váng bùn trên bến tâm hồn và những gì khao khát trước đây bỗng dưng trở nên chán ngắt. Giờ đây anh thấy thật khó hiểu cái gì đã làm anh lê lết trong cảnh nhục nhã thế này.

– Ta hơn hẳn Binodini ở mọi phương diện - Anh tự nhủ - Thế thì vì có gì ta lại phải lẻo đẻo theo cô ta như một kẻ hành khất đáng khinh, lại phải ngày đêm lặn ngụp trong ê chề hèn hạ như vậy? Con quỷ nào đã gieo vào óc ta những ý muốn đại đột kỳ quặc đến vậy nhỉ?

Bỗng nhiên Binodini dường như chỉ là một người đàn bà như bao người đàn bà khác. Cái độc đáo vô song ở nàng là vẻ kỳ diệu ở sắc đẹp của nàng từ đó gọi ra biết bao nhiêu thi hứng, vẻ đang yêu của thế giới này và sức hấp dẫn lãng mạn biến đi như một ảo ảnh. Lực hút đã ngừng và Mahendra

giờ đây đang bị thôi thúc bởi ham muốn được trở về nhà, trở lại bầu không khí thanh thản, thoải mái và trù mẫn của gia đình lúc này trở nên rất đổi ngọt ngào với anh.

– Ta mới dần dần làm sao - Anh tự nhủ - Ta đã nhàm thanh thản với tẻ nhạt, sâu sắc với tù đọng và đã thiếu điều hụt hơi chạy săn đuổi những niềm vui giả dối chẳng đem lại chút thú vị dài lâu nào. Ta sẽ về nhà ngay hôm nay và sẽ thu xếp để Binôdini ở nơi nào mà cô ta thích. Ta sẽ được tự do.

“Ta sẽ được tự do” - Quyết định vừa được thốt ra thành lời thì một nỗi vui mừng run rẩy len khắp cơ thể anh và cái gánh nặng của tâm trạng thiếu quyết đoán lâu nay ngự trị trong anh được cất đi nhẹ hẫng. Những ngày này anh thường xuyên phải bóp óc mà không thể quyết định được những gì cần làm và không cần làm. Lúc thì anh chùn lại, lúc lại theo đuổi, làm ngơ trước lương tâm và lao đầu ngã lộn nhào vào những việc anh biết là khác thường phi lý. Nhưng giờ đây lúc anh thốt ra: “ta sẽ tự do” thì trái tim đang vui đập trong giồng tổ của anh đã tìm thấy bến bờ và anh trút ra một hơi thở dài nhẹ nhõm đầy lòng biết ơn.

Anh nhảy ra khỏi giường và vội vã tắm rửa qua loa rồi đi thẳng đến chỗ Binôdini. Cửa phòng nàng đang khóa trái. Anh gõ cửa:

- Cô đang còn ngủ đấy à?
- Không - Tiếng trả lời vọng ra từ bên trong - Xin đi đi cho.
- Tôi có điều quan trọng cần nói. Một lát thôi.
- Tôi đã ớn phải nghe anh lảm rồi. Xin anh đi đi cho và đừng làm phiền tôi thêm nữa. Tôi muốn được yên.

Trước kia thì lời cự tuyệt như vậy chỉ làm cho Mahendra thêm cuồng nhiệt. Hôm nay nó đem đến cho anh nỗi kinh tởm tột đỉnh. “Thật ta đã hạ mình thành con sâu, con bọ, đến mức làm cho con mụ này có quyền nhục mạ và cự tuyệt ta cứ ngọt như không ấy! Nó chẳng có sẵn cái quyền ấy với ta mà chính ta đã cho nó cái quyền ấy và đã biến nó thành lão xược như vậy”. Nghĩ thế song anh cố lấp đi nỗi ê chề bằng cách nghĩ rằng anh hơn hẳn Binôdini ở mọi phương diện.

– Ta sẽ đập tan những gông cùm này và sẽ bỏ đi - Anh tự nhủ - Cuối cùng ta sẽ thắng.

Cơm trưa xong, anh tới ngân hàng mình gửi tiền rút ít tiền mặt và đi khắp các cửa hiệu ở Alahabat lùng mua quà cho mẹ và cho Asa.

Lại có tiếng gõ cửa phòng Binôdini. Lúc đầu vì bức tức, nàng mặc kệ không đáp. Nhưng khi tiếng gõ vẫn dồn dập không ngừng thì nàng giận điên lên và đột nhiên mở toang cửa, la lên:

– Sao anh lại cứ quấy rầy tôi mãi vậy?

Chưa kịp nói hết câu nàng chợt nhận ra rằng người đứng trước mặt mình là Bihari.

Bihari nhìn vào phòng xem có Mahendra ở đó không. Mắt anh chòng chọc nhìn lên giường, trên đó còn một đồng hoa nát với những cánh hoa héo. Một cơn lốc giận dữ và khinh bỉ tràn khắp người anh. Không phải là anh không hồ nghi gì về quan hệ giữa Binôdini và Mahendra. Sự ngờ vực ấy lâu nay vẫn lẫn quất trong tâm trí anh nhưng lại bị che lấp bởi hình ảnh về một Binôdini thật đáng yêu mà trí tưởng tượng của anh không ngừng bám lấy. Khi anh bước qua khu vườn, tim anh rộn lên một nỗi sợ hãi rằng cái hình ảnh mà trí tưởng tượng của anh đã vẽ nên ấy biết đâu sẽ chẳng nhận được một đòn sét đánh và sẽ tan ra như mây khói. Mọi việc đã xảy ra đúng như vậy khi Binôdini mở tung cửa.

Đã có lần Bihari mừng rỡ một cách rất thiện ý rằng dòng suối tình yêu của anh nhất định sẽ gột rửa đi mọi hoen ố trong cuộc đời Binôdini bằng làn nước trong trắng thiêng liêng của nó. Nhưng giờ đây, khi anh đứng đối mặt với nàng, anh thấy hoàn toàn thất vọng. Cơn giận dữ chính đáng nổi lên đã vắt kiệt hết mọi xót thương trong trái tim anh. Lúc này Binôdini đối với anh đã quá dơ dáy. Anh quay phắt đi và bắt đầu gọi to:

– Mahinda! Mahinda ơi!

Nén lòng kiêu hãnh lại, Binôdini từ tốn nói:

– Mahendra không ở đây. Anh ấy đã vào thành phố rồi - Thấy Bihari quay gót định bỏ đi nàng tiếp - Anh Bihari ơi, xin anh hãy nán lại chút đã, em van anh đấy.

Bihari đã quyết định không thèm nghe một lời thanh minh nào và nhanh chóng thoát ra khỏi cảnh tượng đáng xấu hổ này, nhưng trong giọng nói của Binodinu chứa chất một điều gì buồn bã đến mức làm chân anh khựng lại và anh thấy không sao bước đi cho nổi. Anh quay về phía Binôdini và nói:

– Sao cô lại cứ cố lôi kéo tôi vào cuộc đời cô mới được cơ chứ, Binôdini? Tôi đã làm gì cô nào? Chưa bao giờ tôi ngăn giữ cô. Tôi cũng không cố can thiệp vào cuộc đời cô bao giờ.

– Anh có ý nghĩa với em biết bao, trước đây có lần em đã thú nhận với anh điều ấy - Binôdini đáp - Lúc đó anh đã không tin em, tuy vậy em sẽ nhắc lại điều ấy bất chấp sự lãnh đạm của anh và bất chấp sự thật rằng anh đã chối từ em cái đặc ân của người đàn bà là được bày tỏ điều đó không cần đến lời lẽ, là được bộc lộ bản thân mình bằng sự thành thực khiêm nhường. anh đã ruồng rẫy em, vậy mà em vẫn bám lấy gót chân anh mà nói rằng em yêu...

– Cô lại còn dám nói ra những lời không ai có thể tin được nữa hay sao?
- Bihari cắt ngang.

– Có thể cả thế giới này sẽ không ai tin những lời ấy... nhưng anh sẽ tin. Đó là vì sao em muốn nói anh nghe.

– Tôi tin hay không đi nữa thì có ích gì khi mà đời cô vẫn tiếp diễn như cũ?

– Em biết đối với anh thì chả ích gì, ngả nào cũng vậy - Binôdini đáp - Số em nó chả ra gì nên em không có quyền, cũng chả có cách gì ngăn mặt lên mà đứng bên anh. Em sẽ phải lánh xa anh mãi mãi. Em chỉ xin anh chút ân huệ: hãy nghĩ về em với chút yêu thương, với chút dịu dàng dù em có trôi nổi đến nơi nào đi chăng nữa. Em biết đã có lần chính anh cũng có chút quan tâm đến em, hãy giữ nó như một chút kỷ vật duy nhất của em trên cõi đời này. Đó là vì sao ít nhất anh cũng phải lắng nghe những điều buộc em phải nói ra. Em van anh, anh hãy ngồi xuống đây tí đã.

– Được rồi, ta hãy ra ngoài - Bihari vừa nói vừa bước đi định tìm một phòng khác.

– Anh Bihari - Binôdini gọi giật lại - Những điều anh ngờ vực không đúng đâu. Căn phòng này vẫn chưa hề bị hoen ố. Trước kia đã có lần anh sống ở đây, chính vì kỷ niệm đó mà em chọn căn phòng này. Những bông hoa chết này là những dấu tích cho sự sùng kính của em trước kỷ niệm ấy. vậy thì anh phải ngồi chính nơi đây, trong căn phòng này.

Bihari hời hợt hời dợt trước những lời này. Anh bước vào phòng và ngồi lên chiếc giường mà Binôdini đã chỉ cho anh bằng cả hai tay. Còn nàng thì ngồi xuống sàn gần chân anh. Khi thấy Bihari định nhồm lên phản đối, nàng bảo:

– Xin anh cứ ngồi yên, anh Bihari ạ. Đừng có đứng dậy, em xin anh, chính vì lòng tốt của anh đã cho em làm thế. Em sẽ giữ lấy chút quyền nhỏ mọn này, ngay cả khi anh đã xa em.

Nàng lặng thinh một lát rồi bỗng giật mình hỏi:

– Anh đã ăn cơm chưa, anh Bihari?

– Rồi, ở ga.

– Em đã gửi cho anh một lá thư từ làng - Binôdini nói - Anh lại gửi trả theo Mahendra để ngỏ mà chẳng kèm theo một lời đáp lại. vì sao vậy?

– Anh chưa hề trông thấy bức thư ấy - Bihari đáp.

– Anh có gặp Mahendra ở Canquitta thời gian này không?

– Lần duy nhất anh gặp anh ấy là vào ngày hôm sau hôm em về làng - Bihari đáp - Ngay sau đó anh rời Canquitta và lang thang ở những miền trên này suốt. Từ đó anh không gặp Mahendra nữa.

– Thế còn về bức thư trước của em nữa sao anh cũng trả lại mà không thèm đọc?

– Anh không hề làm như vậy bao giờ - Bihari đáp.

Binôdini sững sờ ngồi lặng đi không thốt ra được lời nào nữa. Hồi lâu nàng thở dài sườn sượt và bảo:

– Bây giờ thì em hiểu rồi. Để em kể cho anh nghe mọi chuyện. Nếu như anh tin em thì em sẽ coi mình là kẻ may mắn còn nếu anh không tin, em sẽ không trách anh đâu. Chẳng có gì bắt anh tin em được.

Lòng Bihari mềm lại. Giờ đây anh cảm thấy khó mà làm ngơ đi được sự dâng hiến khiêm nhường, thành thực và hết lòng đến như vậy. Anh nói:

– Em không cần phải nói gì với anh nữa Binô ạ. Chẳng cần nghe thêm một lời nào nữa anh cũng hoàn toàn tin em rồi. Sẽ không bao giờ anh khinh bỉ em. Xin em đừng nói gì nữa.

Nước mắt lăn xuống gò má Binôdini. Nàng cúi gập chạm tay vào bàn chân Bihari rồi đưa tay lên trán mình. Nàng nói:

Em sẽ chết vì bức bối nếu không nói ra được. xin anh hãy kiên nhẫn một chút mà lắng nghe. Em đã tự nguyện chấp nhận cái án đi đày mà anh đã tuyên phạt em. Mặc dù anh không hề viết cho em lấy một dòng, em vẫn sẽ tiếp tục an phận ở chốn lưu đày và nhẫn nhục chịu đựng tất cả những lời phỉ nhổ và đặt điều góm ghẹo mà dân làng đã chất lên đầu em. Em vẫn tự nhủ thôi thì mình đã không được tình yêu thì hãy nhận sự trừng phạt của anh ấy vậy.... Thế nhưng số phận đã chối từ em ngay cả điều đó. Tội lỗi mà em đã gây ra đã đeo đuổi em cho đến tận chốn lưu đày. Mahendra về làng, đến thẳng cửa buồng em và khoác lên em một nỗi ê chề nhục nhã trong con mắt

của cả dân làng. Em không thể ở lại làng được nữa. em đã tìm kiếm anh khắp nơi để xin anh ban cho hình phạt khác nhưng chịu không thể tìm thấy anh ở đâu. Mahendra đã lừa dối em bằng cách cầm lá thư của em ở nhà anh về và bóc ra. Anh ta ném lá thư vào mặt em. Em buộc phải hiểu rằng thế là anh đã ruồng rẫy em, cự tuyệt em luôn rồi. sau đó lẽ ra em đã suy sụp, sa ngã rồi, nhưng - ảnh hưởng của anh mới huyền diệu làm sao, nó có tác dụng ngay cả khi ở rất xa! - em đã không sa ngã. Vì khi ý nghĩ của anh vẫn đọng lại trong tim em thì em vẫn còn trinh trắng. hình ảnh anh, khô khan và nghiêm khắc khi ra lệnh cho em đi đây, em đã mang trong tim cái hình ảnh đó, nó khô khan và nghiêm khắc như vàng đã thử lửa, như ngọc thạch nó biến đời em từ chỗ vô vị trở thành đáng giá biết bao. Em thề với anh, thiên thần của em, em xin ôm lấy chân anh mà thề rằng chưa hề xảy ra điều gì làm hoen ố cái giá trị ấy.

Bihari lặng thinh. Binodini vẫn không nói thêm gì nữa. Dần dần ánh chiều nhòa đi trong hoàn hôn chạng vạng. Đột nhiên Mahendra lù lù bước vào và sửng sốt vì thấy Bihari ở trong phòng. Sự cách biệt mới được dựng lên bỗng lung lay nghiêng ngả dưới tác động của nỗi ghen tuông vừa thức dậy. cảnh tượng Binodini ngồi im như tượng dưới chân Bihari là một sự thách thức và một đòn giáng vào lòng kiêu hãnh đàn ông của anh. Anh hoàn toàn chắc chắn rằng hai kẻ này đã lén lút thư từ với nhau và đã xếp đặt cuộc hội ngộ này. Khi Bihari còn ngoảnh mặt đi thì Binodini còn khó khăn chứ lúc này Bihari đã vào phòng cô ta rồi thì ai mà ngăn giữ được cô ta. Không, Mahendra không thể từ bỏ Binodini được. Anh có thể bỏ được miễn là cô ta không rơi vào tay ai. Nhưng thế này thì không thể được! Đau đớn, giận dữ anh quay sang Binodini nói với giọng điệu cợt cay độc:

– Thế là sân khấu đã thay cảnh: Mahendra ra và Bihari vào! Một cảnh hấp dẫn làm sao! Khán giả những muốn vỗ tay! Hy vọng rằng đây là hồi kết, là phi vụ cuối cùng.

Mặt Binodini đỏ lựng. Vì đã bắt buộc nhận sự che chở của Mahendra, nàng không trả miếng lại trước sự lăng nhục này. Nàng ngước lên nhìn Bihari, tuyệt vọng vì đau khổ và nhục nhã. Bihari đứng dậy và bước lên trước, nói:

– Đừng có nhục mạ Binodini như một thằng hèn thế, Mahendra! Nếu như dòng dõi gia giáo của anh không ngăn giữ anh được, thì tôi nói thẳng là tôi có quyền ngăn anh.

– Đích thị! - Mahendra cười vang - Cái quyền ấy rõ quá đi rồi. từ rày xin được gọi cậu bằng tên mới là BinoBihari^[45] nhé.

Thấy Mahendra có vẻ muốn gây chuyện, Bihari nắm tay anh và bảo:

– Mahendra, tôi xin nói với anh là tôi xin cưới Binôdini. Vậy anh hãy nên giữ mồm giữ miệng.

Mahendra sững sốt. Binôdini giật mình, máu dồn về cả tim khiến nàng thấy tức ngực.

– Còn một tin nữa cho anh đây - Bihari tiếp - Mẹ anh đang ốm liệt giường, ít hy vọng qua khỏi lắm. Tôi sẽ trở về Canquitta ngay chuyến tàu đêm nay và Binôdini sẽ đi với tôi.

– Dì bị ốm ư? - Binôdini kêu lên sững sốt.

– Nặng lắm - Bihari đáp - ít hy vọng qua khỏi.

Mahendra lẳng lặng bỏ ra ngoài.

– Sao anh lại có thể nói những điều vừa rồi được? - Binôdini hỏi, quay về phía Bihari - Thật là một điều mỉa mai!

– Không phải mỉa mai đâu - Bihari đáp - Hãy tin anh, anh muốn cưới em làm vợ.

– Để chuộc lại cho em tội lỗi ư?

– Không - Mà vì anh yêu em, vì em thật thân thiết với anh.

– Vậy thì hãy coi những lời này là phần thưởng cuối cùng cho em. Em chẳng cần gì hơn điều anh vừa khẳng định. Nếu em nhận nhiều hơn nó sẽ không tồn tại nữa. Tôn giáo và xã hội sẽ chẳng bao giờ dung thứ cho nó.

– Sao lại không? - Bihari hỏi.

– Ngay chỉ khi nghĩ đến nó cũng đã thấy xấu hổ rồi - Binôdini nói - Em là một gái góa chồng và thêm nữa là một người đàn bà đang bị mang tiếng xấu. không bao giờ em lại để anh mất đi địa vị, tiếng tăm vì em cả. Xin anh đừng bao giờ nhắc lại những lời như thế nữa nhé.

– Thế ra em sẽ khước từ anh ư? - Bihari hỏi.

– Điều đó thì em không thể. Cũng như em chẳng có quyền làm như thế. Anh đang tiến hành những công việc từ thiện chưa ai biết tới. Giao cho em làm một việc ở đó để em có thể biến quãng đời còn lại thành hữu ích với công việc của anh. Nhưng cưới một bà góa làm vợ ư? Thật là một việc xấu hổ! Có thể anh đủ rộng lượng và bướng bỉnh để chấp nhận một tai họa như

vậy, nhưng nếu em để anh làm thế, nếu em bêu riếu anh trước những lời phỉ báng của thiên hạ vì lẽ đó thì em còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa.

– Nhưng, Binôdini ơi, anh yêu em - Bihari kêu lên.

– Với lòng kiêu hãnh về tình yêu đó, cho em được ngạo mạn tí chút ngày hôm nay - Binôdini nói rồi phủ phục trên sàn và hôn lên những ngón chân Bihari. Đoạn nàng ngồi lên cạnh chân anh như cũ và nói tiếp - Em sẽ khấn nguyện và tự hành xác giải tội để anh có thể thuộc về em mãi mãi ở kiếp sau, còn ở kiếp này em không dám mong ước gì hơn nữa. em không xứng đáng với nó. Em đã gây ra quá nhiều đau khổ, đã chịu đựng cũng lắm đòn đau vì đã được một bài học thấm thía. Nếu em còn dám quên bài học ấy và kéo anh xuống bùn nhơ, thì chính em cũng sẽ ngập ngựa sâu hơn! Sở dĩ em đã không làm như vậy, sở dĩ em được ngẩng mặt lên một lần nữa, thì đó là vì anh đã đứng trên cao và đỡ em lên. Cây trụ cột này, nơi nương náu này, em quyết không làm phượng hại.

Bihari lặng thinh, trông rất nghiêm nghị. Binôdini chấp hai tay lại cầu khẩn:

– Xin anh đừng có dối mình. Anh sẽ không bao giờ được hạnh phúc nếu anh lấy em. Anh sẽ mất hết lòng kiêu hãnh và tự trọng, mà ở em cũng sẽ không còn. Anh hãy tiếp tục cuộc đời anh như anh đã sống, trong sáng và tự do, và hãy để em cách xa đôi chút và được mê mải bận rộn với công việc anh giao. Cầu chúc anh hạnh phúc và thanh thản mãi mãi!

Khi Mahendra định bước vào phòng mẹ, Asa vội vã đi ra và bảo:

– Đừng vào lúc này, anh ạ.

– Sao lại không được? - Mahendra hỏi.

– Bác sĩ đã dặn rằng bất kỳ kích thích gì, vui hay buồn đều rất nguy hiểm đến tính mạng mẹ.

– Anh sẽ nhón chân lên mà lén vào sau mẹ để xem thôi, mẹ sẽ không biết đâu - Mahendra bảo.

– Mẹ luôn giật mình vì bất kỳ một tiếng động nhỏ nào - Asa khẳng định - Chắc chắn mẹ sẽ dậy ngay khi anh vào.

– Thế em định thế nào? - Mahendra hỏi.

– Để anh Bihari vào thăm mẹ trước đã. Sau đó sẽ làm theo những điều anh ấy bảo.

Đúng lúc đó thì Bihari tới. Asa cho gọi anh đến.

– Chị cho gọi tôi đấy à, chị Asa? - Bihari hỏi - Tôi mong là mẹ đã khá hơn chứ?

Asa dường như thoáng đỏ mặt trước cái nhìn của Bihari. Nàng kể:

– Từ khi anh đi mẹ có vẻ bồn chồn hơn. Ngay hôm đầu, không thấy anh mẹ đã hỏi: “Thằng Bihari nó đâu rồi?” Em đáp: “Anh ấy có việc gấp phải đi, thứ năm anh ấy sẽ về”. Từ bấy giờ chốc chốc mẹ lại giật mình thức dậy, như thể đang mong ngóng ai vậy, mặc dù mẹ vẫn chả bả sao sất cả. Hôm qua khi nhận được điện của anh, em vào bảo mẹ là hôm nay anh sẽ về, thế là mẹ bảo đi làm những món ăn riêng cho anh, toàn những món anh thích, mẹ lại còn bảo phải đem bếp lên đầu hồi mà nấu để mẹ chỉ dẫn. Mẹ nhất định không nghe bác sĩ nữa. Vừa mới rồi mẹ còn gọi em đến và bảo: “Con ạ, con phải tự tay nấu các món nhé. Mẹ sẽ bảo Bihari ngồi bên cạnh mẹ và xem nó ăn”.

Mắt Bihari rưng rưng. Anh hỏi:

– Bệnh mẹ ra sao?

– Tốt nhất là anh vào mà xem - Asa đáp - Em sợ là mẹ nặng hơn đây.

Bihari bước vào. Mahendra chờ người kinh ngạc, đứng như trời trồng cạnh cửa, bối rối ngạc nhiên khi thấy Asa điều hành việc nhà một cách tự nhiên, dễ dàng đến thế. Nàng ngăn giữ Mahendra không cho vào thật tự nhiên và thẳng thắn, không chút e ngại hay bực tức gì cả. Còn anh, anh mới thật vô tích sự làm sao đối với công việc nhà mình, lại đứng ngậm hột thị như bị cáo trước vành móng ngựa ngay ngoài cửa phòng mẹ, không đủ can đảm bước vào nữa!

Cũng thật lạ lùng chẳng kém là cảnh tượng Asa trò chuyện rất thoải mái không hề bối rối ngượng ngùng với Bihari và hỏi ý kiến anh như thể anh là trụ cột duy nhất trong nhà, được cả nhà tin yêu mến phục. Bây giờ lại là anh chứ không phải Mahendra là người được tự do vào bất cứ phòng nào trong nhà, người được cả nhà vâng lời. Vừa trở về Mahendra nhận thấy ngay rằng giờ đây địa vị của anh trong nhà mình không còn được như trước nữa.

Khi Bihari vừa bước vào phòng, bà Rai ngược lên nhìn anh tròng trành và nói:

– Con đã về đấy ư, Bihari?

– Dạ thưa mẹ, con đã về.

– Con đã xong công việc chưa? - Bà Rai hỏi và nhìn anh không chớp.

– Dạ thưa mẹ - Bihari đáp một cách hớn hờ - Công việc của con đã hoàn thành. Con không còn phải lo gì nữa.

– Hôm nay chị dâu con tự tay nấu cơm cho con. Mẹ sẽ bảo chị nó làm mọi việc ở ngay đây. Bác sĩ lúc nào cũng nói: đừng làm thế này, chớ làm thế nọ. nhưng nào có ích gì hả con? Chẳng lẽ mẹ lại không được xem các con ăn trước khi mẹ đi hay sao?

– Bác sĩ nào mà chả nói thế hở mẹ - Bihari phụ họa - Thiếu mẹ thì chúng con biết sống sao đây? Từ thuở bé đến giờ chúng con đã quen thưởng thức những món ăn chính tay mẹ nấu. Còn Mahinda, cái anh chàng tội nghiệp ấy đang ốm vì thèm ăn món danroti^[46] và đang ao ước món cá cari do mẹ nấu. Hôm nay cả hai anh em chúng con sẽ ngồi cùng bàn ăn với nhau như ngày còn thơ bé mà ganh tị nhau và đua nhau nuốt lấy nuốt để những miếng ngon nhất. Để xem chị con nấu có đủ cho hai chúng con không.

Mặc dầu bà Rai đã đoán ra rằng Bihari đã đưa Mahendra về theo, tim bà vẫn rộn lên khi nghe nhắc đến tên anh và hơi thở của bà trở nên khó nhọc đau đớn. Khi bà trở lại bình thường, Bihari nói tiếp:

– Sức khỏe của Mahinda đã khá hơn nhiều do thay đổi khí hậu, mặc dù trông anh ấy có vẻ mệt mỏi sau chuyến đi dài. Anh ấy sẽ khỏe lại sau khi tắm rửa và cơm nước.

Thấy bà Rai thậm chí không buồn đáp lại, Bihari tiếp:

– Anh Mahinda con đang đợi ngoài cửa đấy mẹ ạ. Mẹ có gọi thì anh ấy mới dám vào.

Bà Rai ngó ra cửa, không nói nửa lời. Thấy vậy, Bihari gọi vọng ra:

– Vào đây, Mahinda ơi!

Mahendra chậm chạp bước vào. Sợ tim bị quá kích động bà Rai không nhìn anh mà chỉ lim dim mắt. Mahendra nhìn lên giường và giật mình như thể bị kim đâm. Anh cúi xuống gục đầu trên đôi bàn chân mẹ, ôm lấy chúng bằng cả hai tay. Một thoáng rung mình rung động trái tim và khắp chân tay bà:

Lúc sau bà Annapuna khẽ nói:

– Bác ơi, xin bác bảo Mahin nó đứng lên đi. Nếu không cháu nó chẳng dám đâu.

– Đứng lên con, Mahin - Bà Rai lăm bắm thốt ra từng lời một cách đau đớn.

Sau bao ngày ráo hoảnh, những giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống gò má bà Rai tới tấp. Khi bà vừa thốt ra tên con trai mình, nỗi ám ảnh đè nặng trong tim bà dịu hẳn đi. Mahendra đứng dậy đến bên mẹ và quỳ xuống sàn. Cố gắng một cách đau đớn bà Rai trở mình và ôm lấy đầu anh. Bằng cả hai tay bà kéo anh gần lại mà hôn lên trán anh.

– Mẹ ơi! - Mahendra nức nở - Con đã làm mẹ khổ sở biết bao. Xin mẹ tha thứ cho con!

Cố bình tĩnh lại, bà Rai bảo:

– Thôi đừng nói nữa, Mahin con. Làm sao mẹ sống nổi nếu không tha thứ cho con! Asa con, dâu mẹ đâu rồi?

Asa đang ở phòng bên sửa soạn bữa ăn cho người mẹ đau ốm. Bà Annapuna cho gọi nàng tới. Khi nàng bước vào, bà Rai ra hiệu cho

Mahendra đứng dậy và ngồi lên giường bên cạnh bà, rồi quay sang Asa, bà bảo:

– Asa con, ngồi xuống đây, mẹ muốn nhìn thấy hai con ngồi bên nhau hôm nay, có như thế thì nỗi đau của mẹ mới vơi đi được. Đừng có thẹn thùng vậy con, ngồi xuống đây, cạnh chồng con và hãy xóa đi mọi giận hờn cừu oán đối với Mahin trong lòng con đi. Có thể mắt mẹ mới tràn đầy thanh thản, con ạ!

HẾT.

Chú thích

- [1] Mahin hay Mahinda là tên gọi thân mật của Mahendra
- [2] Học vị phó tiến sĩ của Anh
- [3] Tức là bà Railasmi, gọi một cách thân mật.
- [4] Prasad là một món ăn dùng để cúng thánh thần.
- [5] Ở Ấn Độ có tục ăn trầu, cả đàn ông và đàn bà đều ăn trầu, không phân biệt đẳng cấp và giới tính.
- [6] Tiếng dùng để gọi con dâu của các bà mẹ chồng.
- [7] Baothan, Bondodi hoặc Bondi là những tiếng dùng để gọi vợ của anh hoặc của bạn. Bihari luôn gọi Asa như vậy, tạm dịch là “chị”.
- [8] Tên cũ của Banaras thành phố thần thánh của người Hindu.
- [9] Annapuna.
- [10] Có nghĩa là “vật gai mắt”.
- [11] Ám chỉ cuốn tiểu thuyết cùng tên của Chaterjee trong đó có một người vợ góa trẻ trở thành nguyên nhân phá hoại hạnh phúc một gia đình.
- [12] Tên người vợ góa trong cuốn tiểu thuyết “Cây Độc”.
- [13] Một loài chim yêu mặt trăng và sống bằng ánh trăng theo truyền thuyết.

[14] Có nghĩa là “buộc tóc” và “xương cá”.

[15] Có nghĩa là “tàn thuốc lá”.

[16] Được coi như người trong nhà.

[17] Tên một món ăn ưa thích của người Ấn Độ.

[18] Tác giả cuốn Charu Pats sách cho trẻ em mà Mahendra đã đọc cùng Asa. Tên sách nghĩa là “Độc vui” do vậy còn có ý chơi chữ ở đây.

[19] Âm chỉ một truyền thuyết nổi tiếng về cơn giận của thần Sinva bùng lên khi đang thiền nhập định bị mũi tên của thần tình ái bắn trúng do sự xúi bẩy của Pavati, người đang yêu thần Sinva say đắm.

[20] Em trai của Râm trong truyện Ramayana, người đã bỏ nhà theo anh trai và chị dâu đi đày.

[21] Một con chim được cho là sống bằng nước mưa rơi.

[22] Phụ nữ Hindu khi lấy chồng thường tô một chấm son lên chỗ rẽ ngôi tóc như một biểu hiện tốt lành của việc lập gia đình.

[23] Ở Bengan người Hindu thờ Kali như Bà mẹ Vũ trụ. Bà mẹ này mang một lưỡi kiếm trên tay tượng trưng cho khía cạnh hủy diệt của sức mạnh thần thánh. Annapurna cũng là tên của nữ thần như vậy nhưng tượng trưng cho khía cạnh cứu độ.

[24] Một tiểu thuyết nổi tiếng của Bankim Chandra Chattōgi nghĩa đen là “Cây độc”. Cuốn sách đã được nhắc đến ở trên.

[25] Nhắc tới truyền thuyết phổ biến của người Hindu về Kama, thần Ái tình đã bị thiêu ra tro chỉ vì dám bắn tên vào thần Sinva.

[26] Một dòng tôn giáo.

[27] Trong gia đình người Hindu có truyền thống phụ nữ ăn riêng và ăn sau khi đã dọn cho đàn ông ăn

[28] Keiet là tên thường gọi trong tiếng Bengali của người Hindu, tên đầy đủ là Keinatha. Thacrun là một tiếp vĩ ngữ thêm vào chỉ sự kính trọng có nghĩa như “cụ”, “bà”, “cô”

[29] Ngày thứ mười một của tuần trăng được coi là ngày kiêng ăn đối với những phụ nữ góa chồng.

[30] Một tiểu thuyết nổi tiếng của Bankim Chandra Chattōgi

[31] Một tiểu thuyết khác của Bankim Chandra Chattera

[32] Tên một người hầu gái

[33] Saducharan, một ông bác họ xa nhà Railnami đã nói đến ở trên

[34] Kiểu sinh đôi dính liền nhau (ND)

[35] Memsahap: từ của người Ấn Độ dùng để gọi một phụ nữ châu Âu một cách kính trọng.

[36] Nhân vật được kính trọng trong Mahabharata, một thiên sử thi của Ấn Độ.

[37] Những người Bengali coi cả vùng bắc Ấn Độ nằm ở phía tây Bengal là “miền Tây”

[38] Purana: những tuyển tập các bài ca chuyện thần thoại bài về phổ biến trong dân gian chứa đựng giáo lý của tôn giáo Hindu.

[39] Shastras: sách kinh của đạo Hindu.

[40] Durga: Nữ thần chiến tranh trong truyền thuyết của đạo Hindu.

[41] Cách thông thường để gọi một người phụ nữ đã lập gia đình và có con. Trường hợp này rõ ràng là một người hầu gái.

[42] Tên một người hầu gái.

[43] Tên một loài cá mà người Bengali rất thích.

[44] Người tây Bengali thường chế giễu đùa cợt những người đông Bengali là tham lam keo kiệt. Vicrambo ở giữa đông Bengali trong khi Nadia nằm trên đường ranh giới hai vùng.

[45] Cách ghép từ như vậy là một kiểu chơi chữ, có nghĩa là người được hưởng Bono.

[46] Món cháo đậu lăngti, ám chỉ món ăn ưa thích của người tây Bengali, những người thường tự hào về sở thích của họ đối với lúa gạo và cá.